

Burroughs Edgar Rice

***Fiarele lui TARZAN sau ÎN LUPTĂ CU
CANIBALII***

The Beasts of TARZAN

CUPRINS:

CAPITOLUL I – Răpirea
CAPITOLUL II – În capcană
CAPITOLUL III – Fiara încolțită
CAPITOLUL IV Pantera
CAPITOLUL V – Sălbaticii
CAPITOLUL VI – Un echipaj ciudat
CAPITOLUL VII – Trădarea
CAPITOLUL VIII – Dansul morții
CAPITOLUL IX – Cavalerism
CAPITOLUL X – Suedezul
CAPITOLUL XI – Tambudza
CAPITOLUL XXII – Dezamăgirea
CAPITOLUL XIII – Fuga
CAPITOLUL XIV – Singură în pădure
CAPITOLUL XV – În josul râului Ugambi
CAPITOLUL XVI – În întunericul nopții
CAPITOLUL XVII – Din nou pe bordul vaporului Kinkaid
CAPITOLUL XVIII – Răzbunarea lui Paulvitch
CAPITOLUL XIX – Ultimele ore pe Kinkaid
CAPITOLUL XX – Aventuri pe insulă
CAPITOLUL XXI – Legea junglei

CAPITOLUL I.

Răpirea

— Afacerea este învăluită într-un mister de nepătruns. Am informații precise că nici poliția, nici autoritățile militare nu au nici cea mai vagă idee, cum s-au petrecut lucrurile. Nu se știe altceva decât că Nicolai Rokoff a evadat.

Cuvintele de mai sus erau adresate de către locotenentul Artigny, prietenului său John Clayton, lord de Greystoke, cel pe care îl cunoaștem sub numele de Tarzan.

El asculta tăcut și în aparență cât se poate de liniștit relatarea prietenului său.

În realitate însă, îl frământau o mulțime de amintiri neplăcute, răscolite de gândul că dușmanul său de moarte izbutise să scape din închisoarea militară, unde fusese trimis cu o sentință pe viață, condamnat pe baza dovezilor aduse împotriva lui de către Tarzan.

Gândindu-se la toate nelegiuirile lui Rokoff care a încercat prin toate mijloacele să îl răpună, își dădea seama că setea de răzbunare a acestui om îl va împinge acum, când este din nou liber, la fapte care altă dată ar fi fost simple răzbunări copilărești.

Tarzan se stabilise cu câteva luni în urmă la Londra, pentru a-și cruța familia, soția și copilul mic, de neajunsurile și primejdiile sezonului ploios din ținutul Wazirilor, unde avea terenuri întinse, încă de pe vremea când domnise peste acel popor primitiv.

În momentul când continuăm această povestire, eroul nostru este la Paris, în casa prietenului său Artigny, la care venise pentru o scurtă vizită.

Vestea despre evadarea misterioasă a rusului îi stricase toată plăcerea călătoriei, așa că se gândea numai la înapoierea sa cât mai grabnică.

— Să nu crezi, dragă Paul, începu el într-un târziu, că mă tem pentru viața mea. Știi foarte bine că am putut, să-l înfrunt pe acel ticălos în tot ce a întreprins împotriva mea. Dar acum sunt și alte ființe pe care trebuie să le apăr. Îl cunosc foarte bine pe acest om și sunt sigur că va căuta să mă atace, dar lovind în cineva care îmi este drag. Știe că astfel voi suferi enorm. Trebuie deci să mă întorc cât mai repede acasă, unde sunt sigur că îl voi întâlni, însă de această dată trebuie să îi vin de hac, pentru totdeauna.

Pe când cei doi prieteni discutau aceste chestiuni la Paris, alți doi oameni se sfătuiau misterios, într-o căsuță de la marginea Londrei.

Amândoi erau niște tipi bruneți, cu o înfățișare sinistră, iar unul dintre ei purta o barbă lungă și stufoasă. Celălalt era mai degrabă palid, datorită unei lungi șederi într-un loc închis și era foarte nervos.

Acesta din urmă dădea instrucțiuni și lămuriri celui cu barbă.

— Trebuie să-ți razi barba Alexis, pentru că așa poți fi oricând recunoscut. Câteva ore vom lucra separat, dar după aceea ne vom întâlni pe puntea vaporului Kinkaid. Și sper că vom avea cu noi doi oaspeți, care deocamdată nu se gândesc de loc la minunata călătorie pe care o vor face. Peste două ore voi fi în drumul spre Dover cu unul dintre ei, iar tu vei urma instrucțiunile date de mine și vei veni desigur, mâine cu celălalt oaspete, care va sosi și el, după cum cred.

Apoi, a continuat:

— Dragă Alexis, după cum vezi, pe lângă satisfacție personală m-am gândit să și câștigăm ceva bani, care să ne răsplătească întreaga osteneală. Mulțumesc autorităților franceze care nu au dezvăluit încă public evadarea mea și așa am avut suficient timp să îmi fac toate planurile până în cel mai mărunț detaliu, fără să mă gândesc la alte necazuri. Acum trebuie să îți urez noroc bun. La revedere!

Cam după două ore după înțelegerea celor doi indivizi de la Londra, un curier poștal suna la intrarea în apartamentele de la Paris ale locotenentului Paul Artigny.

— O telegramă pentru lordul de Greystoke, zise el servitorului care a ieșit să vadă cine sunase. Este aici la dumneavoastră?

Servitorul răspunse afirmativ și semnând de primire, duse telegrama lui Tarzan, care își făcea bagajul ca să plece la Londra.

O deschise și citind-o, se făcu alb ca varul.

— Vezi Paul, zise el, întinzându-i telegrama, mi s-a și dat prima lovitură.

Francezul luă telegrama și citi:

Jack furat din grădină; complice noul servitor. Vino imediat.

Jane.

Cum sosi acasă, Tarzan urcă scările din trei salturi.

Soția sa, Jane Porter îl întâmpină deznădăjduită, povestindu-i pe scurt, printre suspine, tot ce știa în legătură cu răpirea fiului lor.

Doica plimba copilul în cărucior, la soare, pe trotuarul din fața casei lor. La un moment dat, lângă colțul străzii s-a oprit un taxi, căruia femeia nu i-a dat nici o importanță; atât a remarcat însă că nimeni nu a coborât din mașină. Stătea de parcă ar fi așteptat pe cineva.

În acest timp, Carol, noul servitor, ieși din curte și o strigă pe doică, spunându-i că stăpâna lor are ceva să-i comunice, adăugind că are el grijă de copil până se înapoiază ea.

Doica, fără să bănuiască nimic, porni spre casă, dar își aminti că a uitat să-i spună servitorului să nu țină căruciorul în soare.

S-a oprit în loc și întorcând capul, a vrut să-i strige servitorului această rugămintă, dar acesta s-a îndepărtat cu căruciorul, împingându-l spre taxi.

Văzu și o figură sinistră apărând în ușa mașinii.

Instinctiv, simți primejdia în care se găsea micuțul Jack, dădu un țipăt, repezindu-se spre răpitori. În acest timp, Carol înmâna copilul omului din mașină.

Dar înainte ca doica să ajungă la ei, Carol s-a urcat în mașină, trântind puternic ușa. Mașina însă nu a pornit imediat, cu toate eforturile șoferului, care a fost nevoit să meargă înapoi câțiva metri, înainte de a lua-o din loc.

Aceste momente au fost suficiente ca doica să ajungă la ei. Sărind pe mașină, s-a agățat cu amândouă mâinile de mânerul ușii.

Ușa s-a deschis și a început o luptă între doică și răpitori, lucru neprevăzut în planul răufăcătorilor. Mașina însă a luat viteză, iar Carol, cu o puternică lovitură, a îndepărtat-o pe femeie de pe scara mașinii, reușind să dispară după colț.

Strigătele femeii au atras mai multe persoane din casele din vecini, precum și din reședința lordului Greystoke.

Printre acestea se afla și lady Greystoke, care a fost martoră la curajoasa luptă a doicii cu bandiții. Ea însăși a alergat după mașină, dar nu a putut să o ajungă.

Iată, asta era tot ce putea spune lady Greystoke, iar alte informații mai exacte nu avea la îndemână, iar dacă Tarzan nu i-ar fi spus de evadarea lui Nicolai Rokoff din închisoarea franceză, în care toți au crezut că va sta închis pentru totdeauna, nu și-ar fi putut imagina cine ar putea fi autorii răpirii.

Pe când Tarzan și soția lui se sfătuiau privitor la ce aveau de făcut, se auzi telefonul sunând din camera de alături. Tarzan se duse imediat să ridice receptorul.

— Lordul Greystoke? se auzi o voce de bărbat, la capătul celălalt al firului.

— Da!

— Fiul dumneavoastră a fost răpit, continuă vocea, iar eu sunt singurul care vă poate ajuta să îl găsiți. Știu tot ce s-a plănuit împotriva dumneavoastră și îi cunosc pe răufăcători. De fapt, am luat și eu parte la această fărădelege, ca să fiu părtaș la bani.

Omul s-a oprit puțin, apoi a mai spus:

— Văd acum însă, că ei doresc să mă tragă pe sfoară și ca să mă răzbun, m-am hotărât să îi denunț. Pun însă o condiție pe care vreau să mi-o îndepliniți: să nu fiu urmărit pentru participarea mea la răpire. Sunteți de acord?

— Din partea mea, să nu ai nici o teamă, dacă îmi spui unde se află acum copilul meu, răspunse Tarzan.

— Bine, spuse celălalt. Dar mai înainte, trebuie să vă întâlniți cu mine. Vă rog foarte mult, să veniți singur. Este destul să am încredere în dumneavoastră. Nu risc să implic și alte persoane.

— Unde pot să te întâlnesc? întrebă Tarzan.

Primi un nume și o adresă a unei căruciumi de pe cheiul din Dover, loc frecventat numai de marinari.

— Veniți în această seară, cam pe la zece. Nu este nevoie să veniți mai devreme. Până atunci, fiul dumneavoastră este în siguranță, iar eu vă voi conduce în

secret, acolo unde este ascuns. Dar vă rog încă o dată, să veniți singur și să nu anunțați poliția. Eu vă cunosc și vă voi aștepta, iar dacă observ că sunteți însoțit sau văd persoane suspecte prin preajmă, care pot fi agenți ai poliției, nu mă voi arăta, iar dumneavoastră pierdeți ultima șansă de a vă găsi fiul.

Fără a mai adăuga ceva, străinul a închis aparatul.

Tarzan îi repetă soției sale conținutul convorbirii telefonice. Ea a dorit să îl însoțească, dar el a insistat să meargă singur, ca nu cumva străinul să creadă că este cu cineva care să reprezinte o amenințare pentru el.

S-au despărțit: el pentru a pleca la Dover, ea rămânând acasă să aștepte rezultatul ciudatei călătorii.

Sărmanii de ei! Nici un dintre ei nu presimțea ce necazuri cumplite vor avea de îndurat până să se întâlnească din nou.

După plecarea lui Tarzan, Jane Clayton se plimbă nervoasă prin camere, timp de zece minute.

Răpirea primului și singurului ei copil îi produsese o adâncă durere de mamă și toate gândurile acestea erau o adevărată tortură.

Deși rațiunea îi spunea că este mai bine ca Tarzan să meargă singur la întâlnire, așa cum îi ceruse străinul misterios, instinctul îi spunea că mari primejdii îl așteptau, atât pe copilaș, cât și pe tatăl lui.

Frământată de aceste gânduri, ajunsese la concluzia că acea convorbire telefonică nu fusese decât o înscenare, pentru a-l pune pe Tarzan pe niște urme false, până când copilul va putea fi dus undeva în siguranță, probabil în afara Angliei.

Sau ceva și mai îngrozitor! Acesta putea fi un mijloc de a-l atrage pe soțul ei în ghearele nemilosului Rokoff.

Această presimțire o îngrozi și încerca să se convingă de faptul că lucrurile vor ieși așa cum trebuie, fără nici o greutate.

Se uită la ceasul de pe perete și constată că era prea târziu ca să mai prindă trenul cu care pleca Tarzan. Era însă un tren expres mai târziu și s-a gândit că va ajunge și ea la timp, la acea adresă pe care a primit-o soțul ei, unde urma să aibă loc întâlnirea cu străinul misterios.

O sună pe cameristă, apoi îl chemă pe șofer, dând ordinele necesare ca să fie totul gata în zece minute pentru a pleca în grabă la gară.

La zece fără un sfert, Tarzan a intrat în cârciuma din Dover. Un miros acru și greu îl izbi imediat.

În același moment, un individ, cu șapca trasă pe ochi și cu gulerul ridicat, s-a desprins de la tejghea și pornind spre ușă, trecu pe lângă el șoptindu-i:

— Veniți după mine, domnule!

Tarzan s-a întors și a ieșit în stradă, urmându-l pe necunoscut până la marginea cheiului, unde acesta se opri.

— Unde este fiul meu? Întrebă Greystoke.

— În vaporul acela mic de colo, unde ard acele lumini, îi răspunse necunoscutul.

Pe chei, era mai mult întuneric decât lumină, din cauza nenumăratelor baloturi și lăzi, care așteptau să fie încărcate pe vapoare.

Cu tot acest întuneric, Tarzan a încercat să vadă figura individului. Din câte a observat, nu îl cunoștea. Dacă ar fi știut că lângă el se afla Alexis Paulvitch, ar fi știut că îl amenință mari primejdii.

Și-ar fi dat seama că a fost mințit, pentru că în sufletul aceluia răufăcător, nu putea exista decât setea de răzbunare josnică.

— Acum nu este păzit de nimeni, continuă rusul. Cei care l-au răpit se simt în cea mai mare siguranță că nu vor fi descoperiți, așa că nu au lăsat pe Kinkaid decât doi marinari, cărora le-am dat de băut destul rachiu ca să doarmă buștean câteva ore. Putem merge pe bord, să luăm copilașul, fără nici o grijă.

— Să mergem atunci! Hotărî Tarzan.

Văzură o barcă lângă chei și se suiră amândoi în ea. Paulvitch începu să vâslească în forță. Fumul negru care ieșea din coșul vaporului nu îi sugera nimic lui Tarzan, atât de mult era copleșit de importanța momentului, sperând că peste câteva momente îl va strânge din nou în brațe pe fiul lui cel drag.

La prova atârna o scară îngustă, pe care au urcat amândoi, fără zgomot, furișându-se la pupa, spre camera unde spunea rusul că era fiul lui Tarzan.

— Este aici, jos, zise rusul, arătând cu degetul. Mergeți singur. Cred că este mai bine așa, pentru că dacă îl iau eu, poate începe să plângă, fiind în brațele unui străin. Eu rămân afară de pază.

Tarzan era atât de nerăbdător să-și revadă copilul, încât nu a observat ce se petrece pe vas. Fumul gros ce ieșea pe coș însemna că totul este sub presiune, iar vasul este gata să plece.

Cu toate acestea, echipajul care ar fi trebuit să se găsească la o activitate susținută, nu se vedea niciunde. Nimic nu dădea de bănuț lordului Greystoke, care era preocupat de ideea salvării copilului său.

Coborî pe scara indicată, într-o magazie întunecoasă, fără să mai pună întrebări. Însă imediat după ce a intrat, a auzit un zgomot făcut de un capac de fier, care s-a lăsat cu greutate în urma lui, închizându-i ieșirea din magazie.

Imediat a înțeles că a fost victima unui complot, iar în loc să-și salveze copilul, a căzut el însuși în mâinile dușmanilor săi.

Bineînțeles că prima lui mișcare a fost să încerce să se elibereze ridicând capacul. Acest lucru nu i-a reușit însă. A aprins un chibrit și a început să examineze încăperea în care se afla.

Văzu că era într-o despărțitură a magaziei, care fusese de curând făcută, care avea o singură intrare, aceea pe care o folosise mai înainte. Dar acum, acea intrare era bine închisă, cu un capac foarte rezistent. Se vede treaba că acel loc a fost pregătit anume pentru el.

Aceste amănunte nu l-au speriat deloc. Mai bine de douăzeci de ani, a colindat pădurea sălbatică, fără să fi văzut ființă omenească și era deprins atât cu plăcerile cât și cu necazurile pe care fie om, fie animal sălbatic le-ar fi putut avea, indiferent unde era.

Astfel că în loc să se sperie, sau să-i fie ciudă că a fost păcălit, aștepta cu răbdare să vadă ce urma să se întâmple, fiind însă foarte atent la orice mișcare, gândindu-se la orice alternativă, care ar fi putut duce la eliberarea sa.

În acest scop, examină cu minuțiozitate mica lui închisoare, pipăind fiecare scândură, măsurând cu atenție distanța de la un perete la altul, sau până la intrare.

Pe când se ocupa cu acestea, simți vibrațiile vaporului care s-a pus în mișcare, apoi auzi zgomotul elicei.

Vaporul a plecat cu el cu tot!

— Unde mă duce și oare ce soartă mă așteaptă? se întrebă Tarzan îngândurat.

În același moment cu pornirea motoarelor, Tarzan auzi țipătul de spaimă al unei femei, umplând cu griji sufletul lui.

CAPITOLUL II.

În capcană.

Cu puțin timp înainte ca Tarzan să se fi suit în barcă, o doamnă bine îmbrăcată, cu fața acoperită cu un voal gros, cu pași repezi s-a apropiat de o cârciumă cu o reputație dintre cele mai proaste din Dover.

Se opri un moment lângă ușă, dorind parcă să se asigure de ceva. Probabil satisfăcută că găsisese locul pe care îl căutase, împinse ușa și cu mult curaj, intră în local.

Înăuntru se găseau cam douăzeci de marinari, unii beți, alți doar afumați. Câțiva dintre ei au ridicat capul, privind la doamna bine îmbrăcată, care a apărut în mijlocul lor.

Femeia s-a dus drept spre tejghea, unde a întrebat pe una dintre chelnerițe:

— Te rog să-mi spui, nu cumva ai văzut în urmă cu mai multe minute, un domn înalt și bine îmbrăcat, care s-a întâlnit cu cineva aici și au plecat împreună?

Chelnerița a răspuns afirmativ, dar nu a putut preciza unde s-au dus cei doi.

Atunci, unul dintre marinarii care s-au apropiat mai mult de curiozitate să audă ce dorește distinsa femeie, s-a amestecat în vorbă, spunând că mai înainte, când el a intrat în cârciumă, a văzut două persoane îndreptându-se către debarcader.

— Te rog, fii bun, arată-mi locul unde s-au dus, îl rugă ea pe străin, punându-i în mână o monedă de argint.

Imediat, marinarul a condus-o pe femeie până la chei, apoi au mers pe mal până când au observat o barcă în care se aflau două persoane. Barca se îndrepta spre un vapor.

— Îți dau zece lire, dacă găsești o barcă și mă duci și pe mine acolo, spuse doamna.

— Atunci să ne grăbim, acceptă marinarul. Trebuie să ajungem pe Kinkaid înainte ca acesta să ridice ancora. De trei ore se află sub presiune și cred că nu așteaptă decât un singur pasager. Așa îmi spunea unul dintre marinarii din cârciumă, explică el.

Știind că mai încolo se afla o barcă, se repezi până acolo, o dezlegă, luă lopețile și se grăbi să o îmbarce pe femeie. Vâsli cu putere și în câteva minute a fost lângă vapor.

Aici ceru plata, iar femeia, fără să mai numere banii, îi dădu un pumn de bancnote. Imediat marinarul a văzut că a fost plătit cu mult mai bine decât i s-a promis.

A ajutat-o să se urce pe acea scară nesigură care atârna pe marginea vasului, iar după ce a văzut că a urcat în siguranță, a mai stat puțin gândindu-se că doamna ar fi dorit să se întoarcă la mal.

Dar nu a stat mult și a auzit zgomotul motoarelor și a fost nevoit să vâslească în forță, ca nu cumva să fie răsturnat de curentul produs de elice.

După ce s-a îndepărtat puțin, a auzit țipătul pătrunzător al femeii pe care o transportase.

— Așa mi-a fost norocul, mormăi el. Mai bine puneam eu mâna pe toți banii din geanta ei, în loc să le las altora bunătatea de avere.

Prima impresie pe care a avut-o Jane Clayton după ce s-a urcat pe Kinkaid, a fost că vasul era total părăsit. Nu a văzut pe nimeni, iar persoanele pe care le căuta, cu siguranță că dispăruseră.

Începu să caute, în speranța că va găsi pe cineva, care să o ajute în încercarea ei de a-i găsi pe Tarzan și pe fiul ei. Porni spre cabine, care se aflau în partea centrală a vaporului.

Găsi o scară scurtă, de numai câteva trepte, care ducea spre sala principală, unde se găseau și cabinele ofițerilor.

În marea ei grabă, nu a observat că una dintre ușile acestor cabine era întredeschisă. Văzând că în sala principală nu era nimeni, încercă, rând pe rând clanțele fiecărei uși, după ce înainte se oprise să tragă cu urechea.

Peste tot era liniște, o liniște atât de adâncă, încât își auzea bătăile inimii, iar ea era încredințată că aceste bătăi se auzeau pe întreg vasul.

Ușile se deschideau, dar nu văzu pe nimeni. Cabinele erau goale.

Era atât de absorbită în căutarea ei, încât nici nu a simțit vibrațiile produse de motorul care se punea în mișcare pentru a porni vaporul.

În sfârșit, a ajuns la ultima ușă din dreapta. Dar când a dorit să o deschidă, o mână nevăzută a tras-o înapoi.

Se trezi față în față cu un om bărbos, foarte oacheș și cu o înfățișare înspăimântătoare.

Emoția și spaima provocate de această acțiune bruscă, o făcură să scoată un țipăt pătrunzător, dar care imediat a fost înăbușit, individul apăsând cu brutalitate palma sa peste gura ei.

— Nu este voie să țipi, draga mea, cel puțin până ieșim din port. După aceea, poți urla cât poțtești.

Lady Greystoke întoarse capul și privi în ochi atacatorului ei. Acesta începu să o mai slăbească din strânsoare, luând și mâna de pe gura ei.

Jane îl recunoscă și făcu îngrozită un pas înapoi.

— Nicolai Rokoff! Monsieur Thuran! Exclamă ea.

— Și totodată devotatul dumneavoastră admirator, răspunse rusul, înclinându-se adânc.

— Unde îmi este copilul? Dă-mi copilul! strigă ea imediat, fără să ia în considerare politețea sa exagerată. Cum poți fi atât de crud? Nu cred că există cineva pe lumea asta care să fie total lipsit de inimă. Dacă în pieptul tău bate o inimă de om, fii bun te rog și du-mă la fiul meu.

— Copilului tău nu i se va întâmpla nimic, dacă te vei conforma celor hotărâte de mine, răspunse Rokoff. Dar nu uita însă, că nu din vina ta ești acum aici. Ai venit de bună voie, deci nu ai decât să suferi pentru nesăbuiința ta. De altminteri, sfârși el în sinea lui, nici nu m-am gândit să dau peste așa un noroc.

Apoi ieși pe punte, închizând cabina cu cheia, astfel că Jane a rămas prizoniera lui.

Timp de mai multe zile, rusul nu a putut fi văzut, din simplul motiv că a suferit cumplit de rău de mare, mai ales că vaporul a întâlnit valuri mari, provocate de un vânt puternic, imediat ce a ieșit în larg.

În acest răstimp, singura persoană pe care o vedea Jane era bucătarul, un suedez murdar, care îi aducea mâncarea. Numele lui era Sven Andersson, scris cu doi de s, lucru cu care se mândrea teribil.

Acesta era un om înalt, slab și osos. Mai era și ciupit de vărsat și purta o mustață galbenă și lungă, care atârna pe ambele părți ale gurii. Unghiile sale erau murdare și netăiate și era suficient ca Jane să-l vadă cum își bagă mâinile murdare în mâncare, ca să-i piară orice poftă de mâncare.

Avea aerul că se ferește în permanență de ceva sau de cineva. Acest fapt se observa din toate mișcărilor sale, iar Jane nu a întâlnit niciodată privirea ochilor săi mici.

La brâu, atârnat de o cruce pe care o purta încinsă peste haină, avea un cuțit lung, îngust, extrem de ascuțit, care probabil era folosit în meseria sa.

Totuși, îți făcea impresia că nu s-ar fi sfiit să îl întrebuințeze și în alte scopuri decât cele ce țin de bucătărie.

Față de Jane Clayton avea un aer posomorit. Totuși, de câte ori venea, era întâmpinat cu un zâmbet simpatic și cu o vorbă de mulțumire, deși de cele mai multe ori, mâncarea era aruncată pe fereastra cabinei, de îndată ce bucătarul ieșea.

Tot timpul Jane se gândea la soțul ei, la fiul ei drag și nu avea chef să se hrănească.

Deși avea convingerea că fiul ei se găsea pe vapor, despre Tarzan nu putea să creadă altceva decât că a fost ucis în capcana în care a căzut singur.

Cunoscând ura adâncă a rusului pentru lordul de Greystoke, își închipuia că Tarzan a fost adus pe vas doar cu un singur scop: Rokoff, împins de răzbunare, a căutat un mijloc mai puțin primejdios ca să îl suprimă pe cel care îi dejucase mai demult planurile și îl predase autorităților franceze, aducând dovezi zdrobitoare ale vinovăției lui.

Tarzan zăcea în întinericul închisorii sale, neștiind că la câțiva pași se găsea soția lui, deasemenea captivă.

Același suedez care o servea pe Jane îi aducea și lui mâncarea. Cu toate încercările sale de a lega o conversație cu bucătarul, nu a reușit să îl facă pe acesta să scoată nici două vorbe care să îl lămurească.

Ar fi dorit să se informeze de la acest individ, dacă fiul său era într-adevăr pe acest vapor, dar la fiecare întrebare, fie cu privire la acest subiect, fie despre orice altceva, bucătarul avea același răspuns invariabil:

— Mi se pare că vom întâlni o furtună puternică, foarte curând.

Văzând că încercările lui dau greș, Tarzan s-a hotărât să nu mai întreprindă nimic în acest sens.

Au trecut mai bine de trei săptămâni de când vaporul a părăsit portul Dover. Pentru cei doi prizonieri însă acest răstimp a părut o veșnicie.

Vaporul a făcut doar o mică escală într-un port, unde au încărcat niște cărbune. Nu a stat decât puține ore, pornind din nou la drumul care părea că nu are sfârșit.

În toată această perioadă, rusul nu s-a arătat în camera unde fusese închisă Jane Clayton.

Apăru însă într-una din zile, tras la față, palid și cu ochii în fundul capului, într-o stare jalnică, adus de răul de mare care l-a chinuit de la începutul călătoriei.

Scopul vizitei sale era să stoarcă de la ea o sumă importantă de bani. Îi garanta în schimb că nimeni nu se va atinge de ea și va fi trimisă înapoi în Anglia, în perfectă siguranță.

— În momentul când mă vei elibera, debarcându-ne pe mine, pe soțul și pe copilul meu într-un port civilizată, îți voi plăti în aur de zece ori suma pe care mi-o ceri, îi răspunse ea. Până atunci însă, nu vei primi nici un ban.

— Nu, îmi vei da acum un cec pentru suma ce ți-o cer acum, mârâi rusul, căci altfel nici dumneata, nici soțul dumitale nu veți pune vreodată piciorul pe uscat.

— Nu am încredere în dumneata, spuse ea. Cu ce mă poți asigura că îți vei ține făgăduiala și că după ce îmi vei lua banii, nu vei face alte rele.

— Asta mai rămâne de văzut, dar mai întâi trebuie să faci ce-ți spun eu, insistă rusul, dând să plece. Nu uita însă că fiul dumitale este în mâinile mele, iar dacă vei auzi cumva țipătul de agonie al unui copil torturat – propriul dumitale băiat – vei putea reflecta că totul este numai rezultatul încăpățânării dumitale.

— Nu vei face așa ceva, strigă ea disperată. Nu cred că ești atât de crud și negru la suflet.

— Nu eu sunt crud, ci dumneata, care ții mai mult la o mizerabilă de sumă de bani decât la viața copilului tău.

Rezultatul acestor cuvinte a fost că Jane Clayton îi dădu lui Nicolai Rokoff un cec pentru o sumă mare de bani. Acesta ieși satisfăcut din cabină.

A doua zi după această ispravă, capacul greu al magaziei în care fusese închis Tarzan a fost ridicat, iar acesta văzu în pătratul de lumină, capul și umerii lui Paulvitch.

— Urcă! îi porunci acesta. Dar fii atent! Vei fi împușcat la cea mai mică mișcare de a ataca, pe mine sau pe oricine de pe vapor.

Dintr-o singură săritură, Tarzan a ajuns pe punte. În jurul lui, dar la o distanță care dădea celorlalți suficientă siguranță, erau vreo zece marinari înarmați cu revolvă și carabine. În fața lui se postase Paulvitch.

Tarzan îl căută din ochi pe Rokoff, știind bine că și el trebuie să fie pe vas. Nu îl văzu însă nicăieri.

— Lord Greystoke, începu Paulvitch, amestecul dumitale neîncetat și fără rost în afacerile domnului Rokoff te-au adus împreună cu familia în această situație tristă, dar singurul vinovat ești dumneata. Expediția aceasta îl costă pe domnul Rokoff o mulțime de bani, lucru pe care ți-l poți închipui cu ușurință. La fel, dumneata fiind singurul vinovat, despăgubirile le vei achita singur în întregime. Deci, numai conformându-te cererii sale justificate vei putea să îți salvezi viața, scutindu-i pe soția ta și pe fiul tău de grave necazuri.

— Cât cereți? întrebă Tarzan. Dar stai puțin, schimbă el vorba. Aș vrea să știu, cu ce mă asigurați că vă veți ține cuvântul dat. Știți foarte bine, că am toate motivele să nu mă încred în doi nemernici, tu și Rokoff.

Paulvitch se roși până în albul ochilor.

— Nu avem timp de insulte. Situația în care te afli nu îți permite să ne jignești. Singura garanție este cuvântul meu. Însă cred că ești convins că te putem ucide imediat, dacă nu ne dai un cec pentru suma ce o pretendem. Fii sigur însă, că nimic nu mi-ar face mai mare plăcere să dau ordine acestor oameni să tragă. Numai un dobitoc ca dumneata nu ar înțelege situația reală. Noi însă avem alte planuri asupra pedepsei pe care vrem să ți-o aplicăm, planuri care nu s-ar realiza, dacă te-am ucide acum.

— Răspunde-mi la o întrebare, îl întrerupse Tarzan. Fiul meu este aici, pe acest vas?

— Nu! îi răspunse Alexis Paulvitch. Fiul dumitale este în altă parte, în destulă siguranță și nu va fi omorât decât dacă refuzi să ne îndeplinești condițiile. Să-ți explic: noi vrem să te pedepsim prin copilul tău și dacă vom fi obligați să te împușcăm, nu îl vom cruța nici pe el, pentru că prezența lui ar fi un nesfârșit izvor de neplăceri și de

primejdii. Vezi deci, că pentru a salva viața fiului tău trebuie să ai grijă de viața dumată și poți începe acum, dându-ne un cec pentru suma pe care o cerem.

Convins că dușmanii lui ar duce la bun sfârșit orice fărădelege, fie ea cât de sinistă, Tarzan socoti că numai prin acceptarea cererii lor mai poate avea o speranță să salveze viața copilului său.

Nu își făcea nici o iluzie că îl vor lăsa viu, după ce va semna cecul.

Cântărind bine toate alternativele se hotărî la un act disperat.

Deși era înconjurat de oameni înarmați până în dinți, dorea să le dovedească că în fața lor nu se află un laș.

În caz că i s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost foarte mulțumit doar să îl ia pe Paulvitch cu el pe lumea cealaltă, regretând însă lipsa lui Rokoff.

Scoase din buzunar carnetul de cecuri, împreună cu stiloul.

— Bine, spuse el resemnat. Spune-mi suma!

Paulvitch ceru o sumă enormă. Tarzan abia putu să nu zâmbească. Cu siguranță că cei doi miserabili vor cădea victime propriei lor lăcomii. Tarzan se prefăcu că stă la îndoială și se tocmi puțin, dar Paulvitch nu a cedat nici o centimă, astfel că iscăli cecul.

Suma de pe cec trecea cu mult depozitul în numerar pe care îl avea depus la o bancă din Londra și la prezentarea cecului, banca va refuza plata și vor începe cercetările.

În momentul când i-a înmănat cecul lui Paulvitch, s-a întors puțin spre dreapta și cu greu a putut să-și stăpânească o exclamație de surprindere.

Văzuse pământ la numai câteva sute de metri de vapor.

Chiar de la marginea apei începea pădurea tropicală, iar mai departe se vedeau dealuri înalte, acoperite de păduri dese. Paulvitch observându-i direcția privirilor, îi spuse:

— Aici vei fi debarcat și vei fi liber.

La auzul acestei hotărâri, planul disperat de răzbunare asupra rusului s-a evaporat ca prin farmec.

Crezând că se află pe coasta Africii, își făcu socoteala că de îndată ce va fi liber, va putea, după o oarecare vreme și multe dificultăți bineînțelese, să ajungă din nou în lumea civilizată.

Uită cu desăvârșire planul de mai înainte.

Paulvitch luă cecul, îl examinează cu atenție și zise:

— Dezbracă-te! Acolo unde mergi, nu este nevoie să fii frumos îmbrăcat.

Tarzan a vrut să se opună, dar Paulvitch făcu semn marinarilor și ei au ridicat armele. Atunci, lordul de Greystoke începu să se dezbrace, dându-și jos toate hainele.

Apoi, cu o pază puternică, a fost urcat într-o barcă și dus la mal. Peste o jumătate de oră, marinarii erau din nou pe vapor, care porni încet în larg.

Tarzan a rămas pe plaja îngustă unde a fost abandonat, privind nepăsător la vasul care se depărta și nu îl mai interesa acum nimic în legătură cu acel vas, știind că fiul lui nu era acolo.

Peste câteva momente, se gândi să citească biletul pe care un marinar i l-a strecurat în mână când a fost debarcat. Auzind niște chemări de pe vapor, își întoarse privirile în acea direcție și văzu un bărbat care striga și făcea semne ca să-i atragă atenția.

Lângă acel bărbat apăru un altul, care începu să râdă în hohote, ridicând în același timp deasupra capului, un obiect lunguieț, care semăna cu un copil învelit în scutece.

Tarzan făcu repede câțiva pași spre larg, cu gândul să ajungă mai iute la vas. Dându-și seama că era imposibilă o astfel de încercare, se opri cu ochii ațintiți asupra vasului Kinkaid, până ce acesta a dispărut în josul coastei, după un promontoriu înalt.

În același timp însă, dintr-un tufiș de la spate, doi ochi stranii erau ațintiți asupra lui: ochi mici, injectați de sânge, care priveau pe sub sprâncene stufoase de animal mare și păros.

În vârful copacilor, maimuțele mici se certau și se băteau între ele. Din depărtare, din interiorul pădurii, se auzi urletul unui leopard.

Și totuși, John Clayton, lord de Greystoke, stătea pe loc, surd și orb la toate, supărat că renunțase la acel prilej de răzbunare pe care l-a avut, dar mai ales pentru că luase drept de bună credință promisiunea tovarășului unuia dintre cei mai mari ticăloși din lume.

— Am cel puțin o consolare, gândi el, știind-o pe Jane în siguranță la Londra. Mulțumesc cerului că nu a căzut și ea în mâinile acestor canalii.

În spatele lui, animalul păros ai cărui ochi îl pândeau, la fel cum pisica pândește șoarecele, se apropia încet, pe furiș.

Unde sunt simțurile tale atât de ascuțite, Tarzan?

Unde este auzul tău fin?

Unde îți este mirosul tău dezvoltat?

CAPITOLUL III.

Fiera încolțită.

Tarzan desfăcu biletul pe care îl dăduse marinarul la debarcarea sa și începu să citească încet.

La început, din cauza durerii din suflet, nu îi pătrunse înțelesul; apoi rămase înmărmurit de groaznicul plan de răzbunare conținut de acele rânduri:

Îți explic aici, adevăratele mele intenții în legătură cu tine și cu copilul tău.

Născându-te maimuță, ai trăit gol într-o pădure sălbatică. Te înapoiezi acolo unde îți este locul. Însă fiul tău, conform legii indiscutabile a evoluției, trebuie să se ridice cu o treaptă mai sus decât tatăl său. El nu va umbla gol ca o fiară, ci va purta o piele pe șolduri, brățări de aramă la mâini și picioare, un belciug atârnat la nas, deoarece va fi crescut de un trib de canibali.

Aș fi putut să teucid, dar cu asta îți scurtam suferințele pedepsei pe care o meritai de la mine și pe care singur ți-ai adus-o și suferințele tale ar fi fost mici, dacă nu ai fi știut de crunta soartă pe care o va avea fiul tău. Trăind însă într-un loc unde nu mai poți scăpa și nici să vii în ajutorul copilului tău, vei avea de suportat gândul la ororile pe care le va suporta progenerura ta.

Aceasta nu este decât o parte din pedeapsa ce ți se cuvine pentru a fi îndrăznit să te măsoari cu mine; restul pedepsei ce îți este rezervat este în legătură cu soția ta. Această parte însă o las pe seama imaginației tale bogate.

N. R.

Nu a terminat bine de citit biletul și auzi un zgomot ușor în spate. Acest foșnet l-a readus deodată la realitate.

Toate simțurile i s-au deșteptat instantaneu. A redevenit din nou Tarzan.

S-a răsucit repede pe un călcâi, ca o fiară încolțită, luând instinctiv o poziție de apărare. În fața sa, era un maimuțoi enorm, gata să atace.

În decursul celor doi ani de când părăsise pădurea africană, Tarzan nu a pierdut nimic din forța și calitățile sale, care odinioară l-au făcut de neînvins.

A avut multe ocazii, în întinsele păduri tropicale să-și dovedească forța sa aproape supraomenească. Însă acum, era neînarmat și nu avea tăria să se încaiere cu fiara enormă din fața lui.

Totuși nu avea altă soluție decât să întâmpine fiara cu singurele arme cu care fusese dotat de natură.

Mai departe, în spatele maimuțoiului, văzu, peste umărul acestuia, încă vreo doisprezece din acești strămoși ai neamului omenesc.

Știa însă, că nu este nici o primejdie de a fi atacat de întreaga ceată, deoarece antropoidul, cu judecata sa limitată, nu poate concepe și nici aprecia valoarea unui atac în grup asupra dușmanului.

Dacă nu ar fi fost această șansă, ei ar fi ajuns de mult rasa dominantă în acele ținuturi, pentru că forța lor era formidabilă, atât în brațele lor puternice, cât și în colții lor ascuțiți.

Scoțând un mârâit surd, fiara se năpusti asupra lui Tarzan, însă acesta, printre alte lucruri folositoare învățate în lumea civilizată, a învățat să gândească și în luptă, aplicând metode științifice, necunoscute fiarelor sălbatice.

Acum câțiva ani, ar fi întâmpinat atacul numai cu forța sa. Azi însă, adoptă o altă tactică: se dădu la o parte din drumul atacatorului, iar când fiara l-a depășit, îi repezi un pumn în stomac.

Enormul antropoid scoase un urlet de durere și de îndoii din mijloc, căzând grămadă. Totuși a încercat să se ridice repede, dar până să fie în picioare, adversarul său cu piele albă, îi și sărise în spate.

Din acest moment, orice urmă de civilizație a dispărut din atitudinea lordului englez.

Devenise din nou fiara din pădure, care găsește satisfacție în luptele sângeroase cu cei din jurul său.

A redevenit același Tarzan, fiul adoptiv al maimuței Kala, antropoidul uriaș.

Dinții lui albi și mici, dar puternici, s-a înfipt adânc în gâtul păros al adversarului, căutând să îl muște de beregată.

Degetele sale, puternice ca fierul, țineau deoparte capul maimuțoiului ai dinții săi puternici și în același timp îl izbea, cu lovituri ca de baros, peste față și bot.

Restul tribului de maimuțe s-au strâns în jur, privind lupta cu mare interes. Acest spectacol sângeros îi distra teribil și scoteau sunete care denotau satisfacție, îndată ce vedeau vreo bucată de piele sau carne, fie albă, fie păroasă, ruptă de pe spinarea unuia dintre combatanți.

Deodată au amuțit cu toții, rămânând în așteptare, când au văzut că puternica maimuță albă s-a aruncat, cu o mișcare dibace, în spinarea regelui lor și cu o strânsoare de oțel îi apăsa puternic capul în jos.

Maimuțoiul se rostogolea de durere fără posibilitatea de a scăpa, când spre copaci, când spre poiana cu iarbă înaltă.

Mica ceată de antroipoizi singurii spectatori ai acestei lupte primitive – ascultau uimiți urletele și gemetele regelui lor în agonie, mirându-se parcă de straniul sunet ce îl provoca gâtul și oasele care pâreau, gata să se rupă.

Peste câteva clipe se auzi o trosnitură puternică, surdă de parcă s-ar fi rupt o creangă groasă în bătaia unui vânt puternic.

În acel moment, capul maimuțoiului s-a lăsat moale pe pieptul său păros, iar urletele și gemetele au încetat.

Privirile spectatorilor treceau când de la forma nemișcată a cârmuitorului lor, când la maimuța albă, care s-a sculat în picioare, lângă cel învins. Păreau că se întrebă de ce regele. Lor nu se mai ridică, să-l ucidă pe străinul acela obraznic.

Îl văzură pe acesta punând un picior pe gâtul cadavrului de lângă el, dându-și capul pe spate, scoțând un răcnet îngrozitor și sălbatic: strigătul de victorie al maimuțoiului care a ucis.

Abia atunci și-au dat seama că regele lor a murit.

Pădurea a răsunat de la un capăt la celălalt de acest răcnet fioros. Micile maimuțe s-au oprit din zbențuiala lor. Păsările cu multe pene colorate și strălucitoare au amuțit, iar de departe, ca răspuns, se auzi răgetul prelung al unui leopard, apoi un răget provocator al unui leu.

Același Tarzan, care a trăit printre animale ani de zile, aruncă o privire asupra cetei de maimuțe din fața sa.

Același Tarzan de odinioară își scutură capul, de parcă ar fi vrut să-și dea părul deoparte din ochi, vechiul obicei de pe vremea când era încă un sălbatic, când avea un păr lung, negru și des, care îi trecea de umeri și care deseori îi cădea peste ochi, împiedicându-l să-și folosească văzul atât de vital în junglă.

Fostul rege al maimuțelor știa că acum se poate aștepta la un atac imediat din partea aceluia maimuțoi care se simțea cel mai puternic și dorea să devină căpetenia tribului.

Mai știa, din viața dusă alături de aceste animale sălbatice, că deseori se întâmpla ca o maimuță străină să vină și să se lupte cu regele, având intenția să domine tribul și să ia soțiile regelui.

Dar putea la fel de bine să se întâmple și că maimuțele tribului să părăsească locul luptei și să-și aleagă un alt conducător, mai târziu, fie prin luptă, fie prin supunere.

Deși era convins că acum ar fi avut ocazia să se impună și să devină rege al acestui trib, nu îl atrăgea ideea responsabilităților plicticoase ale domniei peste acești antroipoizi, gândind că nu are nici un fel de folos din așa ceva.

În acest timp, unul dintre maimuțoii mai tineri, o brută enormă, cu o musculatură frumos dezvoltată, începea să-și facă loc printre ceilalți, apropiindu-se amenințător spre Tarzan, cu colții ieșiți, scoțând sunete care dovedeau enervarea animalului.

Tarzan stătea drept ca o statuie și îi observa fiecare mișcare, dorind să vadă dacă va urma ce știa el încă de pe vremea când era membru al unui trib de maimuțe: adversarul se va apropia amenințător de cel care i-a provocat ura, începând să-i dea ocol, de parcă l-ar fi provocat la bătaie.

Cum prevăzuse Tarzan, așa s-a și întâmplat. Dar nu întocmai, deoarece scopul maimuțoiului a fost de a-l băga în sperieți.

La fel de bine, enorma creatură ar fi putut tocmai atunci să-și schimbe tactica sărind asupra adversarului, dintr-un impuls spontan, fără nici o pregătire prealabilă, în intenția de a-l sfâșia cu dinții lui puternici și să îi rupă carnea cu ghearele.

În timp ce fiara îi dădea târcoale, Tarzan se răsucea după el, fără să îl piardă din ochi nici o secundă. L-a judecat foarte exact pe acest animal: când regele lui era în viață nu a putut prelua puterea, dar acum după ce fostul conducător era mort, iată o bună ocazie pentru el ca să se afirme.

Fiara era minunat proporționată, avea doi metri și un sfert înălțime, când stătea în picioare bineînțeles, iar brațele sale extrem de lungi și puternice, parcă ajungeau la pământ.

Ghearele sale, pe care acum le agita în fața lui Tarzan, erau extrem de lungi și foarte ascuțite. Ca și ceilalți membri ai tribului, el se deosebea de maimuțele pe care le știa Tarzan, încă din copilărie.

La început, când văzuse ceata de maimuțe, simți un fior de plăcere, sperând că printr-un capriciu al soartei dăduse chiar peste fostul său trib; dar o examinare mai atentă a cetii, îl convinse că maimuțele erau dintr-o altă specie.

Astfel, pe când maimuțoiul își continua ocolul în jurul lui Tarzan, acestuia îi veni în minte să folosească limbajul fostului său trib. Se adresă fiarei, în limbajul tribului lui Ciuk.

— Cine ești tu, întrebă el, de ai curajul să îl ameninți pe Tarzan, regele pădurii?

Bruta păroasă ridică cu mirare capul.

— Sunt Akut, răspunse acesta în aceeași limbă simplă și primitivă, care este la scara cea mai de jos a evoluției limbajului. Molak este mort. Eu sunt rege. Pleacă de aici sau te voi ucide!

— Nu ai văzut oare, cu câtă ușurință l-am ucis eu pe Molak? replică Tarzan. La fel te voi ucide și pe tine, dacă am poftă. Dar Tarzan nu vrea să fie rege în tribul lui Akut. El preferă să fie prieten cu Akut. Tarzan vă poate ajuta, dar la fel de bine puteți să îl ajutați și voi pe el.

— Pe Akut nu îl poți ucide, reîncepu celălalt. Nimeni nu este mai mare decât Akut. Dacă nu l-ai fi ucis pe Molak, Akut ar fi făcut-o cu siguranță, pentru că Akut era pe cale să devină rege.

În loc de orice alt răspuns, Tarzan se aruncă asupra animalului, mai ales că acesta, în timpul conversației a slăbit observarea atentă a potrivnicului său.

Cât ai clipi din ochi, îi apucă laba de încheietură și apoi, cu repeziciune, i-a dus-o la spate, sărind în spatele lui.

Este drept că în urma acestei manevre rapide amândoi au căzut în iarbă, însă execuția lui Tarzan fusese atât de dibace, încât înainte de a se dezmetici, maimuțoiul își simți gâtul prins în aceeași teribilă strânsoare care îi frânse gâtul lui Molak.

Tarzan îi apăsa capul încet în jos spre piept, dar ca și în acea întâmplare cu Koz, i-a oferit și lui Akut șansa să aleagă între moarte și supunere.

Văzuse în acesta un aliat puternic și care îi putea fi de folos. Acestuia i se oferea alternativa fie de a trăi în prietenie cu Tarzan fie să moară așa cum s-a întâmplat cu regele lor, care până atunci fusese invincibil.

— Ka-go-da? șopti el la urechea lui Akut.

Era aceeași întrebare pe care o pusese altădată lui Koz, care în limbajul tribului însemna: Te supui?

Akut își aminti cu groază de trosnitura pe care o auzise atunci când Tarzan a frânt gâtul puternicului Molak.

Totuși mândria nu îi permitea să lase domnia din mână.

Încercă încă o dată să se elibereze, dar o apăsare mai puternică pe oasele gâtului îl făcură să scoată un dureros Ka-go-da.

Tarzan slăbi puțin strânsoarea.

— Akut, zise el, poți fi regele acestui trib, dacă vrei. Tarzan ți-a spus că nu vrea să domnească peste voi. Iar dacă cineva îți contestă dreptul la domnie, să știi că Tarzan îți este prieten și te va ajuta oricând să lupți și să învingi.

Zicând aceste vorbe, se ridică și îl eliberă pe Akut, care s-a sculat și el la rândul lui.

Scuturându-și supărat capul și mârâind puternic, Akut trecu prin fața membrilor cetei, sfidând cu privirea, unul câte unul, pe toți maimuțoii, de la care s-ar fi așteptat să fie contestat în noul său rol.

Dar niciunul dintre ei nu a îndrăznit să îl provoace sau să îi primească provocarea, ci s-au tras înapoi.

În cele din urmă, întreaga ceată a maimuțelor se îndepărtă încet, în adâncul pădurii, iar Tarzan a rămas singur pe malul apei.

Rănile pe care le-a primit în timpul luptei cu Molak îi provocau dureri destul de mari.

Era însă obișnuit cu suferința fizică, pe care le îndura cu tăria și răbdarea fiarelor care îl învățaseră viața în junglă, așa cum a văzut el de mic copil.

Și-a dat seama imediat că are nevoie de ceva arme, atât pentru atac, dar și pentru apărare. Întâlnirea cu maimuțele, precum și urletele altor animale carnivore, ca ale lui Numa, leul fioros, îl preveneau că viața va fi destul de activă și într-o siguranță relativă.

Vedea că nu are altă alternativă decât să-și reia vechiul fel de viață, într-o neîncetată vărsare de sânge și nenumărate primejdii, să vâneze și să fie vânat.

Fiarele înfometate îl vor urmări, așa cum l-au vânat și mai demult și nu va avea, nici ziua și nici noaptea un moment în care să nu fie pregătit să se apere. Deci, în primul rând îi trebuiau arme, fie ele și primitive.

Găsi pe malul stâncos al mării o piatră deosebită de altele, de duritatea cremenei, din care reuși, cu multă osteneală însă, să despice o bucată îngustă, de o grosime ce nu trecea de un centimetru, dar în lungime avea aproape treizeci de centimetri.

Una din margini era foarte ascuțită spre vârf, pe o lungime destul de mare, așa că întreaga unealtă semăna cu un cuțit rudimentar.

Luă această unealtă și se afundă în junglă, unde după o scurtă perioadă de căutări, găsi un copac doborât, cu un lemn foarte tare.

Dintr-o creangă a acestui copac, își ciopli un băț scurt, dar dur, pe care îl ascuți la vârf.

Pe urmă, scobi în trunchiul copacului o gaură mică și rotundă, pe care o umplu cu mici bucăți de scoarță uscată.

Înfipse bățul în acea gaură și așezându-se călare pe trunchi, începu să rotească bățul între palme.

După o scurtă vreme, din scoarță a ieșit o dâră de fum, semn că focul se va aprinde în curând. Apoi izbucni o mică flacără, peste care Tarzan aruncă frunze și ramuri uscate. Reuși să facă un foc destul de mare, care se întreținea din lemnul în care fusese făcută gaura.

Băgă lama cuțitului de piatră în foc, ținând-o acolo până s-a înfierbântat puternic, apoi a scos unealta udându-i marginile cu apă.

Din acel loc se desprinsă un strat subțire și sticlos, care căzu pe pământ.

Astfel, încet, a putut să își ascute cuțitul său de vânătoare atât de rudimentar.

Dar nu a continuat operația până la capăt. S-a mulțumit să ascute lama doar pe o porțiune de câțiva centimetri.

Pe urmă, a tăiat o creangă dreaptă și lungă, din care și-a confecționat un arc elastic, dar puternic. Apoi, și-a confecționat un mâner pentru cuțit și o măciucă grea.

La urmă a făcut vreo două duzini de săgeți.

A ascuns întreg acest arsenal într-un copac înalt, la marginea unui râu din apropiere. Tot în acel copac, și-a construit o platformă rudimentară, cu acoperișul din frunze mari de palmier.

Dar până a terminat tot acest lucru, ziua trecu și a început să se lase noaptea.

Simți că îi era foame.

În scurtele sale cercetări prin pădure, observase că mai sus, pe malul râului, la o oarecare distanță de adăpostul său, era un vad unde probabil veneau animalele să bea apă.

Fostul rege al maimuțelor s-a îndreptat spre acel loc, în cea mai mare liniște, sărind din copac în copac, peste vârful copacilor, cu ușurința unei mici maimuțe.

Probabil că s-ar fi simțit fericit de această neașteptată revenire la viața din copilărie, dacă nu ar simțit durerea cea mare pe care o avea în suflet.

Dar și așa, cu toată grija din suflet, se adaptă imediat obiceiurilor și apucăturilor de odinioară, care au dat repede la o parte subșirele strat de civilizație, pe care l-a dobândit în ultimii ani trăiți în societatea oamenilor albi din alte lumi.

Dacă egalii săi din Camera Lorzilor l-ar fi văzut în aceste momente, ar fi ridicat a jale onorabilele lor mâini.

Ajungând la una dintre crengile mai de jos ale unui copac, care atârna deasupra unei cărări de animale, s-a hotărât să rămână acolo în așteptare.

Cercetă cu atenție zona dinspre adâncul pădurii, de unde știa că vor veni cu siguranță animale, care îi vor asigura hrana acelei seri.

Într-adevăr nu a avut mult de așteptat.

Abia au trecut câteva minute de când se instalase în postul său, că Bara, cerbul cel sprinten, venea încet pe cărare, spre locul de adăpat.

Tarzan l-a așteptat, în poziție de atac, întocmai ca o panteră care se pregătește de atac.

Dar mai era cineva care venea în același timp cu Bara. În urma cerbului cu mers mlădios venea un animal pe care cerbul nu l-a observat și nu l-a mirosit, dar pe care Tarzan de la înălțimea la care se instalase, l-a văzut.

Nu a putut observa de la acea depărtare despre ce animal era vorba, pentru că venea furișându-se la sute de metri de animalul pe care îl urmărea.

Tarzan știa că nu poate fi altcineva decât una dintre carnivorele mari, care îl urmărea pe Bara, cu același scop, de a-și asigura hrana pe acea zi. La fel de bine putea fi Numa, leul sau poate Șita, pantera.

În orice caz, dacă Bara nu grăbea pasul, masa de seară era în pericol.

Și în timp ce Tarzan își făcea aceste socoteli, cerbul, care probabil că a auzit zgomotul făcut de fiara care îl urmărea, tresări deodată și se opri locului tremurând.

Apoi porni ca fulgerul în direcția în care era Tarzan, desigur cu intenția de a trece râul și să ajungă pe malul opus unde putea să fie în siguranță.

Numai la o sută de metri venea Numa, în cea mai mare grabă.

Acum Tarzan îl putea distinge foarte bine.

Bara va trece peste o clipă dedesubtul lui. Oare îi va scăpa această pradă și va rămâne nemâncat?

Nu avea timp să se gândească la așa ceva, pentru că animalul tocmai trecea sub creanga pe care se postase.

Dintr-un salt a fost pe spinarea cerbului.

Trebuia să acționeze cu cea mai mare iuțeală, dacă voia să mănânce în seara aceea, sau poate în viața lui, pentru că după câteva momente va sosi și Numa, surprinzându-l cu prada.

Dar de îndată ce a sărit în spinarea animalului speriat, acesta, din cauza șocului produs de greutatea din spate, a căzut în genunchi.

Atunci Tarzan a apucat cu câte o mână coarnele animalului căzut și cu o singură mișcare îi răsuci gâtul, simțind cum trosnesc vertebrele și oasele gâtului.

Leul a ajuns la câțiva metri de această scenă și îl văzu pe Tarzan luându-i cerbul de sub nas, ridicându-se împreună cu prada sa pe una dintre crengile copacilor de deasupra lor.

S-a ridicat cu o mișcare rapidă și puternică, în ultimul moment, pentru că leul a și sărit să-și redobândească prada. Dar saltul a fost tardiv.

Tarzan s-a uitat în jos, zâmbind la leul care s-a izbit puternic de pământ. Apoi s-a mai urcat câțiva metri spre vârful crengilor, pentru a fi în siguranță.

Uitându-se în ochii injectați de sânge ai animalului, începu să-i arunce în cap cu tot ce avea la îndemână, arătându-i vânatul și insultându-l în limba antroipoizilor, așa cum făcuse când era copil. Apoi s-a așezat comod, atât cât îi permitea o comoditate dintr-un vârf de copac. A luat cuțitul său rudimentar și a tăiat o bucată de carne din pulpa cerbului.

Leul răgea sub copac, umblând furios încoace și încolo, iar lordul Greystoke își sătură foamea, convins că în nici cel mai renumit restaurant nu ar fi gustat o mâncare mai bună.

S-a murdărit pe mâini și pe față cu sângele cald al prăzii, sorbind mirosul de carne crudă, pe care toate animalele sălbatice carnivore îl iubesc atât de mult.

După ce s-a săturat, a așezat restul de carne pe o creangă și o luă înapoi spre adăpostul pe care și l-a construit în vârful unui copac uriaș.

A străbătut un drum lung, din creangă în creangă, iar Numa, cu botul în aer, era stăpânit de turbarea unei răzbunări. Se agita zadarnic însă, pentru că omul pe care îl urmărea s-a dus și s-a culcat liniștit, fără nici o grijă, dormind târziu până la răsăritul soarelui.

CAPITOLUL IV.

Pantera.

În următoarele zile, Tarzan a fost ocupat cu explorarea teritoriului în care și-a stabilit reședința și confecționarea de noi arme.

Și-a pus la arc tendoanele de la cerbul pe care l-a mâncat în prima seară. Ar fi preferat mațe de panteră pentru coarda arcului, dar se mulțumi să aștepte până va avea prilejul să ucidă o astfel de pisică enormă și să-și facă un arc mai bun.

Și-a împletit apoi și o funie de iarbă, una dintre acelea cu care fusese obișnuit, cu mulți ani înainte, cu care îl supăraseră pe răutăciosul Tub.

Aceasta era o armă puternică în niște mâini îndemnatice.

Își ciopli o teacă și o tolbă pentru săgeți. Din pielea lui Bara și-a croit o cingătoare și o haină.

Porni apoi din nou să exploreze ținutul în care se afla. Știa că nu este pe coasta de vest a Africii, din faptul că țărmul nu era spre răsărit.

Soarele răsărea acum dinspre mare, pe când în vremea când el trăia în junglă, acesta apunea spre mare.

Nu putea fi nici coasta de est a Africii. De asta era sigur, pentru că vasul Kinkaid nu a avut timp să traverseze Mediterana, să treacă prin canalul de Suez, să traverseze Marea Roșie, precum nu putea ajunge nici prin cealaltă parte, înconjurând Capul Bunei Speranțe.

Era într-un loc pe care nu și-l putea închipui pe harta lumii.

Deseori se întreba dacă nu au traversat Oceanul Atlantic. Poate că Rokoff l-a abandonat pe vreun țărm sălbatic și necunoscut al Americii de Sud.

Totuși prezența leului excludea această ipoteză.

Într-una din zile, pe când mergea singur prin pădure, paralel cu marea, simți cât este de singur. Ar fi dorit să fie cu cineva.

Începea să regrete că nu a rămas cu maimuțele pe care nu le-a văzut de atunci niciodată, din ziua când a fost debarcat.

Devenise aproape același Tarzan de odinioară și deși era conștient că avea foarte puțin în comun cu maimuțele antropoide, ar fi dorit ca să fie în mijlocul lor acum, decât să hoinărească singur.

Zi de zi se plimba pe jos, alteori prin copaci, culegând fructe, alteori răsturnând câte o buturugă în căutarea unor insecte mari, pe care le găsea la fel de gustoase ca și în anii când se hrănea cu ce găsea în pădure.

Merse mai bine de doi kilometri, când deodată se opri locului, simțind miros de panteră, din direcția în care bătea vântul.

Era bucuros să dea peste Șita, pantera, având intenția să croiască din pielea ei o tolbă mai trainică, iar din mațele ei rezistente o nouă coardă la arc.

Astfel, de unde până atunci a mers fără nici o țință, deveni acum din nou o fiară, care se furișa fără nici un zgomot.

Aluneca tăcut pe urmele acelei pisici mari sălbatice și cu toată noblețea sângelui său de lord englez, nu era mai puțin sălbatic decât animalul pe care îl urmărea.

Apropiindu-se de panteră, a observat că Șita, la rândul său urmărea o altă pradă. Dându-și seama de această întorsătură de lucruri, Tarzan și-a ridicat capul pentru a simți mirosul viitoarei prăzi a panterei.

Simți mirosul puternic al unei cete de maimuțe mari.

Era acum destul de aproape să vadă locul unde pândea pantera. Animalul era într-un copac, pe o creangă care se întindea mai mulți metri spre un luminiș din mijlocul pădurii.

Tot acolo a poposit și tribul lui Akut. Unii dintre maimuțoi dormitau rezemați de câte un copac, alții umblau încet, pe îndelete, ici-colo, răsturnând câte o buturugă pentru a găsi gândacii atât de gustoși sau râme carnoase.

Enorma felină stătea ascunsă pe creanga groasă a copacului, ascunsă vederii maimuțelor de frunzișul des. Aștepta cu răbdare până ce un antropoid va ajunge destul de aproape ca să-i poată sări în spinare.

Tarzan și-a ales locul de pândă sub același copac, dar stătea deasupra panterei. Ținea strâns în mână cuțitul său primitiv.

Ar fi preferat să folosească lațul, dar crengile copacilor împiedicau o astfel de manevră.

Akut ajunsese acum aproape, chiar sub copacul unde se ascundea sângeroasa felină, care îl aștepta. Șita s-a ghemuit mai strâns, apoi a scos un urlet fioros și a sărit asupra maimuțoiului.

În același timp, dar parcă o fracțiune de secundă mai repede, o altă fiară sări și ea, de sus, strigând la fel de fioros.

Speriat, Akut ridică privirea și zări o panteră care aproape că nu căzuse pe el, iar în spinarea mării pisici, maimuța cea albă de care fusese învins, zilele trecut, lângă apa cea mare și nesfârșită.

Dinții lui Tarzan erau înfiți adânc în ceafa animalului. Cu brațul drept i-a prins gâtul, în timp ce cu mâna stângă, în care ținea bucata de piatră îngustă și lungă, dădea lovituri puternice în partea stângă a animalului, sub umăr.

Akut abia a avut timp să sară la o parte, pentru a nu fi prins sub acești doi monștri ai junglei, care acum se luptau pe viață și moarte.

Se auzi o bufnitură surdă, când cei doi combatanți s-au izbit de pământ. Șita urla, mârâia îngrozitor, dar maimuța albă, fără să scoată un sunet, stătea nemișcată pe spatele dușmanului care se zbătea cu furie.

Fără încetare sau milă, cuțitul primitiv se înfigea neconținut în pieptul fiarei, până când, în cele din urmă, pantera se rostogoli pe o parte, iar după câteva mișcări spasmodice, rămase nemișcată, moartă.

Tarzan ridică semeț capul și stătea drept și impunător pe cadavrul fiarei și dădu drumul încă o dată la teribilul răcnet al maimuțoiului victorios.

Akut și celelalte maimuțe priveau cu cea mai mare mirare, când la cadavrul panterei, când la omul care o omorâse.

Tarzan vorbi cel dintâi.

Salvase viața lui Akut cu un anumit scop și știind limita intelectului unei maimuțe, trebuia să lămurească toată ceata de scopul acțiunilor sale, dacă ținea neapărat să fie înțeles și ajutat.

— Eu sunt Tarzan, regele junglei, zise el. Luptător puternic și vânător fără egal. Lângă apa cea mare, i-am dăruit lui Akut viața, când la fel de bine puteam să i-o iau. Acum, din nou i-am salvat viața din ghearele lui Șita. Când unul dintre voi se găsește în primejdie trebuie doar să mă cheme, strigându-mă așa...!

Și lordul Greystoke scoase strigătul puternic la care tribul lui Ciuk obișnuia să adune pe cei absenți, în timpul primejdiilor.

— Și, continuă el, când vreți să mă chemați gândiți-vă bine la ceea ce am făcut pentru Akut. Eu voi veni în cea mai mare grabă. Înțelegeți? Veți face așa cum vă spune Tarzan?

— Hâh! consimți Akut.

Iar după el se auzi un „hâh” unanim de la tot restul tribului.

După aceea, liniștiți, începură să-și caute hrana din nou, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Împreună cu ei, a rămas, tot în căutare de hrană și John Clayton, lord de Greystoke.

De la o vreme a observat că Akut se ținea mereu în preajma lui, privindu-l deseori cu multă curiozitate. Odată, făcu ceva curios, lucru pe care Tarzan nu îl observase niciodată la tribul lui Ciuk: maimuțoiul, găsind o bucată de carne fragedă și gustoasă i-o dete să o mănânce.

În timpul vânatului sau a căutării de hrană, corpul neted și lucios al lui Tarzan se amesteca printre spinările brune și păroase ale membrilor tribului de maimuțe.

Deseori se atingeau în treacăt, dar maimuțele s-au obișnuit cu prezența lui, considerându-l ca unul dintre ei.

Dacă se apropia de una dintre femele cu pui mici, aceasta mârâia, arătându-și colții, alteori un maimuțoi tânăr, mai sălbatic și mai îndrăzneț decât ceilalți mârâia când Tarzan se apropia de el, mai ales dacă maimuțoiul era deranjat de la masă.

În toate cazurile, Tarzan avea aceeași comportare ca oricare alt membru al tribului.

Din partea lui, totul era bine, se simțea excelent printre acești strămoși ai omului. Dacă era amenințat de o femelă cu pui, se dădea la o parte, pentru că așa era legea lor: să nu se atingă de mame. Mârâia și el la maimuțoiul îndrăzneț, arătându-și la rândul lui colții.

Reveni astfel cu multă ușurință la viața din copilărie și nici nu se cunoștea că ar fi gustat vreodată plăcerile traiului printre ființe civilizate de seama lui.

A colindat aproape o săptămână întreagă jungla, împreună cu noii săi prieteni, pentru că îi era foarte urât singur, dar pe de altă parte dorea ca maimuțele să îl cunoască bine și să nu-l mai uite.

Proceda astfel, pentru că știa din experiența lui anterioară, că la o adică un trib puternic de maimuțe la dispoziția lui, este o armă de temut în situații grele.

Când s-a convins că prezența sa îndelungată a fost suficientă ca maimuțele să nu îl mai uite, se hotărî să plece singur în explorarea ținutului.

Porni deci a într-o zi, de dimineața, spre nord și mergând paralel cu țărmul, făcu cale lungă, până s-a întunecat.

A doua zi, la răsăritul soarelui, a observat că astrul zilei nu mai răsare dinspre mare, ci din dreapta sa, așa cum stătea el cu fața la mare și a crezut că linia țărmului o cotește probabil spre vest.

Porni deci din nou la drum, cu un ritm cu mult mai alert, iar acest mers i se părea chiar odihnitor în comparație cu felul lui de a se deplasa prin junglă, pe vârful copacilor, mai repede decât o veveriță.

În seara celei de a doua zi, văzu că soarele apune din direcție opusă celorlalte zile. Atunci a înțeles în sfârșit adevărul, despre care avusese doar o vagă bănuială.

Prin urmare, fusese abandonat pe o insulă!

Trebuia să se fi așteptat la una ca asta!

Rusul nu ar fi putut născoci un plan de răzbunare mai odios împotriva lui Tarzan, deoarece nu putea fi ceva mai îngrozitor decât să îl debarce pe o insulă nelocuită, unde îl aștepta o viață mizerabilă!

Fără îndoială că după aceea Rokoff a plecat cu vaporul drept spre continent unde nu este greu să găsească un trib de sălbatici, unde să îl predea pe micuțul Jack, care urmau să-l crească în conformitate cu planul teribil descris în bilet.

Se cutremură la gândul suferințelor pe care fiul lui le va îndura în acel mediu, chiar dacă ar ajunge în mâinile unor oameni cu intenții dintre cele mai bune.

Avea suficientă experiență în privința triburilor de sălbatici din Africa și cunoștea faptul că se găseau acolo și ființe sensibile.

Dar viața lor, în cel mai bun caz nu era altceva decât o serie de privațiuni, primejdii și suferințe.

Mai era și soarta oribilă care îl aștepta după ce va crește puțin. Obiceiurile primitive ale celor care îl vor crește, pe care desigur le va însuși, erau suficiente ca să îl excludă pentru totdeauna din rândul oamenilor de rangul, dar mai ales din rasa sa.

Un canibal! Copilașul lui, un sălbatic, un mâncător de oameni! Numai gândul la o asemenea eventualitate era îngrozitor!

Tarzan gemu de durere.

Ah, ce satisfacție ar simți măcar o dată dacă ar simți gâtul rusului sub degetele sale puternice ca fierul!

Dar Jane?

Ce chinuri trebuie ea să sufere din cauza grijilor, a fricii și nesiguranței! Tarzan simți că starea lui de acum este mai bună decât a soției lui, el măcar știa că una dintre ființele pe care le iubea este în siguranță, acasă, în timp ce ea nu avea nici idee unde sunt soțul și copilul ei.

Dar sărmanul Tarzan dacă ar fi știut că adevărul este cu mult mai negru decât își închipuia, desigur că suferințele sale ar fi fost de o sută de ori mai mari.

Acum mergea încet prin pădure, cu capul în jos, apăsător de gânduri triste, când auzi un zgomot ciudat, un fel de fâșâit, de o proveniență necunoscută.

S-a îndreptat cu băgare de seamă spre locul de unde a auzit acel zgomot ciudat, iar după un minut sau două, s-a găsit în fața unei pantere enorme, prinsă sub crengile unui copac doborât.

La vederea lui, animalul a început să mârâie și a încercat să scape din capcană. Din cauza unor crengi groase care îl apăsau chiar pe șira spinării și din cauza a zeci de ramuri mici dar puternice, care îi încurcau mișcarea membrelor, fiara era în totală imobilizare.

Tarzan se opri la câțiva pași în fața animalului neputincios și își potrivi o săgeată în arc, pentru a ucide animalul, socotind că fiara tot ar fi murit de foame. În momentul când întindea coarda, și-a schimbat gândul pentru că îi venise o nouă idee.

De ce să răpească sărmanei creaturi atât viața cât și libertatea, când putea să i le redea pe amândouă?

Din mișcările pe care le făcea pantera, Tarzan și-a dat seama că șira spinării nu fusese atinsă, iar membrele erau în stare bună.

Și-a pus săgeata înapoi în tolba, și-a pus arcul în spate și s-a apropiat de fiară, scoțând un sunet fin, asemănător torsului unei pisici enorme în momente plăcute.

Era singurul mijloc, apropiat de înțelegerea animalului, prin care își putea arăta intențiile prietenești.

Pantera a încetat să mârâie, uitându-se țintă la Tarzan. Acesta știa că pentru a ridica greutatea care apăsa animalul, trebuia să se apropie până acolo unde ar fi putut fi ajuns de ghearele lungi și puternice ale enormului animal.

Știa că odată copacul ridicat, ar fi rămas la totala discreție a animalului; dar frica nu era cunoscută de acest om.

Fără să mai stea pe gânduri, pași printre crengi, chiar lângă pantera, continuând torsul prietenos și împăciuitor. Enorma pisică își întoarse capul spre om, cu o privire mirată. Își scoase ghearele lungi, dar mai mult pentru a fi pregătită de apărare, decât de un atac.

Tarzan și-a pus umărul lui puternic sub trunchiul cel gros, apropiindu-se atât de mult de panteră, încât genunchiul lui a atins blana ei.

Foarte încet, și-a încordat mușchii puternici.

Copacul cel mare, cu toate crengile sale, se ridica încet deasupra panterei, care simțindu-se liberă, ieși imediat de sub capcană.

Tarzan dădu drumul copacului, iar cele două fiare s-au uitat ochi în ochi.

Un zâmbet se ivi pe buzele omului, la ideea că și-a riscat viața cu bună știință, ca să scape un animal.

Nu ar fi fost deloc surprins, dacă pantera ar fi sărit asupra lui, de îndată ce s-a eliberat.

Dar animalul, se opri la câțiva pași de copac, așteptând parcă pe om să se descurce la rândul lui din încâlceala copacului căzut.

Tarzan nu era nici măcar la doi metri de panteră, când a terminat întreaga acțiune. Ar fi fost destul de simplu să sară pe niște crengi și să scape, pentru că știa că Șita nu poate sări chiar așa de sus.

Nu a făcut așa ceva, ci dintr-un impuls de curiozitate sau bravură, începu să se apropie de fiară.

Teribila pisică se dădu alene un pas mai departe, de parcă ar fi dorit să facă loc omului să treacă, așa că Tarzan trecu mai departe, la o palmă de puternicii colți ai fiarei.

După ce înaintă câțiva pași a observat că pantera a pornit-o după el, urmându-l de aproape, pas cu pas, ca un câine.

Multă vreme Tarzan nu și-a dat seama dacă este urmat de animal cu gânduri bune, sau va fi atacat dacă fiarei i-ar fi venit foamea.

În cele din urmă, a fost nevoit să se convingă de sentimentul de prietenie care domnește în această urmărire nevinovată.

Simțind, după o oarecare vreme, mirosul de cerb, Tarzan o porni printre copaci, prinse animalul de după gât cu frânghia și îl chemă pe Șita, folosind același sunet asemănător torsului de pisică, pe care îl folosise mai înainte când a vrut să-i risipească animalului bănuielile că ar putea fi atacat de om. De data asta însă sunetul a fost mai puternic.

Era un sunet asemănător cu cel produs de panterele care vânau câte două și se chemau una pe alta, după ce prindeau vânatul.

Imediat se auziră trosnind crengile de alături și apăru corpul lung și mlădios al ciudatului prieten pe care și l-a făcut Tarzan.

La vederea cerbului capturat și la mirosul de sânge cald, pantera scoase un sunet victorios, iar după o clipă ambele fiare se ospătau alături din carnea fragedă a lui Bara.

Această ciudată pereche de prieteni umbla împreună prin pădure de câteva zile.

Cum ucidea unul dintre ei vânatul, imediat celălalt era chemat și mâncau împreună, des și bine.

Odată, când tocmai se ospătau liniștiți și cu multă poftă dintr-un mistreț pe care Șita îl vânase, apăru pe neașteptate lângă ei, Numa, leu, furios și teribil, ieșind din iarba înaltă și deasă.

Cu un urlat de mânie, sări asupra lor, în intenția de a-i goni de lângă prada lor pe care dorea să și-o însușească. Șita sări într-un tufiș din apropiere, iar Tarzan se agăță de creanga unui copac care se afla deasupra capului său.

Își desfăcu funia pe care o ținea de după gât și îi dădu drumul peste gâtul leului, strângând lațul cu putere, trăgând animalul în sus.

În același timp, îl strigă pe Șita și cu toate că leul se zbătea furios, îl trase cu putere în copac, lăsându-i doar picioarele dinapoi să mai atingă solul.

Legă repede dar zdravăn funia de o creangă groasă, iar la apariția panterei, care sosi la chemarea lui, sări și el jos din copac, repezindu-se la Numa, izbindu-l cu cuțitul său de piatră în coaste.

De partea cealaltă, Șita îl înhățase, rupând bucăți mari de carne de pe spate.

Regele animalelor a fost ucis înainte de a avea timp să rupă, cu dinții săi puternici, funia cu care fusese spânzurat. Și atunci, răsunară în pădure, două răcnete sălbatice, un duet al strigătelor de victorie: al panterei și al lui Tarzan, din al căror amestec sonor ieși un sunet neînchipuit de fioros.

Pe când ecoul acestor teribile sunete se pierdea în depărtare, douăzeci de războinici negri, cu fețele vopsite, traseră la mal barca lor, cu care sosiseră pe insulă.

S-au oprit în loc, ascultând uimiți, privind în direcția din care venea acel sunet înfiorător.

CAPITOLUL V. Sălbaticii.

După ce făcu ocolul insulei și străbătuse interiorul în toate direcțiile, Tarzan s-a convins că nu era ființă omenească în acele locuri, în afară de el. Nu găsise nici urmă că oamenii ar fi stat aici, măcar temporar.

Totuși nu era sigur că nu au trecut ființe umane, deoarece vegetația tropicală în continua sa dezvoltare, șterge foarte repede urmele unei vizite scurte ale omului prin pădure.

A doua zi după uciderea lui Numa, Tarzan, fiind împreună cu Șita, se întâlni cu tribul lui Akut. La vederea panterei, maimuțele au luat-o la fugă, dar Tarzan a reușit după câteva minute de discuții, să îi liniștească și să-i adune la loc.

Îi veni ideea că ar fi extrem de interesant ca să împace acești veșnici dușmani, gândind că acesta ar fi o preocupare excelentă, care să-i ocupe timpul și mintea și să îi distragă atenția de la sumbrele gânduri cărora le cădea pradă, imediat ce nu avea nici o ocupație.

În ceea ce îi privea pe maimuțe, nu ar fi fost tocmai greu să îi facă să îi înțeleagă intenția, cu toate că vocabularul lor era extrem de limitat, dar ca să imprime în creierul mic și răutăcios al panterei ideea, că de acum încolo, maimuțele îi vor fi tovarăși de vânătoare și nu vânat, era o încercare foarte grea, aproape peste puterile lui Tarzan.

Printre alte arme, avea la el și un ciomag, mai mult chiar, o măciucă zdravănă pe care a întrebuințat-o în scopul îmblânzirii panterei. A legat fiara de gât cu funia, ca aceasta să înțeleagă că nu trebuie să atace aceste ființe păroase și cu chip de om, care se apropiau cu încredere și au înțeles rostul funiei petrecute în jurul gâtului felinei.

A fost un miracol că Șita nu a sărit să-i sfâșie pe membrii tribului de maimuțe, dar asta se explică prin faptul că, în două ocazii când s-a întors spre maimuțe și a mârâit cu colții scoși, amenințători, Tarzan îi dădu câteva lovituri puternice cu ciomagul peste bot, imprimându-i astfel în creier o frică teribilă de arma pe care tovarășul său o mânuia fără milă.

Se pune întrebarea, dacă în mintea panterei mai persista limpede cauza supunerii ei acestui om. Probabil că sentimentul de recunoștință din clipa în care a fost eliberată de Tarzan, împreună cu obișnuința și prietenia cimentată în cele câteva zile de când trăiau într-o continuă tovarășie de vânătoare, hrană și plimbare, au făcut ca

pantera să suporte acest tratament din partea lui Tarzan, fără să sară asupra lui și să-l sfâșie, așa cum ar fi fost reflexul oricărui animal sălbatic.

În afară de acest fapt, mai era și forța minții umane, care își exercita puternica sa influență asupra acestei creaturi inferioare și probabil chiar acesta a fost factorul cel mai important în supremația lui Tarzan asupra fiarei, la fel ca și asupra celorlalte animale ale junglei, pe care le domina.

Rezultatul a fost, indiferent de ce am relatat anterior, că pantera, antropozii și Tarzan cutreierau împreună pădurea, zi de zi, prin locurile fiecăruia de vânătoare, ucigând și împărțind vânatul frățeste.

Din această întreagă ceată sălbatică, niciunul nu era mai teribil ca puternica fiară cu piele albă, netedă, care două sau trei luni în urmă mai înainte, fusese o persoană cunoscută prin multe din saloanele de aristocrați din Londra.

Uneori animalele mergeau pe cont propriu, câte o oră sau mai mult, chiar și o zi întreagă, urmându-și fiecare instinctele proprii...

Într-un astfel de răstimp, Tarzan porni printre copaci, către malul mării, unde se întinse la soare, pe nisipul fierbinte al plajei.

De după un deal, o pereche de ochi ageri îl văzu. Acest om privi cu mirare pe sălbaticul alb care se prăjea în arșița soarelui tropical. Apoi se întoarse și făcu un semn cuiva din spate.

O altă pereche de ochi se aținti asupra lui Tarzan, pe urmă altele, până când pe creasta colinei se adunară vreo douăzeci de negri, stând pe burtă și privind la străinul cu pielea albă.

Erau în direcția inversă vântului, așa că Tarzan nu i-a simțit și cum era întors pe jumătate către ei, nu a putut observa înaintarea lor, pe furiș peste coama dealului în jos, prin iarba deasă spre plaja nisipoasă unde acesta era întins la soare.

Acești sălbatici erau de o statură înaltă, iar penele și vopselele lor le dădeau un aer fioros. Fața lor era colorată în diferite nuanțe și culori, iar la mâini și picioare, purtau podoabe metalice.

Ajunși la poalele colinei, s-au ridicat în picioare și cu corpul aplecat pe jumătate, pășeau în tăcere spre albul care nu bănuia nimic. Sulițele lor grele atârnavă amenințător în mâinile lor negre.

Suferințele sufletești pe care le-a îndurat Tarzan în ultima vreme păreau că au avut un efect de amortire asupra simțurilor lui atât de agere, pentru că numai așa se explică faptul că abia târziu a observat că nu este singur pe plajă, deja când sălbaticii erau foarte aproape de el.

Totuși, mușchii și mintea sa obișnuite să reacționeze la cel mai mic pericol, l-au făcut să sară în fața inamicului în clipa când a auzit că se mișcă ceva în spatele lui.

Tot în acea clipă, se repezică asupra lui și războinicii, cu strigăte sălbaticе, dar primul care a ajuns la Tarzan, a fost doborât cu o singură lovitură de măciucă. Apoi Tarzan se repezi la toți, izbind cu furie în dreapta și stângă, cu o putere și precizie, care au băgat groaza în atacatori.

Cei care au rămas întregi s-au retras pentru un moment să se consulte la o mică distanță de Tarzan, care, cu brațele încrucișate pe piept și cu un zâmbet ușor pe față, se oprise privindu-i disprețuitor.

Peste câteva clipe însă, sălbaticii au înaintat din nou asupra lui, de data aceasta cu sulițele gata de atac.

Ei se găseau între Tarzan și pădure și veneau într-o formație de semicerc, pe care o micșorau treptat cu înaintarea spre adversar.

După toate aparențele, Tarzan nu avea prea multe șanse de izbândă în fața acestui nou atac, mai ales când sulițele vor fi aruncate simultan asupra lui, dar dacă totuși dorea să scape, nu era. Altă cale decât să treacă printre rândurile sălbaticilor, având în spate marea.

Situația era într-adevăr foarte critică, dar îi veni o idee, care îl făcu să râdă. Sălbaticii se găseau la o mică distanță de el și înaintau încet, producând, conform obiceiului lor, un zgomot asurzitor cu strigătele lor puternice și cu izbirea pământului cu picioarele goale, ca într-un dans fantastic de război.

Tarzan scoase atunci un strigăt, apoi o serie de răcnete înfricoșătoare, la auzul cărora negrii se opriră în loc, uluiți. Nici o ființă omenească nu ar fi putut scoate aceste sunete fioroase, erau siguri de asta și totuși văzuseră cu proprii lor ochi pe albul acela care a scos acele strigăte groaznice.

Dar nu au mai stat pe gânduri și au început din nou dansul lor războinic și înaintarea spre inamic. Dar o trosnitură ce se auzi dinspre pădure îi făcu să se oprească și întorcând capetele s-au uitat în acea direcție de unde veniseră cu mai multe minute în urmă.

Au văzut ceva care ar îngheța sângele unor oameni cu mult mai curajoși ca acești sălbatici.

Din vegetația deasă și încâlcită de la marginea pădurii, apărură o panteră enormă, cu ochii aprinși, cu colții amenințători, urmată de vreo douăzeci de maimuțoi păroși și puternici, care alergau spre ei, cu brațele lor lungi atingând pământul, rezemându-și teribila lor greutate pe pumni. Animalele lui Tarzan au răspuns la chemare. Mai înainte ca sălbaticii să-și vină în fire din uimirea lor, fiioroasa hoardă s-a și năpustit asupra lor dintr-o parte, iar Tarzan i-a atacat dinspre mare. Sălbaticii s-au apărat întrebunțând cu îndemănare sulițele grele și măciucile lor, doborând vreo două sau trei maimuțe. Dintre negrii însă au căzut cu mult mai mulți.

Colții cruzi și ghearele puternicei pantere rupeau și sfâșiau carnea războinicilor. Akut singur răpuse pe mai mulți dintre ei, iar Tarzan alerga de la unul la altul, încurajându-i și ajutându-i, în timp ce el însuși ucidea pe câți putea, cu cuțitul său primitiv, dar lung și ascuțit.

În câteva clipe, negrii se împrăștiară, cu gândul să scape cu viață, dar din douăzeci de atacatori, numai unul reuși să scape hoardei care îi doborâse.

Acesta era Mugambi, șeful Wagambilor, din ținutul Ugambi, însă în timp ce fugea spre desișul de ierburi înalte ale pădurii, a fost zărit de ochii ageri ai lui Tarzan.

Lăsând ceata de animale să se sature cu carnea celor uciși, carne de care el nu s-ar fi atins pentru nimic în lume, începu să îl urmărească pe supraviețuitorul luptei sângeroase de pe plajă.

După ce trecu de colina joasă din apropiere, îl văzu din nou pe sălbatic, care alerga de rupea pământul, către o barcă mare, care fusese trasă sus pe nisip, astfel ca apa să nu o ducă în timpul refluxului.

Fără zgomot, ca o umbră, Tarzan a alergat după sălbaticul mort de frică. La vederea bărcii, mintea lui ageră deja concepuse un plan nou.

Dacă acești oameni au venit pe insula aceasta de pe o altă insulă sau de pe continent, de ce să nu folosească și el barca lor ca să meargă în țara de unde veniseră ei?

Fără îndoială că acest ținut nelocuit avea legături cu continentul, dacă nu chiar cu Africa.

O mână grea căzu pe umărul lui Mugambi, mai înainte ca acesta să fi prins de veste că este urmărit și să se lupte cu cel care îl atacase.

Se văzu trântit la pământ, fără să aibă ocazia să poată da măcar o singură lovitură de apărare.

Tarzan îi vorbi în dialectul întrebuițat pe coasta de vest a Africii.

— Cine ești tu? Îl întrebă.

— Mugambi, șef al Wagambilor, răspunse negrul de sub el.

— Te voi lăsa în viață, îi făgădui Tarzan, dacă îmi promiți că mă vei ajuta să plec de pe această insulă.

— Te voi ajuta, acceptă Mugambi. Dar acum, după ce mi-ai omorât războinicii, nu știu dacă vom putea pleca, pentru că singur nu pot vâsli și nu putem trece altfel apa.

Tarzan se ridică, dând voie prizonierului său să se scoale în picioare. Individul avea un fizic bine proporțional. Era un Tarzan negru.

— Să mergem! îl îndemnă Tarzan.

Porniră, spre locul unde a avut loc lupta și de unde se auzeau mârâituri feroase.

Mugambi se opri brusc în loc.

— Ne vor ucide, zise acesta.

— Nu cred, îl liniști Tarzan. Este ceata mea de vânători.

Totuși negrul, speriat de cele întâmplare, ezită să se apropie de creaturile care se ospătau din carnea războinicilor săi. Tarzan însă l-a obligat să înainteze.

Au ieșit în cele din urmă din junglă și înaintau spre oribila scenă de pe plajă. La apariția oamenilor, fiarele au ridicat capul, mârâind amenințător, dar Tarzan s-a dus spre ei, trăgându-l pe sălbatic cu el.

Mugambi tremura ca varga.

Așa cum i-a obișnuit să se împace între ei, tot așa au fost nevoiți să îl accepte și pe Mugambi.

Dar Șita părea că nu înțelege de ce mai înainte fusese chemat să-i devoreze pe războinicii lui Mugambi, iar acum nu avea voie să facă același lucru.

Având însă stomacul plin, se mulțumi să se învârtască în jurul negrului îngrozit, scoțând mârâituri amenințătoare, uitându-se la sălbatic cu ochi aprinși și siniștri.

Mugambi, pe de altă parte, se ținea aproape de Tarzan, care abia se abținea să nu rătăcească de situația penibilă în care l-a adus pe șeful tribului. În cele din urmă, apucă fiara de gât și o plezni peste bot, ori de câte ori mârâia la străin.

La vederea acestei imagini, a unui om bătând cu mâinile goale pe una dintre cele mai feroase și sângeroase animale ale pădurii, ochii lui Mugambi erau să iasă din orbite. Până acum respectase numai puterea și îndemânarea uriașului alb, dar de acum încolo avu pentru el o adevărată venerație.

Pantera s-a obișnuit repede cu străinul și nu a mai mârâit, nici când devenea foarte flămândă.

Ca să admitem că Mugambi era mulțumit cu noua sa viață și că se simțea în largul lui, ar fi departe de adevăr. În fiecare moment se uita în toate părțile la membrii hoardei feroase, să vadă dacă nu este ținta vreunui atac.

Odată, Tarzan stătea la pândă, împreună cu Mugambi, Șita și Akut, vânând un cerb. Acesta veni să bea apă, iar vânătorii, la un semn al conducătorului lor, s-au năpustit asupra animalului speriat.

Negrul era convins că animalul a murit de spaimă înainte de a fi atins de atacatori.

Mugambi făcu un mic foc și își fripse o parte din vânat, însă Tarzan, Șita și Akut au mâncat partea lor crudă, sfâșiind carnea cu dinții lor ascuțiți și mârâind unul la celălalt, când se întâmpla ca unul să se apropie prea mult de porția celuilalt.

Nu era nimic de mirare că obiceiurile omului alb erau mai aproape de cele ale animalelor, decât de cele ale negrului sălbatic.

Orice s-ar zice, însă cu toții suntem sclavii deprinderilor noastre și când nu este nevoie să ne servim de alte obiceiuri căpătate mai de curând, este foarte firesc să ne folosim cu mai mare ușurință de acele apucături care ni s-au întipărit în felul nostru de a ne comporta.

Mugambi, în copilăria sa, mâncase numai carne friptă sau fiartă, pe când Tarzan nu gustase mâncare gătită de nici un fel până la maturitate și abia în ultimii trei sau patru ani a mâncat carne gătită. Nu era numai obiceiul unei mari părți din viață care îl făcea să mănânce carne crudă, ci și pentru că numai așa îi savura într-adevăr gustul.

Pentru el carnea gătită nu era decât o carne stricată, în comparație cu cea bogată, succulentă a vânatului cald încă.

Faptul că putea mânca din carnea crudă, pe care el însuși o îngropase cu o săptămână înainte și că îi plăceau micile rozătoare sau dezgustătoarele insecte, ni se pare acum nouă, care am trăit întotdeauna în mijlocul oamenilor civilizați, ceva oribil, chiar revoltător.

Dar dacă și noi ne-am fi obișnuit din copilărie să ne hrănim în acel mod, această hrană nu ni s-ar părea cu mult mai scârboasă ca multe alte delicatese de azi, la a căror vedere un canibal din Africa ar întoarce nasul, privind cu cel mai mare dezgust.

De pildă, un trib din vecinătatea lacului Rudolf, nu ar mânca pentru nimic în lume carne de oaie sau de vită, pe câtă vreme, vecinii lor consideră acestea drept delicatese.

Mai încolo se află un trib pentru care carnea de măgar este o mâncare aleasă. Acest obicei îi revoltă pe cei de dincolo de dealuri, care pentru nimic în lume nu ar mânca un măgar.

Unii dintre noi susținem că este foarte plăcut să mănânci melci, picioare de broască sau stridii, dar spunem că este dezgustător să mănânci râme și gândaci.

Dar de ce o stridie înghițită cu cap, coadă și picioare, ca să spunem așa, este mai puțin scârboasă decât carnea curată și proaspătă a unui cerb ucis de curând?

În săptămâna care a urmat, Tarzan s-a ocupat cu împletitul unei rogojini subțiri, pe care dorea să o folosească drept pânză la barca sălbaticilor, dar în același timp învăța maimuțele să vâslească.

Izbutise totuși să obișnuiască pe vreo câteva să se urce în barcă, pe când el și Mugambi vâsleau spre interiorul micului golf, unde apa era liniștită.

Tarzan s-a convins că ar fi avut nevoie de săptămâni întregi de muncă plină de răbdare pentru a-i învăța pe antropoizi să mănuiască lopețile.

Era însă și o excepție printre ei: Akut. Chiar de la început, acesta s-a arătat interesat de noul sport, denotând prin aceasta o inteligență superioară celorlalți membrii ai tribului său.

A înțeles de la început rostul lopeților, iar Tarzan observând acestea, a încercat în limba lui să îi explice, cum s-ar putea ei folosi de barcă.

Tarzan aflase de la Mugambi că distanța dintre ei și continent este mică. Negrul îi povesti că plecând cu războinicii săi, cu mica lor ambarcațiune, au trecut dincolo de limita lor obișnuită.

Apoi au fost prinși de un curent puternic și au fost împinși mai departe în larg.

După ce au văslit o noapte întreagă, crezând că se îndreaptă spre casă, au zărit spre dimineață pământul acesta, despre care nici nu știa că este insulă, până nu a aflat de la Tarzan.

Șeful Wagambilor nu prea avea încredere în eficacitatea pânzei construite de Tarzan, pentru că până atunci nu văzuse așa ceva.

Țara lui se afla departe în susul râului Ugambi și până acum, nici el și niciunul din tribul lui nu fusese atât de departe pe ocean.

Totuși, Tarzan era convins că un vânt bun dinspre apus, îi va conduce spre continent. În orice caz, prefera să moară pe drum, decât să stea la nesfârșit pe acea insulă necunoscută, unde nu avea nici o speranță să fie salvat.

De îndată ce a început să bată un vânt prielnic, s-au îmbarcat pentru călătoria mult așteptată, având cel mai bizar și înfricoșător echipaj, care a fost vreodată văzut, sub comanda unui căpitan sălbatic.

Nu numai că îl luaseră pe Mugambi și pe Akut, dar luaseră și pantera și o duzină de maimuțe antropoide, din cele mai mari ale tribului lui Akut.

CAPITOLUL VI.

Un echipaj ciudat.

Barca, plină cu animale, înainta încet pe apa liniștită a mării. Tarzan, Mugambi și Akut mânuiau lopețile, pentru că vântul nu bătea, iar pânza nu le era încă de nici un folos.

Șita, pantera, stătea culcată la proră, lângă picioarele stăpânului său. Tarzan a socotit că este mai bine să aibă felina uriașă lângă el și mai departe de ceilalți.

Acestui animal nu i-ar fi trebuit multă provocare ca să sară la gâtul cuiva, bineînțeles în afară de omul alb, pe care îl considera stăpân.

La pupa era Mugambi și în fața sa Akut, iar între ei cele douăsprezece maimuțe, clipind speriate și tot uitându-se înapoi cu dor spre uscat.

Totul a decurs normal până când barca a trecut de stâncile care opreau vântul. Aici, pânza se umflă, împingând vasul cu viteză mare, viteză ce creștea în timp ce se îndepărtau de țărni.

Odată cu primele oscilații de barcă, maimuțele s-au speriat și au început să mormăie, să se vaiete și să dea semne de neliniște.

Akut îi ținu în frâu câteva momente, dar când un val mai mare izbi barca, odată cu întărirea vântului, spaima maimuțelor a trecut toate limitele.

Maimuțele sărind în picioare, au provocat o mișcare care era cât pe aici să le răstoarne barca. Tarzan și Akut abia i-au potolit.

În cele din urmă, marea s-a liniștit, iar maimuțele s-au mai obișnuit cu ciudatele oscilații ale micului vas în care se aflau, iar conducătorii lor nu au mai avut probleme cu ei.

Călătoria a continuat fără nici un alt incident. Vântul a fost prielnic, pânza a rezistat, iar după zece ore de mers în continuu, au zărit umbrele înălțimilor de pe coasta de vest a Africii.

Era prea întuneric să vadă dacă se aflau în apropierea râului Ugambi, așa că Tarzan a îndreptat vârful bărcii către cel mai apropiat punct de pe țărm, fiind hotărât să aștepte până în zori, pentru o orientare mai bună.

Marea era în reflux. Ai ieșit cu toții din barcă, în apa până la genunchi și au tras vasul pe nisip, aproape o sută de metri.

Toți au ajuns cu bine pe țărm.

În tot restul nopții, maimuțele s-au îngrămădit una în alta să se încălzească, dar Mugambi făcu un foc mare, lucru necunoscut pentru ei, la care s-au încălzit și s-au uscat cu toții.

Numai pantera și Tarzan aveau alte intenții, nici unuia nefiindu-i frică în noapte. Căutând ceva de mâncare, s-au cufundat în jungla întunecoasă, inaccesibilă.

Mergeau unul lângă celălalt, când era loc pentru amândoi, sau când unul, când celălalt o lua înainte pe cărarea îngustă. Tarzan simți primul mirosul de vânat, de bivol sălbatic, către care s-au furișat.

L-au găsit dormind în mijlocul unui tufiș des, aproape de râu.

S-au apropiat tiptil de animalul care se odihnea. Șita era în dreapta, Tarzan era în stângă, partea inimii. Vâneră de câteva ori împreună, așa că fiecare știa ce are de făcut, înțelegându-se printr-un tors ușor, obișnuit felinelor.

Ajunși aproape de prada lor, s-au oprit un moment. La un semn al lui Tarzan, Șita sări asupra bivolului, înfigându-și adânc dinții în ceafa groasă.

Animalul sări instantaneu în picioare, cu un muget de furie și de durere, dar în același timp, Tarzan îi sări în stângă, izbindu-l neîncetat cu cuțitul.

Bivolul o luă la fugă. Tarzan se și apucase de coama lui și nimic nu i-ar fi dezlipit de prada lor.

Animalul s-a oprit din goana sa nebună după câteva sute de metri, rostogolindu-se mort la pământ, cu inima străpunsă de cuțitul lui Tarzan, care împreună cu pantera și-au început ospățul.

După ce au mâncat pe săturate, s-au culcat într-un tufiș, capul cu părul negru al omului rezemat de blana moale, galbenă, de pe șoldul animalului.

S-au trezit în zori și au mâncat din nou, apoi s-au întors pe plajă, ca să-i aducă și pe ceilalți, acolo unde se afla vânatul.

Maimuțele s-au înfruptat și ele, după care au vrut să mai doarmă, așa că Tarzan a plecat împreună cu Mugambi, să caute râul Ugambi. Nu au mers decât câteva sute de metri și s-au trezit în fața unei ape curgătoare, pe care negrul a recunoscut-o ca fiind același râu, de pe care pornise împreună cu războinicii săi, în expediția cu un sfârșit atât de tragic.

Au luat-o amândoi pe firul apei către ocean, descoperind că acesta se vărsa în apa cea mare, cam la un kilometru de locul unde lăsaseră ei barca lor.

Tarzan era peste măsură de încântat de cele descoperite, știind că în preajma apelor mari, se puteau găsi indigeni, de la care ar fi aflat câte ceva despre Rokoff și copilaș. Era sigur că rusul va căuta să scape și de acesta cât mai repede, după ce pecetluse într-un fel soarta lui Tarzan.

Împinse împreună cu Mugambi barca spre apă, deși acest lucru nu a fost ușor, din cauza valurilor mari care se rostogoleau neîncetat pe plajă.

În cele din urmă au reușit și luând lopețile, au pornit-o paralel cu coasta către gura râului Ugambi.

Aici au întâmpinat mari greutăți până să intre pe râu, deoarece curentul era foarte puternic, cu forță mărită de reflux.

S-au dat jos din barcă și au transportat-o pe uscat până să depășească locul de vărsare al râului în ocean. Curând au ajuns în locul unde au lăsat ceata să doarmă după masa lor bogată.

Se lăsase întunericul. Legând bine barca de un copac gros ce atârna deasupra apei, s-au aflat amândoi în pădure, unde după câteva minute întâlneau câteva dintre maimuțele lor culegând fructe în locul unde mai erau rămășițe ale bivolului.

Pantera nu se vedea niciunde și nici nu apăru în acea seară. Tarzan își închipui că a plecat să-și caute semenii, dacă aceștia ar fi existat în acele locuri.

A doua zi, devreme, au pornit-o cu toții spre râu.

Pe drum, au lansat strigăte de adunare, la care primeau răspunsuri din depărtări, printre care și un urlet subțire și prelung. După o jumătate de oră, apăru dintr-un tufiș, forma mlădioasă a panterei, tocmai când ceilalți își ocupaseră locurile în barcă.

Cu spatele încovoiat ca un motan enorm, fiara torcea mulțumită, frecându-și coastele de genunchii lui Tarzan. La un semn al acestuia, sări cu ușurință în barcă, ocupându-și locul pe care îl avusese la venire.

După ce s-au așezat cu toții, au văzut că lipsesc două maimuțe ale lui Akut, dar cu toate strigătele de chemare din partea lui Tarzan și Akut, nu au primit nici un răspuns și au fost nevoiți să plece fără ele.

Din întâmplare, erau exact aceleași maimuțe care se speriaseră mai rău decât celelalte în călătoria lor peste apă, așa că Tarzan socoti că nu s-au mai întors de frică să nu se suie în barcă din nou.

Pe la amiază, s-au oprit să caute ceva de mâncare.

În frunzișul des, îi spiona un negru sălbatic, care după câteva minute, dispăru în susul râului, mai înainte ca vreunul dintre cei din barcă să fi observat ceva neobișnuit.

Surescitat de cele văzute, alergă iute ca un cerb pe firul apei, până ce a ajuns într-un sat de indigeni, la câțiva kilometri de locul unde Tarzan și ai lui se opriseră pentru mâncare.

— Mai vine un om alb! strigă el, lui Kaviri, șeful tribului, care ședea în fața colibeii sale. Mai vine unul și cu el o mulțime de războinici. Vin într-o luntre mare de război, la fel ca aceea a albului cu barbă neagră, care a plecat alaltăieri de aici.

Kaviri sări în picioare. Nu au trecut multe zile de când gustase din „civilizația omului alb”. Inima îi era plină de amărăciune și ură.

Dădu ordin de adunare și într-o clipă, tot satul răsună de tam-tamul tobelor, chemând războinicii din pădure și pe cei de pe câmp.

În câteva minute, se imbarcă în șapte bărci de război, vopsiți pe față și pe piept, înarmați cu sulițe lungi, ale căror vârfuri luceau în razele puternice ale soarelui.

Bărcile alunecau fără zgomot în josul apei, manevrate cu dibăcie de războinicii ai căror mușchi se încordau sub pielea neagră ca abanosul.

Nu se mai auzea nici tam-tamul, nici sunetul de chemare. Kaviri dorea să atace prin surprindere, înlăturând orice pericol de a pierde luptători.

Dorea să atace prin surprindere, cu cele șapte bărci, asupra singurei bărci a albului și până ce armele de foc ale acestuia să poată ucide pe careva dintre ai lui, voia să îi învingă prin numărul lor cu mult mai mare de războinici.

Barca în care se afla Kaviri mergea la o mică distanță în fața celorlalte, iar la un cot al râului, unde curentul era mai tare, se întâlni pe neașteptate cu cei pe care urma să îi atace.

Dar după o clipă, dându-și seama de natura echipajului pe care o conducea albul, Kaviri ar fi dat toate mărgelile și sârma, care era toată averea lui, numai să se fi găsit în siguranță în satul lui îndepărtat.

Nici nu s-a apropiat prea mult de ei, când a văzut îngrozitoarele fețe ale maimuțelor lui Akut, care s-au ridicat din fundul bărcii, mârâind furios, întinzând deodată brațele lor păroase, smulgând sulițele amenințătoare ale războinicilor.

Cu toată spaima lor de nedescris, ei nu au avut altă alternativă decât să se apere, mai ales că sosiseră și celelalte bărci, pline cu războinici dornici să ia parte la luptă, crezând că inamicii sunt oameni albi, iar vâslașii sunt indigeni din alte triburi.

Dar după ce au dat ocol bărcii lui Tarzan, văzură cu cine au de a face și-au întors repede bărcile, vâslind în susul apei.

Una singură nu reuși să scape, pentru că era prea aproape de barca cetii lui Tarzan. Ei și-au dat seama cu cine vor lupta, nu cu oameni, ci cu monștri.

În momentul când barca lui Kaviri s-a lipit de cea a lui Mugambi, Tarzan mormăi ceva lui Akut, făcând și un semn panterei să atace.

Mai înainte ca sălbaticii să se poată îndepărta, pantera scoase un răget, care a înghețat sângele atacatorilor și sări asupra lor.

Din celălalt capăt ataca și Akut.

Dintr-o parte Șita producea o învălmășeală sângeroasă, sfâșiind cu ghearele și colții săi ascuțiți tot ce îi ieșea în cale, în timp ce, de partea cealaltă Akut își înfigea colții în gâtul negrilor, aruncându-i în apă, pe măsură ce înainta spre mijlocul bărcii.

Kaviri, deși sări în ajutorul oamenilor săi, trebuia să se apere și pe sine de demonii care intraseră în barca lui, așa că nu putea fi de nici un folos oamenilor săi.

Un alb uriaș îi smulsese lancea de parcă ar fi luat o jucărie din mâna unui copil. Monștrii păroși îi copleșeau pe războinicii, iar umăr la umăr cu acești monștri, văzu și un negru, exact ca el.

Kaviri lupta cu curaj împotriva acestui echipaj ciudat, dar deși știa că vor fi învinși, făcea toate eforturile să-și vândă pielea cât mai scump, dar se vedea că toate eforturile lor sunt zadarnice împotriva forței și agilității ființei albe, care tocmai îl apucase de gât, îndoindu-l de spate spre fundul bărcii.

Își simți capul ca într-un vârtej, începea să vadă lucrurile ca prin ceață. Simți o mare durere în piept și se opintea să răsuflă sub greutatea care îl apăsa. Își pierdu apoi cunoștința.

Când s-a trezit, descoperi, spre marea lui surpriză că nu este mort. Era însă legat strâns de fundul bărcii sale, iar o panteră enormă ședea alături de el, păzindu-l să nu se miște. Se cutremură și închise ochii din nou, așteptând ca animalul feroce să sară asupra lui și sfâșiindu-l, să pună capăt spaimei lui.

Dar după un moment, văzând că nu este atacat, deschise din nou ochii. Dincolo de panteră, văzu pe omul alb care îl biruise.

Acesta vâslea cu o lopată, iar în spatele lui era un războinic al lui Kaviri, făcând același lucru. Câteva maimuțe înfiorătoare era tolănite mai departe de el.

Tarzan, văzând că șeful tribului de războinici își revine, începu să vorbească.

— Războinicii tăi mi-au spus că ești șeful unui trib numeros și că te numești Kaviri.

— Da, răspunse negrul.

— De ce m-ai atacat? Eu veneam în pace.

— A mai venit un alb, tot așa „în pace”, acum vreo câteva săptămâni, răspunse Kaviri, iar după ce i-am dat lapte, bostan copt și carne de miel, s-a năpustit asupra noastră cu arme de foc, omorându-mi mai mulți războinici, luându-ne toate caprele și câteva femei și mai mulți copii.

— Eu nu sunt ca acel om alb, îl asigură Tarzan. Nu ți-aș fi făcut nici un rău, dacă nu mă atacai. Spune-mi însă: cum arăta acel om alb? Eu îl urmăresc pe unul dintre e; care mi-a făcut mult rău și poate fi chiar cel care v-a atacat.

— Era un om cu priviri răutăcioase, cu fața acoperită de o barbă mare și neagră și era foarte crud, da, de o răutate nemaipomenită.

— Nu avea cu el și un copilăș? Întrebă Tarzan, așteptând răspunsul cu inima la gură.

— Nu Buana (stăpâne)! răspunse Kaviri. Copilul cel alb nu era cu acest om, ci cu ceilalți.

— Cu ceilalți? Exclamă Tarzan, cu care ceilalți?

— Cu aceia pe care albul cel rău îi urmărea el însuși. Era un om alb, o femeie albă și un copilăș. Aveau șase cărauși din tribul Mosula. Au luat-o în susul râului, cu vreo trei zile mai înainte de sosirea celui de-al doilea alb și se părea că fug de el.

Un alb, o femeie și un copil!

Tarzan era foarte încurcat. Copilul trebuie să fi fost micul său Jack. Dar femeia? Ea cine era? Dar al doilea alb?

Era posibil ca unul dintre tovarășii lui Rokoff să fi conspirat cu o femeie, care îl întovărășise pe Rokoff și să-i fi furat copilul?

Dacă lucrurile stăteau așa, desigur că aveau intenția să se întoarcă în civilizație cu copilul și să ceară recompensă sau chiar să-și păstreze copilul pentru ei.

Dar acum, când Rokoff a pornit pe urmele lor mai departe spre interior, nu încăpea nici o îndoială că îi va ajunge în curând.

La fel de probabil puteau fi prinși și omorâți de canibalii din partea locului.

Tarzan era convins că Rokoff avusese intenția să predea copilul unor astfel de sălbatici.

Pe când vorbea cu Kaviri, bărcile înaintau spre satul negrilor. Războinicii lui Kaviri vâsleau cu putere, aruncând priviri speriate și pe furiș spre îngrozitorii lor pasageri.

Dintre maimuțele lui Akut, numai trei au căzut în luptă, așa că au mai rămas numai opt cu Akut, fără a mai socoti pantera, pe Tarzan și Mugambi.

Războinicii, bineînțeles nu au mai văzut niciodată în viața lor o adunătură atât de înspăimântătoare și se așteptau ca dintr-un moment în altul, fiarele să sară asupra lor și să îi rupă în bucăți.

De fapt, Akut și Mugambi făceau tot posibilul să țină în frâu brutele sângeroase care mârâiau neconținut, agitate mai ales de frica negrilor.

Au hotărât să facă un mic popas în satul lui Kaviri, ca să poată mânca hrana adusă de negri și să se înțeleagă asupra tocmirii a vreo zece inși care să vâslească mai departe barca lui Tarzan.

Kaviri era bucuros să îndeplinească orice dorință a lui Tarzan, numai să grăbească plecarea fioroasei cete.

Însă repede a observat că este mai ușor să promită ceva decât să dea, pentru că de îndată ce vorbi supușilor săi, celor care au mai rămas în sat după sosirea hoardei lui

Tarzan, se văzu singurul membru al tribului care a mai rămas în preajmă. Ceilalți au fugit îngroziți în pădure.

Tarzan zâmbi fără voie.

— Nu prea par bucuroși să mergă cu noi, constată el. Dar să nu îți faci probleme. Stai aici și îi vei vedea numaidecât venind înapoi.

Chemând lângă el pantera și maimuțele, îi porunci lui Mugambi să rămână cu Kaviri, iar el dispăru în pădure cu teribila ceată.

Timp de o jumătate de oră nu s-a auzit nimic. În pădure domnea o liniște de mormânt, exceptând acele sunete obișnuite care accentuează și mai mult teribila ei singurătate.

Deodată se auzi din depărtare un urlet fioros. Mugambi recunoscu strigătul de sfidare al lui Tarzan.

Imediat, din mai multe părți ale pădurii, au răsunat strigăte și mârâituri, distingându-se clar răgetul fioros al unei pantere înfometate.

CAPITOLUL VII.

Trădarea.

Cei doi sălbatici, Kaviri și Mugambi, se priviră unul pe celălalt. Kaviri nu își putea ascunde frica.

— Ce a fost asta? Întrebă el în șoaptă.

— Este Buana Tarzan și războinicii lui, îi explică Mugambi. Dar nu pot ști ce fac, în afară de faptul că ar putea să devoreze pe câțiva dintre supușii tăi care au fugit de lângă tine.

Kaviri se cutremură, aruncând o privire speriată către pădure. În întreaga sa viață de sălbatic, nu a auzit asemenea sunete îngrozitoare, sau un zgomot atât de asurzitor.

Aceste urlete care înghețau sângele în vine, au ținut vreo douăzeci de minute, apropiindu-se de așezare.

Kaviri sări ca ars și a vrut să fugă, dar Mugambi l-a prins de o mână și îl opri, așa cum îi poruncise Tarzan.

Peste câteva momente, o ceată mare de indigeni înspăimântați sosi în goană, alergând să se adăpostească în colibe. După ei veneau Tarzan, Șita și fioroasa ceată de antroipoizi.

În cele din urmă, Tarzan cu vechiul său zâmbet, se opri în fața lui Kaviri.

— Supușii tăi s-au înapoiat, îi zise. Cheamă-i acum și alege-i pe cei care vor veni cum mine să vâslească.

Cu voce slabă, tremurătoare, Kaviri îi chemă pe supușii lui și aceștia, unul câte unul, cu ochi holbați, s-au alăturat șefului lor.

Acesta a ales imediat doisprezece războinici, explicând că Buana Tarzan nu dorește să le facă nici un rău, dar dacă nu îl ascultă și refuză să mergă cu ei, desigur că va da drumul fiarelor să-i sfâșie.

Neavând altă scăpare, războinicii s-au dus tăcuți la locurile lor din barcă, iar șeful lor a răsuflat ușurat când a văzut hoarda înfiorătoare dispărând în susul apei.

Bizarul echipaj de fiare și oameni, și-a continuat drumul trei zile, înaintând adânc în inima ținuturilor sălbatice care se întindeau de o parte și de alta a râului Ugambi, locuri puțin sau deloc explorate de europeni.

Dintre cei doisprezece vâslași, trei au dezertat în primele nopți, dar pentru că mai multe maimuțe au învățat să vâslească, Tarzan nu dădu atenție fugii lor.

De fapt, ar fi putut înainta cu mult mai repede pe uscat, dar pentru a ține întreaga ceată unită, a preferat să meargă pe firul apei.

De două ori pe zi se opreau să vâneze pentru hrană, iar noaptea rămâneau pe mal sau pe una dintre micile insule care se găseau în drum.

Indigenii fugeau alarmați din fața lor, așa că oricât de adânc înaintau în ținutul sălbatic, nu dădeau decât peste sate părăsite.

Tarzan era dornic să discute cu cineva și să afle dacă este pe drumul cel bun.

În cele din urmă s-a hotărât să meargă singur pe uscat, lăsându-și ceata să îl urmeze cu barca. Îi explică lui Mugambi ce avea de gând și îi porunci lui Akut să asculte de negru.

— Vă ajung din urmă în câteva zile, le spuse el. Acum mergeți înainte și aflați tot ce puteți în legătură cu albul cel rău pe care îl caut eu.

Zicând acestea, coborî din barcă, pierzându-se prin pădurea cea deasă.

Dădu peste câteva sate părăsite, ceea ce îi dovedea că vestea sosirii haitei feroase venise înaintea lui.

Totuși spre seară, a ajuns la marginea unui sat, înconjurat cu întărituri puternice, în interiorul căruia se aflau cam două sute de indigeni.

Femeile tocmai pregăteau cina, când Tarzan a ajuns și s-a așezat pe o creangă a unui copac puternic, ce atârna peste gardul de apărare.

Nu știa cum să intre în vorbă cu acești oameni, fără să îi sperie sau să îi facă să-l atace.

Nu era deloc dispus să se lupte cu ei, având altceva mai bun de făcut. Născoci un plan care i s-a părut potrivit.

Cum era ascuns privirilor celor de jos, începu să imite mârâitul fioros al panterei.

Toți sălbaticii și-au îndreptat privirile către copacul de unde venea zgomotul acela fioros.

S-a lăsat întunericul, iar ei nu puteau vedea nimic prin paravanul de frunze. Tarzan coborî apoi, fără a mișca o frunză și alergă sprinten către poarta satului.

Aici, a început să bată cu pumnul în grinzile porții, strigând către indigeni, în limba lor, că le este prieten și dorește hrană și adăpost pentru o noapte.

El cunoștea foarte bine firea sălbaticilor. Mârâitul panterei i-a înspăimântat, dar la fel s-au speriat și de zgomotele care venea de la poartă.

Nu a fost surprins că ei nu au răspuns la strigătul lui, pentru că indigenilor le este foarte frică de orice voce care se aude în puterea nopții, atribuind-o unor demoni sau duhuri rele.

Tarzan însă a continuat să strige.

— Dați-mi drumul înăuntru, prieteni! le zise. Sunt un om alb și îl urmăresc pe un alt alb rău, care a trecut pe aici acum câteva zile. Îl urmăresc ca să îl pedepsesc pentru păcate pe care le-a înfăptuit împotriva mea și a voastră.

Apoi, a continuat:

— Dacă vă îndoiiți de prietenia mea, vă pot dovedi că sunt sincer, urcându-mă în copacul de lângă satul vostru și să îl gonesc pe Șita, înainte de a vă ataca. Dacă nu îmi promiteți că mă primiți în sat și nu mă tratați ca pe un prieten, las pantera să vă mănânce.

O tăcere totală domni câtăva vreme. Pe urmă se auzi vocea plăpândă a unui bătrân.

— Dacă ești într-adevăr un om alb și ne ești prieten, te vom lăsa înăuntru. Dar mai întâi gonește fiara!

— Foarte bine, răspunse Tarzan. Ascultați și veți auzi cum fuge fiorosul animal.

Se întoarse imediat la copac, pe care se sui, dar de data asta cu mult zgomot, amestecând vocea sa cu mârâitul furios al panterei, convingându-i pe cei de jos că fiara mai era încă acolo.

Ajungând chiar pe creanga de deasupra satului, începu să o scuture cu violență, strigând către presupusa panteră să fugă de acolo, că altminteri o va ucide.

La mici intervale, urla întocmai așa cum ar fi făcut un animal furios.

Apoi alergă mai departe în pădure, izbind cu putere în trunchiurile copacilor, în vreme ce imita mârâitul panterei care se îndepărta de sat.

Peste câteva minute s-a întors la porțile satului, strigând:

— Am gonit pantera. Acum lăsați-mă înăuntru, așa cum mi-ați promis.

După poartă, au început discuții aprinse, care au durat câteva minute, dar tocmai când Tarzan începuse să își piardă răbdarea, porțile s-au deschis încet și vreo cinci sau șase războinici bine înarmați, dar foarte înspăimântați și-au scos capul afară, să vadă ce fel de ființă aștepta să intre.

Vederea unui uriaș alb, fără haine, nu i-a prea liniștit, dar după ce Tarzan i-a asigurat de bunele sale intenții, vorbind calm și împăciuitor, îl lăsară să intre.

După ce s-au închis porțile, sălbaticii au mai prins ceva curaj, așa că în timp ce Tarzan se îndrepta către coliba șefului, era înconjurat de o ceată de bărbați, femei și copii, curioși să îl vadă mai îndeaproape.

De la șeful satului, a aflat că Rokoff trecuse pe acolo cu o săptămână înainte, mergând apoi în susul râului.

I s-a spus că avea coarne în frunte și că era însoțit de o mie de draci. Mai târziu, a mai spus că acel alb foarte rău stătuse la ei o lună întregă.

Tarzan nu a fost surprins de nepotrivirea unor detalii, fiind obișnuit cu mentalitatea sălbaticilor și cu bizara lor imaginație.

Aflase însă ce dorea cel mai mult. Era pe drumul cel bun, drum care îl conducea spre interiorul continentului. Rokoff nu putea să îi mai scape.

După câteva ore de discuții și cercetări amănunțite, a aflat și despre o ceata formată din trei albi: un bărbat, o femeie și un copil, împreună cu niște sălbatici din tribul Mosula, care au trecut pe acolo înaintea rusului.

Tarzan îi spuse șefului de trib că după el, vin într-o barcă, războinicii lui, care probabil ajung peste două zile. Dacă el nu mai este în sat, să îi primească bine, fără să le fie frică de animale, deoarece Mugambi va avea grijă ca nimeni să nu fie atacat, dacă oaspeții sunt bine primiți.

— Iar acum mă duc să mă culc, încheie Tarzan, să dorm sub copacul acesta. Să nu lăsați pe nimeni să îmi tulbure somnul.

Șeful îi oferă o colibă în care să se odihnească, dar Tarzan cunoștea foarte bine mizeria din casele lor, așa că a preferat să doarmă afară, la aer curat.

În afară de asta, avea unele planuri, care puteau fi realizate numai dacă rămânea afară, sub un copac.

Răspunse deci șefului de trib că dorește să rămână să doarmă afară, pentru a fi pregătit să gonească fiarele sălbatice, care s-ar apropia.

Șeful îl lăsă bucuros afară.

Tarzan a observat că întotdeauna îi fusese de mare folos ideea de a face asupra indigenilor impresia că este înzestrat cu forțe mai mult sau mai puțin supranaturale.

Ar fi putut să intre în acel sat cu multă ușurință, fără să mai treacă pe la poartă, sau să plece în pădure să doarmă liniștit, dar plecarea lui atât de facilă, ar fi făcut o impresie neclară asupra minților sătenilor, cu consecințe incalculabile.

Deci, după ce întreg satul s-a dus la culcare, Tarzan se sculă și sărind pe crengile copacului cel gros, dispăru fără zgomot în întunericul misterios al junglei.

Fără să se mai oprească pentru odihnă, merse toată noaptea, preferind vârful copacilor, pe unde luna își revărsa lumina. Era deprins cu toate greutățile unei deplasări nocturne încă de când era copil mic și putea cutreiera pădurea chiar dacă jos pe pământ era întuneric beznă.

Nimeni dintre noi nu ar merge pe străzile principale ale unui mare oraș, nici măcar cu a zecea parte din siguranța și viteza cu care Tarzan străbătea labirintul junglei africane.

Se opri în zori să mănânce. Apoi dormi câteva ore, după care porni din nou la drum, în urmărirea celor pe care dorea să îi întâlnească.

De două ori, s-a întâlnit cu indigeni și a trebuit să depună eforturi supraomenești pentru a-i apropia de el și să le potolească teama. A trebuit să acționeze așa, pentru a obține informații de la ei dacă se află pe drumul cel bun, adică pe urmele rusului.

După încă două zile de mers în susul râului Ugambi, ajunse la un sat mai populat. Șeful de trib, un individ urâcios, cu dinții piliți, care întotdeauna înseamnă canibalism, îl primi destul de prietenos.

Tarzan fiind foarte obosit, avea intenția să se odihnească opt sau zece ore pentru reîmprospătarea forțelor, de care avea atâta nevoie când îl va întâlni pe Rokoff.

A aflat de la șeful tribului că albul cu barbă plecase din sat în dimineața precedentă.

— Nu este departe Buana, îl asigură negrul. În scurt timp, poți să îl ajungi.

Dar despre ceilalți albi, cei cu copilul, spuse că nu i-a văzut, dar nici de la alții nu a auzit nimic.

Pe Tarzan îl indispucea atitudinea negrului, care părea, deși destul de prietenos, să manifeste oarecare dispreț față de acest alb, pe jumătate gol, care venise neînsoțit de nimeni și nu le dăduse nici un dar.

Având însă nevoie de odihnă, dar și de hrană, care se putea procura mai ușor din sat decât din pădure și cum nu știa ce este frica de om, sau de fiară, Tarzan se făcu ghem la umbra unui copac și adormi adânc.

Nu s-a îndepărtat bine de șef, că acesta a și chemat doi războinici, cărora le dădu niște ordine în șoaptă. După câteva momente, două umbre se furișau afară din sat, mergând pe cărarea de pe malul râului, în susul apei, către răsărit.

În sat, șeful menținu o liniște perfectă. Nu a permis nimănui să se apropie de albul care dormea. Nu au avut voie nici să cânte, nici să vorbească tare, dându-și osteneala ca musafirul să nu fie deranjat.

După vreo trei ore, câteva bărci au apărut în tăcere, având sălbatici la vâsle.

Pe mal, îi aștepta șeful de trib, cu sulița ridicată orizontal, semn recunoscut de cei din barcă.

Și într-adevăr acesta era chiar semnalul prin care confirma că străinul mai doarme încă.

La prora uneia dintre bărci se aflau cei doi războinici, pe care șeful îi trimisese cu câteva ore mai înainte și care, desigur, primiseră ordin să aducă aceste bărci înapoi, iar semnalul fusese convenit mai demult.

În câteva clipe, bărcile au fost trase la mal. Războinicii indigeni au sărit pe pământ și împreună cu ei au coborât vreo șase oameni albi. Erau posomorți și încruntați, dar omul cu barba neagră, care îi comanda, era și mai supărat, iar pe figura lui se putea citi răutatea întruchipată.

— Unde este albul despre care oamenii tăi îmi spun că este la voi? întrebă el pe șeful de trib.

— Pofțiți pe aici Buana! răspuse negrul. Am dat ordin ca să fie liniște deplină, ca să nu se scoale până veniți.

Apoi a continuat:

— Nu sunt sigur că este acela care caută să îți facă rău, dar mi-a pus o mulțime de întrebări despre sosirea și plecarea voastră și în afară de asta se aseamănă foarte mult cu descrierea ce mi s-a făcut. Cred că este unul și același cu cel pe care l-ai debarcat pe insulă. Dacă nu mi l-ai fi descris, poate nu l-aș fi recunoscut și ar fi putut ajunge ușor la voi și să vă ucidă.

După o ezitare mai zise:

— Însă dacă îți este prieten și nu dușman, tot nu cred că am făcut rău chemându-te aici, Buana. Dacă este însă dușmanul vostru, vreau să-mi dai ca răsplată, o pușcă și muniții.

— Ai făcut totul foarte bine, îi zise albul. Vei primi tot ce ai cerut în orice situație, fie că îmi este prieten, fie că îmi este dușman. Pun însă o condiție: să fii mereu de partea mea.

— Voi fi, Buana, promise șeful. Acum te rog vino cu mine, să vezi albul care mai doarme încă.

Zicând toate acestea, o porni înainte, conducându-i pe toți până lângă locul unde se culcase Tarzan.

În spatele celor doi, mai veneau și ceilalți albi, urmați de vreo douăzeci de războinici, dar degetul ridicat al șefului îi făcea să păstreze o liniște desăvârșită.

Un zâmbet sinistru flutură pe buzele bărbosului, la vederea lui Tarzan.

Șeful se uita întrebător la alb. Acesta dădu din cap, arătând că bănuielile șefului fuseseră întemeiate. Apoi, întorcându-se către cei din spate, le făcu semn să îl imobilizeze și să îl lege pe Tarzan.

Vreo douăsprezece brute au sărit imediat și într-o clipă, Tarzan, surprins încă într-un somn adânc, a fost legat zdravăn, mai înainte de a putea face cea mai mică tentativă de a scăpa. Totul s-a petrecut într-o clipă.

După aceea, îl trântiră la pământ, întins pe spate. Când Tarzan își întoarse privirea către dușmanii săi, văzu figura răutăcioasă lui Nicolai Rokoff.

Buza de sus a rusului se zbârci într-un râs hidos.

— Porcule! strigă el. Nu ți-a intrat încă în cap să nu te ții după Nicolai Rokoff?

Apoi, izbindu-l pe Tarzan în obraz, mai zise:

— Asta este doar de bun venit!

Pe urmă continuă:

— La noapte, înainte ca prietenii mei să te mănânce, îți voi povesti de copilul și soția ta și despre planurile mele în legătură cu ei.

CAPITOLUL VIII.

Dansul morții.

Prin întunericul de nepătruns al unei nopți în junglă, se strecura acum, fără nici un zgomot, făcându-și drum prin vegetația deasă, un corp mlădios, care înainta pe nesimțite, călcând pe labe moi.

Numai două puncte fosforescente, ca o flacără galbenă verzuie, străluceau uneori, reflectând lumina lunii ecuatoriale, se furișau prin frunzișul deranjat doar de vântul ușor al nopții.

Uneori, fiara se oprea cu nasul în vânt, privind în jur cu atenție. Alteori sărea pe crengile unui copac, întrerupându-și drumul spre est.

Cu nările sale sensibile pătrundea mirosul abia perceptibil a zeci de animale patrupede pe care nu le vedea, dar ideea unei prăzi ușoare și suculente îi făceau să-i curgă balele de poftă.

Totuși, își continua drumul fără oprire, neluând în seamă poftele sale răscolite, care ar fi trimis imediat fiorosul animal la gâtul moale al victimei.

Toată noaptea își urmă drumul fără oprire, mâncând o singură dată vânatul prins în grabă, sfâșiat în bucăți. Devora prada, mârâind furios de parcă era mort de foame.

Pe înserat a ajuns lângă un gard înalt, care înconjura un sat mare de indigeni. Ca o umbră a morții tăcute și fulgerătoare, dădu ocol satului, cu nasul în pământ și se opri în locul unde gardul se întindea lângă niște copaci groși.

Mirosi aici îndelung, apoi aplecându-și capul într-o parte, ascultă cu urechile ciulite.

Ceea ce auzi nu era un sunet care putea fi distins de urechea umană, dar datorită simțurilor sale ascuțite, se părea că primește o veste îndepărtată, în creierul său de carnivor.

O stranie transformare se petrecu în masa puternică de oase și mușchi, nemișcată ca o statuie până în acea clipă.

Ca și cum ar fi fost montat pe niște arcuri, bare au fost destinse brusc, sări peste gard și se ascunse în spatele unei colibe.

Ceva mai departe, în mijlocul satului, femeile aprindeau focurile, adunându-și oalele umplute cu apă din râu, pregătindu-se pentru ospățul ce urmă, după ce se va fi întunecat bine.

Împrejurul unui stâlp puternic, în centrul satului, câțiva indigeni canibali, cu trupurile vopsite în alb, albastru și galben, stăteau la discuții.

În jurul ochilor și al buzelor, pe piept și pe abdomen, își desenaseră cercuri mari, concentrice, de diferite culori, iar din părul lor, lipite cu lut, ieșeau pene viu colorate sau bucăți lungi și drepte de sârmă.

Satul se pregătea de festin, iar într-una dintre colibe, mai departe de această scenă, zăcea victima poftelor lor canibalice, în așteptarea sfârșitului.

Dar ce sfârșit! Tarzan și-a încordat mușchii, trăgând de funia cu care fusese legat, dar nodurile proaspăt întărite la insistențele rusului, nu au putut fi rupte nici chiar de forța sa uriașă.

Moartea!

De multe ori privise Tarzan moartea în față și zâmbise. Va zâmbi și acum când va simți că i se va da lovitura de grație.

Dar nu de propria sa ființă era acum îngrijorat, ci de cei absenți, de ființele dragi lui, care vor suferi cu mult mai mult pierzându-l.

Jane nu va avea cum să afle felul în care a murit soțul ei. Mulțumea carului pentru asta, la fel cum mulțumea pentru faptul că ea se găsește în siguranță într-un oraș mare.

Da, ea era în siguranță, cu prieteni buni și iubitori, care se vor strădui să îi aline suferințele.

Așa credea el, cel puțin.

Dar copilul său!

Tarzan se zvârcoli de durere, gândindu-se la el. Fiul lui! Și acum el, fostul rege al antropozilor, el regele pădurii, singurul capabil pe această lume să îl găsească și să îl salveze pe micul Jack de planurile îngrozitoare ale lui Rokoff, fusese el însuși prins în cursă, ca un animal inconștient.

Va muri deci peste câteva ore și odată cu el va dispărea și ultima șansă de scăpare a copilului.

Între timp, Rokoff îl vizitase de câteva ori, să îl insulte sau să îl lovească, dar nu smulse nici un cuvânt disprețuitor sau vreun geamăt de durere, de pe buzele uriașului său prizonier.

Acum îl lăsa în pace, rezervându-i, pentru ultima oară, o tortură morală, de o răutate rafinată, bucurându-se încă de acum de chinurile sufletești ale victimei sale.

Lovitura lui va veni înainte ca indigenii să fi dat ultima lovitură de sulită, care îl va face insensibil la alte chinuri.

Avea de gând să îi destăinuie adevăratele împrejurări în care se afla Jane, pe care Tarzan o credea în siguranță la Londra.

În sat s-a lăsat întunericul.

Tarzan auzea pregătirile care se făceau pentru uciderea lui și a ospățului care va urma.

Vedea în imaginația sa, dansul morții. Îl știa de mult, pentru că a asistat de multe ori la așa ceva. Acum însă, el era cel legat la stâlpul osândiților.

Nu îi era frică nici de tortură și nici de moartea lentă datorată războinicilor care îi vor da ocol și îi vor tăia bucăți din trup, dar cu atâta îndemânare, încât îl vor mutila, fără să îl ucidă.

Era obișnuit cu moartea, cu vederea sângelui, dar dorința lui de a trăi era foarte puternică, atâta timp cât mai exista în el o ultimă scânteie de viață. Era hotărât să nu piardă nici o speranță și să nu renunțe la dorința de a scăpa.

Numai de ar slăbi ei paza puțin, o clipă doar, căci mintea lui ageră, cu ajutorul mușchilor săi puternici, ar găsi un mijloc de scăpare; scăpare și răzbunare.

Pe când era copleșit de aceste gânduri; cântărind toate posibilitățile de a scăpa, simți un miros slab, dar foarte cunoscut.

Deodată, toate simțurile lui i s-au ascuțit, iar auzul său fin a putut distinge prezența tăcută a unei ființe care se găsea chiar în spatele gardului care înconjura coliba unde era el legat și trântit pe pământ.

Buzele s-au mișcat, dar cu toate că nu a scos nici un sunet, care putea fi perceput de urechea omenească, a fost sigur auzit și înțeles de cineva din spatele peretelui.

Nările sale fine i-au dat de veste la fel cum vedem noi ziua cu ochii, că a sosit un vechi și mult așteptat prieten.

Peste câteva clipe auzi zgomotul surd al săriturii unui animal sălbatic cu blană și labe moi, salt făcut peste zidul exterior, din spatele colibei.

Simți imediat cum se rupe peretele din spatele său, iar pe gaură apăru o fiară enormă, care își apropia botul rece de pielea gâtului lui.

Era Șita, pantera.

Mirosi în jurul omului, scâncind ușor. Era totuși o limită în schimbul de idei ce putea exista între aceste două ființe, așa că Tarzan nu putea ști cu siguranță, dacă pantera înțelege tot ce dorea el să îi comunice. Faptul că omul era legat și fără ajutor era evident că pantera înțelesese, dar faptul că stăpânul ei era în primejdie nu era clar că îl poate simți.

Ce îndemnase fiara să vină la el? Venirea felinei îi dădu speranțe. Mai rămânea să vadă modul în care putea să îi dea ajutor. Cum să facă acest animal să înțeleagă că legăturile trebuie rupte.

Fiara, în loc să îl ajute, începu să îi lingă brațele și picioarele.

Dar iată că venea cineva spre colibă. Pantera scoase un mârâit surd și s-a furișat în colțul opus. Vizitatorul nu auzise nimic suspect, căci în ușa colibei apăru un războinic negru, înalt și gol, care apropiindu-se de Tarzan îl împunse în șold cu lancea.

De pe buzele victimei se auzi un sunet foarte ciudat, la care pantera sări din întunericul ce domnea în fundul colibei, drept în pieptul sălbaticului.

Amândoi se rostogoliră la pământ, fiara înfigându-și colții în carnea canibalului, iar colții săi puternici apucaseră gâtul.

Negrul scoase un țipăt cumplit de durere și spaimă, care s-a amestecat cu urlul de sfidare al panterei. Apoi a urmat o tăcere întreruptă doar de sfâșiatul cărnii și de rosul oaselor.

Zgomotul din colibă produse o adâncă neliniște în sat. Iar după câteva momente se auziră vocile unor oameni care se consultau: voci stridente ale celor cuprinși de spaimă și tonuri joase, autoritare ale șefului.

Tarzan și pantera au auzit pașii mai multor persoane care se apropiau și spre marea surpriză a lui Tarzan, fiara se ridică de pe cadavrul canibalului, ieșind domol pe spărtura pe care intrase.

Dispăru în întuneric.

Tarzan auzi cum sare ușor peste gard. Nu prea avea speranțe să se mai întoarcă, pentru că dacă ar fi vrut să îl apere ar fi rămas lângă el.

Cunoștea deasemenea mecanismul de înțelegere al puternicelor carnivore din junglă: uneori au un curaj de neînchipuit, chiar în fața morții, alteori sunt de o timiditate excesivă.

Desigur că vreun accent al fricii negrilor, a ajuns vibrând până la urechea sa, lovind o coardă sensibilă din sistemul nervos, alungând-o în pădure, cu coada între picioare.

Tarzan dădu din umeri. Ei, ce folos? Tot așteptase să moară, iar pantera nu ar putea face mai mult pentru el decât să sfâșie încă vreo doi sau trei dușmani, până ce un glonț de carabină ar fi ucis animalul.

Însă dacă pantera l-ar fi ajutat să se dezlege...!

Situația ar fi fost alta. Dar un asemenea ajutor depășește limitele ei de înțelegere, iar acum că este plecată, Tarzan trebuia să renunțe definitiv la orice speranță.

Indigenii au ajuns la ușa colibei, uitându-se cu teamă în interiorul întunecos. În fruntea lor se aflau doi inși, fiecare cu o torță aprinsă în mâna stângă, iar cea dreaptă, câte o sulită grea, gata de atac.

De frică, își proptiseră picioarele în pământ, fiind rezemați de la spate de cei care îi împingeau înainte.

Țipetele victimei, amestecate cu mârâiturile fiarei, au avut o influență puternică asupra simțurilor sălbaticilor, iar teribila liniște din colibă părea acum cu mult mai înfricoșătoare decât strigătele de care se înspăimântaseră cu câteva minute mai înainte.

În cele din urmă, unul dintre cei doi cu torțe, a fost împins către colibă și a crezut că a găsit mijlocul prin care putea afla natura exactă a pericolului care îi amenința din interior.

În acest scop, cu o mișcare rapidă, a aruncat torța aprinsă în centrul colibei. Tot interiorul a fost deodată luminat, dar numai pentru o clipă, deoarece flacăra s-a stins odată cu atingerea pământului.

Nu au văzut decât figura prizonierului lor, acesta fiind la fel de strâns legat, așa cum îl lăsaseră, iar în mijlocul încăperii, o altă formă, a unui negru, la fel nemișcată, dar al cărui gât și piept erau sfâșiate și mutilate îngrozitor.

Priveliștea care se prezenta sălbaticilor care erau mai în față, a insuflat în mintea lor superstițioasă o groază cu mult mai mare decât însăși prezența panterei.

Rezultatul unui atac dintre cele mai feroce asupra tovarășului lor era o imagine greu de suportat.

Neobservând însă și cauza, mintea lor înfricoșată avea acum întreaga libertate să atribuie aceste fapte unor forțe supranaturale. La acest gând, au rupt-o la fugă, iar din cauza spaimei celor din față, cei din spate au fost sălbatic călcați în picioare.

Timp de mai bine de o oră, Tarzan nu auzi altceva decât murmurul unor voci speriate și tocmai dintr-un capăt îndepărtat al satului.

Era clar că războinicii se îmbărbătau unul pe celălalt, însă veneau până la o oarecare distanță de colibă, dar nu mai îndrăzneau să se aventureze înăuntru.

Răsunau strigăte sălbatic de îmbărbătare, așa cum obișnuiesc indigenii când își fac curaj în luptă.

În cele din urmă, doi albi, înarmați cu carabine, au intrat în colibă, fiecare cu câte o torță aprinsă în mină.

Tarzan nu l-a văzut pe Rokoff printre aceștia, dar asta nu l-a surprins.

Ar fi pus pariu pe orice că nimic în lume nu l-ar fi putut convinge pe acest mișel să vină și să înfrunte primejdia din colibă.

Văzând că albi nu au fost atacați, indigenii s-au îngrămădit și ei la ușă, privind cu groază la cadavrul mutilat.

Albi au încercat zadarnic să scoată vreo lămurire de la Tarzan, însă acesta clătina negativ la toate întrebările lor, deși avea pe buze un zâmbet al celui care știe ceva, dar nu vrea să spună.

În cele din urmă sosi și Rokoff.

Se făcu alb ca varul la vederea negrului mutilat, a cărui figură schimonosită de durerile cumplite ale morții, părea că rânjește la el, de jos, de pe pământ.

— Hai, la lucru! îl îndemnă el pe șeful de trib. La muncă acum, să isprăvim cu acest demon, care nu mai are puterea de a repeta astfel de lucruri îngrozitoare și împotriva altora.

Șeful a dat poruncă unor războinici ca Tarzan să fie ridicat și dus la stâlpul de tortură. Au trecut însă multe minute până a putut îndupleca pe câțiva dintre canibali să se apropie de prizonier.

În sfârșit, patru războinici tineri l-au tras cu brutalitate afară, iar ceilalți văzându-l singur și legat, nu s-au mai speriat de el.

Vreo douăzeci de canibali l-au împins și l-au lovit în timp ce treceau prin sat, apoi l-au legat strâns de stâlpul care era în centrul nenumăratelor focuri aprinse pentru apa din oalele de pământ.

După ce a fost legat bine, fără nici o posibilitate de a scăpa, Rokoff a prins curaj, văzând că nu mai este nici o primejdie pentru el.

Apucând sulița din mâna unui negru, se apropie de Tarzan și a fost primul care a lovit victima neputincioasă sub coaste.

O dără subțire de sânge a început să curgă din rana de pe pielea netedă și albă a uriașului, dar nici un murmur de durere nu ieși de pe buzele lui.

Zâmbetul de dispreț de pe figura sa l-a scos din răbdări pe rus, care trase o serie de înjurături și sări asupra omului legat, care nu se putea apăra, lovindu-l cu pumnii peste față, izbindu-l fără milă cu cizmele peste picioare.

Pe urmă, a ridicat sulița cea grea, gata să îi străpungă pieptul, însă Tarzan continua să zâmbească, cu aceeași expresie disprețuitoare.

Însă mai înainte ca Rokoff să folosească această armă și să-și răpună dușmanul, șeful de trib sări asupra lui, trăgându-l la o parte.

— Oprește-te albule! strigă el. Dacă ne privezi de acest prizonier și de dansul morții, află că tu însuți îi vei lua locul.

Amenințarea a avut efectul dorit și rusul se feri să îl mai atace pe prizonier, cu toate că îi arunca diverse insulte, de la distanță.

Printre altele, îi spunea că îi va mânca inima.

Exageră grozăviile pe care le va îndura fiul lui Tarzan, adăugind că răzbunarea lui se va răsfrânge și asupra soției lui, Jane Clayton.

— Tu crezi că soția ta se află acum la Londra? Mare tâmpit ești! În acest moment, ea se află în mâinile unui individ de cea mai joasă speță, departe de siguranța pe care ți-o oferă un oraș și de protecția prietenilor voștri. Nu doream să îți comunic toate acestea decât atunci când m-aș fi întors pe insula pe care te-am debarcat.

Apoi a continuat:

— Acum însă, pentru că vei muri de cea mai oribilă moarte la care se poate aștepta un alb, vreau ca știrea despre soarta soției tale să îți intensifice suferința până la ultima lovitură de suliță, care te va scăpa de această lume.

Dansul morții începuse, iar strigătele războinicilor l-au împiedicat pe Rokoff să continue cu amenințările.

Sălbaticii, pe ale căror trupuri vopsite juca lumina flăcărilor, săreau în ritm susținut în jurul victimei.

Tarzan își aminti de o scenă identică, atunci când îl scăpase pe Artigny de o soartă asemănătoare, în ultimul moment când trebuia dată lovitura de grație.

Dar pe el cine să îl scape? Nu exista nimeni pe această lume, care să fi fost în stare să îl salveze de la tortură și de la moarte.

Nu îl îngrozea gândul că aceste ființe îl vor mânca, după ce vor fi terminat dansul. Suferințele lui nu erau mai mari la acest gând, așa cum ar fi fost la alți oameni, deoarece toată viața văzuse fiare din pădure devorând carnea animalelor ucise.

Nu se luptase chiar el pentru o bucată dezgustătoare din brațul unei maimuțe antropoide, când cu ocazia unor lupte între maimuțe, l-a ucis pe Tub, câștigându-și respectul din partea tribului lui Ciuk?

Canibalii dansau în jurul lui, micșorând cercul, care se strângea în jurul lui. Sulițele care zburau în jurul lui, începeau să își găsească ținta.

Primea lovitură din ce în ce mai dureroasă.

De acum, sfârșitul nu era departe. Tarzan dorea ca lovitura de grație să vină cât mai repede și să pună capăt tuturor suferințelor.

Dar tocmai în aceste momente se auzi din desiș un urlet prelung și subțire.

Dansatorii s-au oprit o clipă, iar în aceste momente de tăcere, de pe buzele victimei ieși un strigăt și mai pătrunzător, mai înspăimântător decât acela pe care fiara din pădure îl scosese.

Sălbaticii s-au oprit în loc și nu au îndrăznit să continue dansul lor, timp de mai multe minute. La stăruințele lui Rokoff și la încurajarea șefului de trib, au început din nou salturile dansului, pentru a pune capăt vieții victimei lor.

Dar înainte ca orice suliță să își atingă ținta, o siluetă cărămizie, plină de ură și ferocitate, se desprinse ca fulgerul din întunericul colibeii unde fusese închis Tarzan și apără mârâind furios, așezându-se lângă stâpân.

Era o enormă panteră înfometată.

O clipă, albi și canibali au rămas încremeniți de groază, cu ochii ațintiți asupra colților groaznicei feline.

Numai Tarzan a putut vedea ce mai venea din întunecosul interior al colibeii.

CAPITOLUL IX.

Cavalerism.

Pe fereastra cabinei sale de pe Kinkaid, Jane Clayton urmărise debarcarea soțului ei pe țărmul verde al insulei, după care vaporul pornise mai departe.

Câteva zile nu văzu pe nimeni altcineva decât pe Sven Andersson, taciturnul și respingătorul bucătar. Îl întrebă dacă știe numele țărmului pe care fusese abandonat soțul ei.

Primi invariabilul răspuns al suedezului:

— Mi se pare că vom avea în curând furtună mare.

Atât se putea afla de la acest om.

A ajuns la concluzia că acesta nu știa în engleză decât această propoziție, așa că s-a hotărât să înceteze cu întrebările.

Totuși, nu uita să îl primească zâmbind, dându-i bună ziua și mulțumindu-i pentru scârboasa și împutita mâncare ce i-o aducea.

După trei zile de la debarcarea lui Tarzan, Kinkaid a ancorat la gura unui râu ce se vărsa în mare. Zece minute mai târziu, Rokoff se prezentă în cabina ei.

— Am sosit la destinație, scumpa mea, i se adresă el cu un zâmbet răutăcios. Doresc să îți ofer siguranță, libertate și un trai îmbelșugat. Mi s-a înduioșat inima de suferințele tale și vreau să îndrept lucrurile.

Continuă pe același ton, zicând:

— Soțul tău a fost un animal. Și asta o știi mai bine decât oricine, pentru că l-ai cunoscut pe când umbla gol, în jungla sa natală, cutreierând împreună cu fiarele care l-au crescut. Eu însă sunt un gentleman. Nu numai că am sânge nobil, dar am fost crescut și educat așa cum se cade unui om de familie bună.

După o scurtă pauză, în care a dorit să vadă reacția femeii, a mai spus:

— Așadar, îți ofer, dragă Jane, iubirea unui om educat și compania unei persoane culte și stilate, a cărui lipsă, sunt sigur că ai simțit-o foarte mult în relațiile tale cu sărmana maimuță, cu care te-ai măritat fără să stai mult pe gânduri, datorită unor porniri copilărești.

A mai urmat o scurtă pauză.

— Te iubesc, Jane și ajunge să spui un cuvânt ca de acum încolo, să nu ai nici un necaz. Până și copilașul îți va fi redat, fără nici o condiție.

Afară, la ușa cabinei, Sven Andersson se oprise cu prânzul ce îl aducea pentru lady Greystoke. Capul său mic, care părea înfipt în gâtul său lung și cu vene proeminente, era aplecat puțin pe o parte, ca să asculte ce se întâmplă în cabină.

Ochii erau adunați unul lângă altul și îi ținea pe jumătate închiși, iar urechile păreau că sunt ciulite, ca și la animale, atât de expresivă era atitudinea sa de a asculta pe furiș.

Până și mustața sa galbenă, rară și lungă, părea că participă la ce face restul corpului.

După ce Rokoff termină cu pledoaria sa, rămânând în așteptarea răspunsului, Jane Clayton se uită la el plin de dezgust, cutremurându-se.

— Nu m-ar surprinde în nici un fel, domnule Rokoff, zise ea, dacă ai încerca să folosești forța ca să mă supun dorințelor tale diabolice. Dar ca să fii atât de dobitoc să crezi că eu, soția lui John Clayton, aș veni la tine de bună voie, fie doar pentru a-mi salva fiul, nu aș fi crezut niciodată. Eram convinsă că ești o canalie, domnule Rokoff, dar până acum nu te-am socotit și prost.

Ochii rusului au devenit și mai mici. Roșul rușinii îi înlocui paloarea cadaverică a feței.

— Vom vedea cine este mai prost, la urma urmei, șuieră el, când te voi înfrânge și te voi supune voinței mele. Încăpățânarea ta de plebeu yankeu te va costa tot ce ai mai scump: viața copilului tău.

Continuă apoi pe un ton amenințător și solemn:

— Jur pe mormântul sfântului Petru, că renunț la tot ce am plănuit pentru acest copil și îi voi spinteca inima în fața ochilor tăi. Îți arăt eu ție, ce înseamnă să îl insulti pe Nicolai Rokoff.

Jane Clayton îi răspunse, plină de dispreț:

— La ce bun să îmi tot amintești de josnicia ta la care te poate conduce firea ta răzbunătoare? Nu poți schimba hotărârea mea nici cu amenințări, nici cu fapte mârșave. Copilul meu nu poate judeca la această vârstă, dar dacă i-ar fi dat să trăiască până la majorat, și-ar sacrifica bucuros viața pentru onoarea mamei sale. Însă oricât l-aș iubi acum, nu îi pot răscumpăra viața cu acest preț. Dacă aș face așa ceva, copilul ar blestema memoria mamei sale, până în ultima sa clipă de viață.

Furia lui Rokoff era la intensitate maximă, datorită insuccesului în opera de înspăimântare pe care o plănuise pentru Jane Clayton. Nu simțea decât ură pentru ea, dar prin mintea sa bolnavă îi trecuse ideea că ar putea-o sili să îi cedeze, umplând cupa răzbunării sale.

Ar fi prezentat-o pe soția lordului de Greystoke, prin capitalele europene, drept amanta sa.

Se apropie încă o dată de ea. Fața lui răutăcioasă era contractată de furie și dorinți.

Sări asupra ei ca un animal de pradă, apucând-o de mână, de gât, împingând-o spre patul din cabină.

În același moment, ușa se deschise cu mult zgomot. Rokoff sări în picioare și întorcându-se se trezi față în față cu bucătarul suedez.

Expresia, de obicei șireată a acestui individ, era acum de o stupiditate ieșită din comun. O falcă îi atârna în jos, accentuând această expresie.

Părea foarte preocupat să aranjeze masa pentru lady Greystoke.

Rusul se uită furios la el.

— Ce înseamnă asta? Strigă el: Cum ai îndrăznit să intri fără să ceri voie? Ieși afară!

Bucătarul întoarse ochii săi albaștri spălăciți către Rokoff și zâmbi prostește.

— Mi se pare că vom avea în curând o furtună mare, zise el, începând să aranjeze cele câteva farfurii de pe masă.

— Ieși afară sau te arunc eu, mizerabil idiot ce ești! răcni Rokoff, făcând un pas amenințător către suedez.

Andersson continua să îi zâmbească, dar una din mâini apucă pe furiș minerul cuțitului său lung și ascuțit, pe care îl purta la brâu.

Rokoff îi văzu mișcarea și se opri brusc. Apoi se întoarse către Jane Clayton, zicându-i:

— Îți dau timp până mâine dimineață să revii asupra hotărârii tale la oferta mea. Voi trimite întreg echipajul pe mal, rămânând pe vas numai eu, tu, copilul și Paulvitch. Astfel, fără teama de a fi deranjați, vei asista la execuția copilului tău.

Vorbise în franceză, pentru ca bucătarul să nu îl înțeleagă. Apoi trânti ușa cabinei, fără să mai arunce măcar o privire asupra omului, care îl oprise din pornirile sale mârșave.

Cum ieși rusul, Sven Andersson se întoarse către lady Greystoke. Expresia prostească îi dispăruse. Apăru din nou vechea față de om șiret, dar rafinat.

— Crede că m-a prostit, bodogăni el. Este prost dânsul, pentru că eu știu și franceză.

Jane Clayton se uită surprinsă la el.

— Ai înțeles tot ce mi-a spus?

Andersson zâmbi.

— Sigur! răspunse el.

— Atunci trebuie să fi auzit și ce s-a întâmplat aici, mai înainte. Ai intrat ca să mă aperi!

— Ai fost bună cu mine, explică suedezul. El mă tratează mai rău ca pe un câine. Eu te voi ajuta, lady. Ai răbdare și vei vedea. Am fost de multe ori pe coasta de vest și o cunosc foarte bine.

— Dar cum mă poți ajuta, Sven? întrebă ea. Nu vezi că sunt cu toții împotriva noastră?

— Mi se pare, răspunse Andersson, că în curând vom avea o furtună mare.

Ieși din cabină cu figura prostească de mai înainte, întipărită pe față.

Jane Clayton deși se îndoia de capacitatea bucătarului de a-i putea face vreun serviciu, îi era totuși recunoscătoare pentru puținul pe care îl făcuse deja.

Ideea că, printre toți oamenii de pe vas, era măcar unul care nu îi este dușman, i-a adus prima rază de bucurie, care i-a mai ușurat chinul închisorii de pe Kinkaid.

Rokoff nu mai veni în ziua aceea și spre seară veni Sven cu cina. Cu toate că Jane a încercat de multe ori să aducă vorba despre un plan de evadare, nu primi alt răspuns decât stereotipa profeție privitoare la vreme și furtună.

Părea că suedezul a căzut din nou în starea sa veche de totală idiotenie.

Dar când a ieșit pe ușă, cu farfuriile goale, s-a aplecat peste capul ei și i-a șoptit:

— Rămâi îmbrăcată și strânge patul.

A vrut să iasă imediat, dar Jane l-a apucat de o mânecă.

— Dar fiul meu? Întrebă disperată. Nu plec fără el.

— Fă așa cum îți spun, îi spuse răstit Andersson. Eu sunt cel care te ajut. Nu te amesteca prea mult.

După plecarea lui, Jane Clayton rămase tristă și nedumerită. Cum să procedeze?

Tot felul de bănuieli cu privire la intențiile suedezului îi frământau mintea. Nu era oare posibil să ajungă mai rău decât acum, dacă se lăsa în voia planurilor acestui bărbat?

Își răspunse singură că nu putea fi mai rău nici chiar cu necuratul, pentru că și dracul dracilor s-ar purta altfel decât acest ticălos care era Nicolai Rokoff.

De zece ori a jurat că nu va pleca de pe Kinkaid fără copilașul ei.

Totuși a rămas îmbrăcată până târziu, după ora ei obișnuită de culcare. Cearșaful și restul hainelor de pat le-a făcut pachet, legându-le cu sfoară.

Aproape de miezul nopții, la ușa cabinei se auzi un răcâit ușor repetat de două ori.

Jane s-a dus în grabă și a tras zăvorul. Ușa s-a deschis ușor și apăru figura suedezului. Avea gulerul de la haină ridicat.

Într-o mână ținea o legătură, probabil bagajul lui. Cealaltă mână a ridicat-o ducând-o la buze pentru a-i atrage atenția că trebuie să facă toate mișcărilor în perfectă liniște.

S-a apropiat de ea.

— la acest bagaj! Să nu cumva să scoți un sunet după ce te uiți ce este. Este copilul tău!

Jane îi smulse bagajul și strânse la piept copilașul care dormea. Lacrimi fierbinți de bucurie îi curgeau pe obraji, iar întreaga ei făptură tremura de emoția momentului.

— Să mergem! zise Andersson. Nu avem timp de pierdut.

Luând legătura de pe pat, precum și bagajul lui de afară, a condus-o până la marginea vaporului, unde a ajutat-o să coboare pe o scară mobilă, până la o barcă ce se găsea lângă vas.

A coborât și el, apoi a tăiat funia eu care fusese legată barca. Cu mișcări puternice a început să vâslească, îndepărtându-se de vapor.

După o vreme a părăsit marea, intrând într-un golf unde se vărsa râul Ugambi. Porni în susul râului cu toată forța.

Vâslea cu mare siguranță de parcă ar fi umblat pe aceste locuri de când era copil. După o jumătate de oră, lumina lunii apăru după un nor și se zări gura unui râu mic, afluent al râului Ugambi.

Suedezul cârmi în acea direcție, intrând pe cursul acelei ape.

Jane Clayton se întreba care ar putea fi ținta lui, neștiind că, în calitate de bucătar, mai fusese tot în aceeași zi în susul râului, până la un sat mic, unde târguise de la indigeni provizii pe care aceștia le aveau de vânzare, înțelegându-se cu ei și asupra tuturor amănuntelor planului referitor la călătoria pe care o făcea acum cu ea.

Cu toată luna plină, pe râu era întuneric. Copacii uriași de pe ambele maluri, își împreunaseră crengile deasupra apei.

Plante parazite atârnav ca niște mustăți lungi de pe crengile lor, iar nenumărate tulpini agățătoare se urcau de la pământ până în vârful copacilor, ca apoi să se lase grațios în jos cu fire lungi și delicate, până aproape de suprafața liniștită a apei.

Din când în când, liniștea apei era tulburată de vreun crocodil enorm, speriat de loviturile de vâslă, sau de vreo familie de hipopotami, care fornăind puternic, se scufunda după un banc de nisip, în adâncul răcoros al apei.

Din jungla de nepătruns, de pe fiecare mal se auzeau răgete feroase ale carnivorelor: râsul ciudat al hienei, tușea răgușită a leopardului sau urletul puternic și înfricoșător al leului.

Împreună cu acestea, multe alte zgomote sinistre, ciudate și de neînchipuit, care par mai teribile prin misterul lor.

Ghemuită la un capăt al bărcii, Jane Clayton ședea cu copilașul strâns la piept și prezența acestei ființe delicate o făcea să se simtă, în acea noapte, mai fericită ca oricând, de când plecase din Londra.

Deși știa că pleacă spre necunoscut era totuși fericită că în acele clipe putea să-și strângă la piept copilașul.

Ardea de nerăbdare să se facă ziuă și să poată privi fața și ochisorii negri ai micului ei Jack.

De multe ori își încordase privirile să pătrundă întunericul nopții, pentru a zări, măcar pentru o clipă, fața lui dragă, dar singurul detaliu ce se vedea, era doar conturul feței.

Strânse din nou la piept cu putere, mica legătură vie și caldă din brațele ei.

Era aproape ora trei dimineața când Andersson opri barca în fața unui luminiș, unde se distingeau în depărtare, la slaba lumină a lunii, mai multe colibe indigene, înconjurate de un gard de măcăciuni.

Suedezul a strigat de câteva ori, până să obțină vreun răspuns și numai pentru că se știa că vine și s-a răspuns la chemări.

Negrilor le este teribil de frică de întuneric și mai ales de voci care răzbat prin acest întuneric.

Andersson a ajutat-o pe Jane Clayton să coboare împreună cu mica legătură vie, apoi a legat barca de un tufiș.

Luând în spinare bagajele, au mers către așezare.

La poarta satului au fost întâmpinați de o femeie, soția șefului pe care Andersson îl plătitese să îi ajute.

Ea a dorit să îi conducă în coliba soțului ei, dar Andersson îi spuse că preferă să rămână la aer și să doarmă pe pământ.

Suedezul se întoarse către Jane explicându-i, în felul său aspru, că înăuntrul colibelor este murdărie și este plin de insecte. Așternu paturile pe pământ, pentru Jane și copil, iar mai departe pentru el.

Jane nu a putut adormi imediat. A avut nevoie de multă vreme ca să-și găsească o poziție comodă pe pământul tare.

În cele din urmă zdrobită de oboseală, adormi cu copilașul în brațe.

Când s-a trezit, era deja târziu spre amiază. În jurul lor erau vreo douăzeci de indigeni curioși. Cea mai mare parte o formau bărbații, pentru că la popoarele primitive, bărbații sunt extrem de curioși.

Instinctiv, Jane Clayton strânse copilul la piept, deși a observat imediat că indigenii nu aveau nici o intenție agresivă...

Unul dintre ei îi oferi un vas primitiv de lut, plin cu lapte proaspăt, dar vasul era murdar de lapte vechi care se așezase în straturi.

Intenția băștinașului a impresionat-o pe Jane și fața ei s-a luminat de acele zâmbete care o făcuseră vestită pentru frumusețea ei, atât în Baltimore, cât și la Londra.

Luând vasul într-o mână, ca să nu îl supere pe negru și îl duse la buze. Cu toată voința ei, cu mare greutate își reținu scârba ce o cuprinse, apropiind vasul puturos de nasul ei fin.

Andersson îi veni în ajutor, luându-i vasul din mână și după ce a băut o parte din lapte, o dădu înapoi negrului, dăruindu-i un șirag de mărgele albastre.

Soarele strălucea acum cu putere și totuși copilul mai dormea. Jane ardea de nerăbdare să îi vadă fața.

Indigenii s-au retras la un ordin al șefului, care acum vorbea cu Andersson, ceva mai departe.

În mintea ei se gândea dacă este bine să tulbure somnul micuțului, ridicând pânza subțire care acum îl proteja de razele soarelui.

Ridicând privirea îl văzu pe Andersson discutând cu șeful tribului chiar în limba acestora.

Ce om extraordinar trebuie să fie acest individ!

Cu o zi înainte, îl socotise un om stupid, ignorant, iar acum parcă este altul!

În ultimele douăzeci și patru de ore, a aflat că vorbește engleza și franceza, iar acum discută cu indigenii în limba lor.

Îl socotise un om crud, șiret, în care nu poți avea încredere, însă cele întâmplare în ultimele două zile i-au dovedit contrariul vechilor ei păreri.

Era aproape de necrezut ca el să o ajute din motive pur cavalierești. Trebuie să fi avut un motiv mai temeinic, în intențiile și planurile sale, mai mult decât. Îi dezvăluise ei până acum.

Se mira și ea de toate acestea, dar când s-a uitat la el, la ochii lui răi și la privirile sale aruncate pe furiș, se cutremură. Nici un suflet nobil nu putea să se ascundă sub un exterior atât de respingător.

În timp ce se gândea la toate acestea, precum și că ar face mai bine dacă ar descoperi fața micuțului Jack, auzi din mica legătură o tuse slabă și un gângurit dulce, care îi umplu inima de fericire.

Copilașul ei s-a trezit. Acum putea să se desfete admirându-l.

Trase pânza de pe fața lui, în aceste clipe, privirile lui Andersson erau îndreptate spre ea.

O văzu cum se clatină, sculându-se în picioare, ținând copilul departe, la lungimea brațelor, cu ochii țintuiți de groază asupra feței rotunde care clipea din ochi.

Auzi apoi strigătul disperat al femeii, căreia i s-au înmuiat genunchii, căzând în nesimțire la pământ.

CAPITOLUL X.

Suedezul.

Când războinicii din jurul lui Tarzan au observat că nu este decât o panteră lângă victima lor, au prins puțin curaj, fiind siguri că în fața puternicelor sulite, chiar și teribila Șita era pierdută.

Rokoff îl îndemna pe șef să ordone oamenilor săi să îl ucidă mai repede pe uriașul alb.

Negrul era pe cale să dea un asemenea ordin, când privirile sale s-au întors în direcția în care se uita Tarzan.

Cu un urlet de groază se răsuci pe călcâie și o porni în fugă spre porțile satului, iar ceilalți uitându-se și ei în spate, au înțeles cauza spaimii lui, luând-o la goană.

Văzuseră hoarda de maimuțe hidoase a lui Akut, ale căror trupuri enorme erau mărite de jocul luminii lunii și a focului din jurul stâlpului.

În același timp, Tarzan scoase un răcnet sălbatic și ca răspuns Șita și maimuțele s-au repezit, mârâind și scrâșnind din colți, după fugari.

Unii dintre ei s-au oprit să se apere, luptându-se cu înverșunații lor dușmani, dar și-au găsit moartea, nefiind nici un mijloc de scăpare în fața ferocității fiarelor turbate.

Alții au fost prinși din urmă și numai după ce satul s-a golit complet de oameni, ceata a fost chemată înapoi de Tarzan.

Abia atunci își dădu seama, spre marea sa amărăciune, că niciunul, nici măcar Akut, care era puțin mai inteligent decât ceilalți, nu a înțeles că el dorește să fie eliberat de frânghia cu care fusese legat de stâlp.

Cu timpul, animalele probabil că vor înțelege situația, dar până să intre așa ceva în capetele lor leneșe, multe se pot întâmpla.

Sălbaticii ar putea să se întoarcă și să pornească un atac bine gândit și organizat, iar alții ar fi putut cu multă ușurință să îi împuște până la unul, la adăpostul copacilor din apropiere.

Mai mult, el ar putea să moară de foame, până când idioatele de maimuțe să-și dea seama că el le cere să roadă funia cu care fusese legat.

Cât despre Șita, această pisică enormă înțelegea și mai puțin decât antropozii. Totuși Tarzan s-a minunat de remarcabila inteligență dovedită de felină aducând ceata în sat.

Nu era nici o îndoială că nutrea o afecțiune deosebită pentru el.

După izgonirea canibalilor, pantera s-a întors lângă el, frecându-și blana de picioarele lui, torcând ca un motan mulțumit. Tarzan știa că din proprie inițiativă adusese ceata ca să îl salveze. Pantera s-a dovedit un prieten neprețuit.

Absența lui Mugambi îl neliniștea însă.

A încercat să afle câte ceva de la Akut, cu privire la soarta negrului, bănuind că în lipsa lui, fiarele au sărit asupra lui și l-au devorat.

La toate întrebările lui, maimuțoiul nu făcea decât să arate spre junglă, în direcția de unde au venit și ei.

Noaptea a trecut și Tarzan era încă legat de stâlpul de tortură. Odată cu venirea dimineții, temerile lui s-au adevărit.

Observase mai mulți canibali furișându-se la marginea pădurii, încercând să pătrundă în sat.

Curajul lor era mai mare acum la lumina zilei și probabil vor trece la atac împotriva fiarelor care erau în colibe.

Dacă sălbaticii superstițioși nu se temeau, desigur că efectul luptei din noapte s-ar fi pierdut.

Desigur că în fața unui număr covârșitor de oameni, înarmați cu sulițe și săgeți otrăvite, atât pantera cât și maimuțele nu ar fi rezistat la un atac.

Faptul că se făceau pregătiri de atac era evident, căci după mai multe minute, începură să se adune în grupuri la marginea luminișului, sărind, dansând, învârtind deasupra capetelor sulițe grele, îmbărbătându-se reciproc cu strigăte războinice.

Tarzan știa că aceste manevre vor continua până când indigenii vor ajunge la paroxism, având astfel curajul să atace.

Chiar dacă la primul atac nu se vor dovedi foarte curajoși, știa că la a doua sau a treia tentativă vor năvăli în forță și atunci sfârșitul nu putea fi decât exterminarea apărătorilor săi, foarte curajoși dar neînarmați și neorganizați.

În timp ce se gândea la acestea, primul atac al negrilor porni și un grup a ajuns până la o mică distanță de poartă, dar a fost suficient un strigăt al lui Tarzan, ca ei să fugă speriați, înapoi în tufișuri.

Peste o jumătate de oră, strigară și se îmbărbătară din nou, încercând un nou atac.

De data aceasta, au ajuns chiar la porțile satului, dar Șita și antropoizii au mârâit și și-au arătat colții. Sălbaticii au fugit în pădure cu țipete de groază.

Peste scurtă vreme, dansul de război porni și strigătele se repetară, dar nu era nici o îndoială că vor răzbi până în sat, isprăvind ceea ce ar fi terminat o mână de albi chiar de la prima încercare.

Tarzan era foarte supărat că avusese ocazie să fie salvat și că nu putea să îi facă pe cei din ceată să înțeleagă ce voia.

Totuși nu putea să dea vina pe ei, pentru că ei s-au comportat așa cum i-a tăiat capul, făcând tot ce a fost posibil, iar acum ar fi rămas lângă el, murind până la ultimul, într-o zadarnică încercare de a-l proteja.

Canibalii se pregăteau de ultimul atac.

Câțiva au și ajuns aproape de sat, îmbărbătându-i pe ceilalți să îi urmeze.

Peste câteva minute, întreaga ceată de războinici indigeni va trece de poiană și va intra în sat.

Tarzan nu se gândea la altceva decât la copilașul lui, care desigur era undeva prin ținuturile acestea sălbatice.

Îl dorea inima pentru fiul lui, pe care nu îl va putea scăpa, imaginând-o și pe Jane zbatându-se în chinuri. Deși ajutorul îi venise la timp, nu îi mai folosea la nimic și nici o speranță nu mai avea.

Canibalii au ajuns aproape de porți, când deodată atitudinea ciudată a unei maimuțe i-a atras atenția.

Fiara și-a întors capul spre una dintre colibe. Uitându-se și el în acea direcție, o bucurie imensă îi cuprinsese sufletul, la vederea staturii înalte a lui Mugambi, care alerga spre el. Uriașul negru sufla din greu, ca după un efort teribil. Dintr-o singură privire a înțeles situația și cu câteva mișcări îndemânatică, a tăiat legăturile care îl ținuseră pe Tarzan la stâlpul torturii.

Pe drum, înaintea lor, zăceau cadavrele sălbaticilor care au murit în noaptea precedentă, în timpul atacului maimuțelor.

Tarzan a luat de pe jos o suliță și o măciucă și împreună cu Mugambi, înconjurat de hoarda mârâitoare, întâmpină atacul indigenilor la porțile satului.

A urmat o bătălie cumplită, dar în cele din urmă sălbaticii au fost izgoniți, mai mult pentru că s-au speriat văzând un negru și un alb luptând alături de o panteră și de înspăimântătoarele maimuțe ale lui Akut.

Făcură și un prizonier, pe care imediat l-au întrebat unde este Rokoff și ceilalți albi.

Promițându-i libertatea în schimbul informațiilor cerute, Tarzan i-a cerut să îi povestească tot ce s-a întâmplat în pădure.

Negrul le spuse că pe la răsăritul soarelui, șeful lor căutase să îi înduplece pe albi să vină și ei, cu armele lor de foc, să distrugă fiarele care puseseră stăpânire pe sat.

Însă Rokoff, probabil că era dominat de o teamă mai puternică decât canibalii, fată de uriașul cei alb și mica lui armată îngrozitoare.

Nu a acceptat așa ceva pentru nimic în lume și nici să se apropie de sat.

În schimb a luat-o în graba cea mai mare către râu, de unde a furat mai multe bărci pe care indigenii le țineau ascunse.

Ultima oară când a fost văzut, acesta vâslea grăbit în susul apei, având la vâsle pe cei din satul lui Kaviri.

Astfel, Tarzan și hidoasa lui ceată porniră în căutare lui.

Timp de câteva zile, lungi și obositoare, au trecut printr-un ținut aproape nelocuit, descoperind că au greșit drumul.

Mica lor ceată a mai scăzut: trei dintre maimuțele lui Akut au fost doborâte în lupta din sat.

Împreună cu Akut mai erau cinci maimuțe, Șita, Mugambi și Tarzan.

Tarzan ar fi dorit să afle și despre femeia și copilul care fugeau de Rokoff. Se gândea în fiecare clipă la băiatul lui și era hotărât să îl găsească.

Era sigur că și Rokoff avea aceeași intenție, așa că dacă se lua după urmele rusului, va câștiga timp ca să îi poată lua copilașul.

Întorcându-se de pe drumul greșit, găsi din nou urme ale prezenței lui Rokoff, acolo unde acesta părăsise râul și pornise spre interior, prin pădure, îndreptându-se acum spre nord.

Această schimbare de direcție nu și-o putea explica altfel decât presupunând că cele două persoane în mâna cărora era copilul s-au îndepărtat și ele de râu.

Cu toate acestea, nu a putut să primească nicăieri o informație clară că aceștia sunt în fața lor.

Niciunul dintre indigenii pe care îi întreba dacă nu văzuseră sau auziseră de cele trei personaje, nu răspundea pozitiv, aflând însă tot felul de experiențe triste care îl aveau drept autor pe Rokoff.

Peste tot însă avea dificultăți în a lua legătura cu indigenii, care de îndată ce observau fioroasa lui ceată, fugeau rupând pământul, ascunzându-se în pădure.

Singura soluție era să meargă singur, înaintea cetei sale și să prindă eventual, câte un războinic pe care l-ar fi întâlnit în pădure.

Într-o zi, fiind preocupat de gânduri, zări un sălbatic care ridicase sulita să străpungă un alb rănit, care se ghemuise după un tufiș, la marginea drumului.

Pe alb, Tarzan l-a recunoscut imediat. Era un om pe care l-a întâlnit foarte des, pe vapor.

În memoria lui erau întipărite adânc acele trăsături respingătoare, ochii mici și apropiați, expresia artificială și mustața galbenă și rară.

Își dădu imediat seama că acest om nu fusese printre însoțitorii lui Rokoff din sat. Îi văzuse pe toți atunci, însă acesta nu fusese printre ei.

Acest amănunt nu avea decât o singură explicație: el era cel care fugea înaintea rusului cu femeia și copilul, iar femeia era Jane Clayton.

Abia acum înțelegea perfect ce spunea Rokoff!

Fața lui deveni albă ca varul, la vederea feței suedezului. Pe fruntea lui Tarzan apăru o pată roșie, o veche cicatrice, urmă a unei vechi lupte, când Koz îi sfâșiase pielea capului, în bătaia pentru supremație în tribul lui Ciuk.

Albul era al lui deci; negrul nu trebuia lăsat să ucidă. Trebuia să intervină înainte ca sălbaticul să îl străpungă pe suedez cu sulița sa grea. Sări asupra sălbaticului.

Negrul își scoase cuțitul din teacă, gata să se apere împotriva acestui atacator, iar rănitul a fost martorul unui duel cum nici în vise nu văzuse: un alb aproape gol luptându-se cu un negru la fel de gol, la început cu arme primitive, apoi cu ce i-a înzestrat natura, ca și brutele primordiale din care se trăgeau strămoșii lor.

Câtăva vreme Andersson, căci el era, nu l-a recunoscut pe alb. În cele din urmă, și-a amintit că l-a mai văzut undeva, rămânând mut de uimire, la ideea că această fiară feroasă ar fi putut fi elegantul domn englez care fusese prizonier pe Kinkaid.

Un nobil englez!

Aflase identitatea prizonierilor de pe Kinkaid, de la lady Greystoke în timpul fugii în susul râului Ugambi, dar mai înainte, la fel ca și ceilalți din echipaj, habar nu avea cine sunt captivii.

Lupta se terminase. Tarzan a trebuit să-și ucidă adversarul, care nu voia să se predea în nici un fel.

Suedezul îl văzu ridicându-se, lângă cadavrul inamicului său, punând un picior pe gâtul acestuia și scoțând înfiorătorul strigăt de sfidare al maimuțoiului victorios.

Andersson se cutremură din cap până în picioare.

Tarzan se întoarse către el. Fața lui era rece și crudă, iar în privirile uriașului alb, suedezul își citi sentința de condamnare la moarte.

— Unde este soția mea? Strigă Tarzan. Unde este copilul meu?

Andersson a încercat să îi răspundă, dar un acces de tuse îl înăbuși.

Avea înfiptă în piept o săgeată lungă, iar când tuși, sângele din plămânul rănit îi izbucni deodată pe gură și pe nas.

Tarzan așteptă să îi treacă acest acces de tuse.

Drept ca o statuie, rece, aspru și fără milă, stătea și privea la suedez, în intenția de a smulge informații de la el, apoi să îl ucidă.

În cele din urmă, tușea și hemoragia s-au oprit și rănitul a încercat să vorbească din nou. Tarzan a îngenunchiat, apropiindu-și urechea de buzele lui Andersson.

— Soția și copilul, repetă el. Unde sunt?

Andersson arătă în lungul drumului.

— Rusul... i-a prins, șopti el.

— Tu cum ai ajuns aici? A continuat Tarzan. De ce nu ești împreună cu Rokoff?

— Ne-au ajuns din urmă, îl lămurii Andersson, cu o voce atât de slabă încât Tarzan abia înțelegea ce i se spune.

Rănitul a mai spus:

— Ne-au ajuns. Eu m-am luptat dar ajutoarele mi-au fugit. M-au prins după ce am fost rănit. Rokoff a dat ordin să fiu lăsat aici drept hrană pentru hiene. El și-a luat soția și copilul.

— Dar tu ce făceai cu ei, unde îi duceai? Mai întrebă Tarzan, apropiindu-se furios de suedez, cu ochii arzând de ură și răzbunare. Abia se putea reține să nu îl nimicească pe cel din fața lui.

Tarzan a reluat discuția:

— Vorbește, ce-ai făcut cu soția mea și cu fiul meu? Vorbește de îndată sau te ucid! Hai, roagă-te! Spune-mi tot sau te voi sfâșia în bucăți!

O mare mirare apărură pe fața lui Andersson.

— De ce? Șopti el. Nu le-am făcut nici un rău. Am vrut să îi scap din mâinile rusului. Soția ta a fost bună cu mine, când era pe Kinkaid, iar pe copilaș l-am auzit deseori plângând. Am și eu o soție și un copil în Christiania, așa că nu puteam să mă împac cu gândul să îi știu pe ai tăi despărțiți și prizonieri ai lui Rokoff.

Urmă o scurtă pauză, după care a reluat ideea:

— Asta este tot. Am eu figura unui om care a făcut atâta drum numai de dragul de a face rău? Termină acesta arătând săgeata înfiptă adânc în pieptul său.

După felul în care vorbise și din expresia feței lui, Tarzan și-a dat seama că a spus adevărul.

Ceea ce dădea greutate vorbelor sale, era faptul că rana din piept îi pricinuia mai multă suferință decât îl înspăimânta Tarzan.

Știa că va muri, așa că nici o amenințare nu avea efect asupra lui. Dar se vedea că se străduiește ca englezul să cunoască întreg adevărul și să nu fie greșit judecat de acesta, ci să rămână cu convingerea că suedezul a acționat corect.

Tarzan se lăsă în genunchi lângă muribund.

— Îmi pare foarte rău, zise el simplu. Nu m-am așteptat să găsesc decât bandiți în tovărășia lui Rokoff. Se pare că am greșit. Dar să nu discutăm despre asta, pentru că este ceva mai important și mai grabnic de făcut. Trebuie să te duc într-un loc unde poți fi îngrijit și să te vindec cât mai repede.

Suedezul zâmbi trist și clătină din cap.

— Du-te și caută-ți familia, zise el. Eu sunt ca și mort. Dar mă înfior la gândul hienelor. Ai milă și ucide-mă înainte să pleci.

Tarzan se cutremură la auzul acestor cuvinte.

Cu câteva momente înainte era gata să îl ucidă pe acest om, dar acum nu i-ar fi făcut nici un rău, considerându-l prieten.

Îi ridică ușor capul, sprijinindu-l pe brațe, ca să îi schimbe incomoda poziție în care se afla.

Accesul de tuse și teribila hemoragie l-au apucat din nou pe suedez, care a rămas apoi cu ochii închiși, nemișcat.

Tarzan îl crezu mort, dar suedezul deschise ochii și îl privi lung. Oftă și vorbi, slab, într-o șoaptă abia perceptibilă:

— Mi se pare că foarte curând vom avea o furtună mare, mai zise el.

Apoi, muri.

CAPITOLUL XI.

Tambudza.

Tarzan a săpat o groapă nu prea adâncă pentru bucătarul de pe Kinkaid, sub al cărui exterior respingător bătuse o inimă cavalească.

Atât a putut face, în această junglă sălbatică, pentru omul care își dăduse viața pentru soția și copilul lordului de Greystoke.

Porni apoi în urmărirea lui Rokoff.

Era pe deplin convins că femeia care fugise de Rokoff înaintea lui era într-adevăr Jane și că ea căzuse din nou în mâna rusului.

I se părea că merge ca melcul, deși avea o viteză de deplasare considerabilă.

Cu multă greutate a reușit să găsească urmele trecerii rusului în acea parte de pădure africană, datorită unor dese încrucișări de poteci și unei mai dese circulații a sălbaticilor.

Urma albului fusese ștearsă de cea a cărăușilor indigeni care îl urmau, iar peste aceste urme apăreau altele, ale altor indigeni sau fiare sălbatice.

Era o încercare grea să găsească urma unui european prin desișul pădurii. Mergea și bazându-se pe mirosul său fin, pentru a se convinge că este pe calea cea bună.

Cu toată osteneala sa, noaptea l-a apucat din nou într-un loc unde era sigur că greșise din nou drumul.

Știa însă că ceata sa de animale fioroase se ține după el după miros și avusese grijă să lase urme vizibile ale trecerii lui, frecându-se de vița sălbatică ce creștea ca o perdea de nepătruns, de o parte și de alta a cărării lăsând semne distincte pentru cei care veneau după el.

Odată cu lăsarea întunericului, începu și o ploaie deasă, așa că nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să aștepte până dimineța, la adăpostul insuficient al unui copac mare. Dar și după ce s-a luminat, ploaia a continuat, devenind torențială.

O săptămână întreagă, soarele a fost după nori groși, iar ploaia violentă a continuat cu dese furtuni, care au șters toate urmele din pădure, făcând inutile cercetările lui Tarzan.

În tot acest timp, nu a văzut nici un sălbatic, dar nici pe careva dintre animalele sale, fiind acum convins că i s-a pierdut și lui urma.

Ținutul în care se afla îi era în totalitate străin și nu putea socoti exact direcția în care se deplasa, pentru că ziua nu era soare, iar noaptea nu erau stele sau. Lună, după care ar fi putut să se ghideze.

Când în a șaptea zi soarele a răsărit, Tarzan era într-o stare vecină cu disperarea.

Pentru prima dată în viață se rătăcise în pădure.

Dar pentru a i se întâmpla lui așa ceva, era semn că era urmărit de o soartă nemiloasă.

Undeva, în ținuturile acestea sălbatice, se găseau soția și fiul lui, în ghearele fiarei de Rokoff.

Prin ce încercări au trecut ei în decursul acestor șapte zile groaznice, când natura l-a împiedicat să îi caute?

Îl știa foarte bine pe Rokoff, că acesta simțind că Tarzan se află pe urmele sale, nu se va da în lături de la cele mai mizerabile fapte, pentru a se răzbuna.

Acum, soarele strălucea puternic, însă Tarzan nu știa în ce direcție să mai meargă...

Știa că Rokoff a părăsit linia râului ca să îl urmărească pe Andersson, dar nu știa dacă a continuat drumul spre interior sau spre râu.

De la o vreme, Tarzan a observat că râul se îngustează, iar viteza curentului crește, așa că nu mai era navigabil decât pe încă o mică distanță spre izvor.

Dar dacă Rokoff nu se deplasează paralel cu apa, încotro a luat-o?

Judecînd după cele spuse de Andersson, se convinsese că intenția suedezului a fost ceva peste măsură de greu: să traverseze întreg continentul și să ajungă în Zanzibar.

Întrebarea era dacă și Rokoff ar fi îndrăznit să se aventureze într-o asemenea incursiune primejdioasă.

Dar împins de frică, probabil să fi încercat și așa ceva, cunoscînd că este urmărit de o hoardă de animale condusă de Tarzan care dorea să se răzbune pentru tot ce i s-a întîmplat.

În cele din urmă, Tarzan se hotărî să își continue drumul spre nord-est, în direcția Africii germane de Est, unde va întîlni sălbatici de la care s-ar putea informa mai bine.

A doua zi după încetarea ploii, intră într-un sat indigen, ai cărui locuitori se refugiaseră cu toții în tufișuri, de îndată ce l-au văzut.

Pe Tarzan l-a indispus această atitudine, așa că îi urmări și după scurtă vreme ajunse din urmă un războinic tânăr.

Acesta era atât de speriat, încât nu mai era în stare să se apere. Și-a aruncat armele trîntindu-se la pămînt, țipînd și uitîndu-se cu groază la cel care îl prinse.

Cu multă greutate, Tarzan a reușit să îl liniștească, vorbindu-i liniștit, întrebîndu-l de ce le-a fost tuturor frică de el și au fugit atât de înspăimîntați.

A aflat, după multă osteneală, că un grup de albi au trecut prin acel sat cu câteva zile în urmă și indigenilor li s-a spus că după ei vine un drac alb, îngrozitor, care îi urmărește.

Negrul a recunoscut în Tarzan pe demonul alb descris de cei care au trecut pe acolo și se aștepta să vadă în urma lui restul de draci deghizați în maimuțe și pantere.

Tarzan a înțeles că aici este mâna lui Rokoff.

Rusul a încercat să îi pună piedici, spunînd sălbaticilor toate acestea, bazîndu-se pe superstiția lor.

Tânărul războinic îi mai spuse lui Tarzan că albul care conducea expediția le promisese negrilor o recompensă fabuloasă dacă îl ucid pe demonul alb, iar toți indigenii erau foarte hotărâți să facă asta. Dar de îndată ce l-au văzut, sîngele le-a înghețat în vine.

Văzînd că Tarzan nu are nici o intenție de atac, sălbaticul și-a recăpătat curajul și la cererea lui, l-a condus în sat, strigînd după ceilalți să se întoarcă la casele lor.

— Veniți înapoi! le zise el. Demonul cel alb ne-a făgăduit că nu ne va face nici un rău, dacă vă întoarceți și îi răspundeți la întrebări.

Unul câte unul, sfioși, au apărut sălbaticii, dar se vedea foarte clar că teama lor încă nu s-a risipit.

Majoritatea dintre ei aruncau tot timpul priviri piezișe spre Tarzan.

Șeful satului a fost primul care s-a întors în sat și tocmai cu acesta dorea Tarzan să discute. Intră în vorbă cu el, fără să mai piardă nici o clipă.

Acesta era un individ scund și solid cu o înfățișare ce denota degenerare avansată, avînd și niște brațe lungi ca de maimuță.

Întreaga sa făptură dădea impresia de om ascuns și șiret. Numai groaza superstițioasă ce o stîrniseră poveștile ce i le spusese albi și negri din ceata lui

Rokoff îl opreau să nu sară asupra lui Tarzan și să îlucidă pe loc, pentru că acel trib era de canibali.

Dar de teama că acesta ar fi într-adevăr un demon și ca mai departe în junglă, așteptau alți draci numai un semn, îl reținea pe M'ganwazam să nu atace.

Tarzan îi puse mai multe întrebări și comparând cele spuse de șef și de tânărul războinic, a tras concluzia că întreaga caravană a lui Rokoff se retrăgea înfricoșată către îndepărtata coastă de est a Africii.

A mai aflat că unii dintre indigenii rusului au dezertat. Chiar în acel sat Rokoff a spânzurat pe cinci dintre ei pentru furt și dezertare.

Judecând totuși după ceea ce M'ganwazam a aflat de la indigenii care îl însoțeau pe rus, era limpede că nu parcurg distanțe mari, dar va fi părăsit pe rând de toți indigenii, lăsându-l singur.

M'ganwazam a negat că printre albi s-ar afla o femeie cu un copil, dar după accentul lui, Tarzan s-a convins că minte.

Ca să se asigure, a mai adus vorba de aceștia de câteva ori, dar nu reuși să surprindă pe fața șefului nici o tresărire că nu ar spune adevărul.

El o ținea morțiș că nu erau nici femei și nici copii printre albi.

Tarzan îi ceru ceva de mâncare și după o mică tocmeală reuși să obțină o cină.

În tot acest timp, a încercat să mai descoase și pe alții din trib, mai ales pe tânărul războinic pe care îl prinsese în tufișuri, dar prezența lui M'ganwazam le pecetluia buzele.

În cele din urmă, s-a convins că acești oameni știau mai mult decât i s-a povestit despre rus, Jane sau copil și se hotărî să rămână acolo peste noapte, în speranța că ar putea afla și alte lucruri.

A rămas surprins când, spunându-i șefului hotărârea lui de a rămâne peste noapte în sat, acesta și-a schimbat total atitudinea.

Până atunci M'ganwazam își manifestase evident neplăcerea și suspiciunea, dar acum deveni cel mai amabil și îndatoritor dintre gazde.

Îi oferii imediat cea mai bună colibă din sat, din care dădu afară, fără prea multe discuții pe cea mai bătrână dintre soțiile sale, iar el s-a mutat să doarmă în coliba uneia dintre soțiile lui mai tinere.

Dacă s-ar fi întâmplat ca Tarzan să își aducă aminte de răsplata princiară pe care a oferit-o Rokoff negrilor dacĂ. Reușesc să îlucidă, ar fi înțeles cu mult mai repede motivul rapidei schimbări de atitudine a șefului.

Acesta își făcuse desigur socoteala că albul va dormi liniștit într-o colibă, ușurându-se posibilitatea capturării sale și a obținerii recompensei făgăduite de rus.

De aceea a stăruit, cum s-a priceput mai bine, ca Tarzan să se retragă cât mai devreme în colibă, pentru a se odihni după oboseala acumulată după atâta drum.

Tarzan era dezgustat de ideea că ar dormi într-o murdară colibă de sălbatici, dar se hotărî să facă și așa ceva, numai ca să nu scape ocazia de a discuta cu vreunul dintre tinerii, care vor șede în jurul focului ce îl va aprinde în centrul colibei, în încercarea lui de a descoase pe cineva, pentru descoperirea adevărului.

Primi deci invitația șefului, obiectând însă că ar vrea să stea într-o colibă cu tineri.

A motivat cererea sa, spunând că nu vrea ca o femeie bătrână, mai ales că este și una dintre soțiile șefului, să doarmă altundeva din cauza lui.

Babornița cea știrbă zâmbea prostește, manifestându-și mulțumirea față de atitudinea cavaleriească a lui Tarzan.

Ideea a fost acceptată, mai ales că se potrivea cu planul șefului. Tarzan putea fi capturat mai ușor, dacă era înconjurat de o ceată de războinici.

Consimți imediat, așa că după puțină vreme, Tarzan se găsi instalat într-o colibă, aproape de porțile satului.

Pentru că în seara aceea trebuia să aibă loc o ceremonie cu dans în onoarea unei cete de vânători întorși de curând acasă, el a fost lăsat singur în colibă, M'ganwazam explicându-i că tinerii trebuie să ia parte la ceremonie.

Dar de îndată ce Tarzan a fost instalat în coliba sa, șeful i-a adunat în jurul lui pe tinerii războinici pe care i-a ales să stea cu demonul alb în acea noapte.

Niciunul nu era entuziasmat de planul șefului, fiind cu toții stăpâniți de o frică superstițioasă față de uriașul acesta alb.

Însă cuvântul șefului este lege pentru săteni, așa că niciunul nu a încercat să refuze serviciul pe care trebuia să îl ducă la bun sfârșit.

Pe când M'ganwazam își expunea planul în șoaptă, baba căreia Tarzan îi dăduse înapoi coliba, se învârtea în jurul bărbatilor, prefăcându-se că întreține focul, în realitate dorea să tragă cu urechea la convorbirea lor.

Tarzan adormise de mai bine de o oră, cu tot zgomotul care era afară, când simțurile lui l-au trezit la auzul unor mișcări de parcă cineva s-ar fi furișat în colibă.

Din focul care fusese aprins nu au mai rămas decât câțiva tăciuni arși, care cu raze slabe de lumină accentuau și mai mult întunericul, în loc să lumineze.

Totuși, Tarzan simți că acolo mai era cineva, care se apropia de el.

Probabil că era unul dintre tovarășii lui de noapte, care se întorcea de la ceremonie, dar după cum auzea el, dansul încă mai continua.

Cine putea să fie acela care își dădea întreaga osteneală să își ascundă identitatea.

Când persoana s-a apropiat la numai un pas de el, Tarzan sări de partea cealaltă a colibeii, cu sulita ridicată asupra capului.

— Cine este acolo? întrebă el cu voce puternică. Cine îndrăznește să se furișeze prin întuneric ca o leoaică flămândă?

— Tăcere, Buana, îi răspunse o voce hodorogită. Sunt eu Tambudza, căreia nu ai vrut să îi iei coliba, pentru a lăsa o biată bătrână fără casa ei, în noaptea cea rece.

— Și ce vrea Tambudza de la Tarzan?

— Pentru că ai fost atât de bun cu mine, cu care nimeni nu mai este acum bun, vreau să te anunț ceva, în schimbul bunătății tale de azi.

— Să mă previi adică? De ce?

— M'ganwazam a ales anume niște tineri războinici care să doarmă cu tine, în colibă.

Baba a continuat:

— Eram lângă ei, când am auzit ordinele pe care le dădea băieților. Vor veni după miezul nopții.

După o scurtă pauză, a mai spus:

— Dacă te găsesc dormind, vor sări asupra ta și te vor omorî, iar dacă nu vei dormi, se vor preface osteniți și se vor preface că dorm, așteptând ca tu să adormi și să te omoare atunci. M'ganwazam este hotărât să câștige recompensa pe care a promis-o albul.

— Uitasem de asta, zise Tarzan mai mult pentru sine.

Apoi, a adăugat:

— Și cum speră șeful să încaseze răsplata, acum când alții au plecat de aici și s-au dus aiurea, departe.

— Nu sunt departe, replică Tambudza. Șeful știe unde este tabăra lor. Oamenii noștri îi pot ajunge, pentru că ei merg încet.

— Unde sunt? întrebă Tarzan.

— Vrei să mergi la ei? întrebă baba în loc de răspuns.

— Da, dacă îmi spui unde sunt.

— Nu știi să îți explic prea bine, dar pot să te conduc eu până acolo, Buana.

În mijlocul acestei discuții, niciunul nu a observat o siluetă mică, care s-a furișat în întunericul colibeii, până aproape de ei și nici nu au simțit când a plecat.

Era micul Bulour, un fiu al șefului de la o altă soție, un drac de copil, degenerat și răzbușător, care o ura și o spiona pe Tambudza tot timpul, ca să îi spună șefului de orice abatere a ei de la obiceiurile tribului.

— Sa mergem atunci, o îndemnă Tarzan, să plecăm de aici cât mai repede.

Acestea au fost și ultimele cuvinte auzite de Bulour, pentru că imediat a ieșit, alergând în direcția în care ședea tatăl lui. Acesta sorbea dintr-o cană, berea puturoasă a indigenilor și se distra de salturile și dansul sălbatic al canibalilor.

Pe când Tarzan și Tambudza se strecurau prin întuneric, doi războinici dintre cei mai iuși au pornit și ei în aceeași direcție, dar pe un alt drum.

După ce s-au îndepărtat puțin, Tarzan a întrebato pe babă, dacă nu cumva a văzut cu alții și o femeie albă cu un copil.

— Ba da, Buana, răspuse Tambudza, era și o femeie cu ei, care avea un copilaș, o păpușă mică, albă. A murit aici în satul nostru de friguri și l-au îngropat.

CAPITOLUL XXII.

Dezamăgirea.

Când Jane Clayton s-a deșteptat din leșin, îl văzu pe Andersson aplecat asupra ei, ținând copilul în brațe. O fixă cu privirea, în timp ce pe fața femeii a apărut o expresie de jale și groază.

— Ce ți s-a întâmplat? întrebă el. Îți este rău?

— Unde îmi este copilul? strigă ea, fără să răspundă la întrebarea pe care i-a pus-o suedezul.

Acesta îi întinse copilul înfășat, dar ea a refuzat să îl ia.

— Nu este al meu. Ai știut că nu este al meu. Ești un diavol, ca și rusul.

Ochii albaștri spălăciți ai lui Andersson se deschiseră mari de surpriză.

— Nu este al tău? exclamă el. Nu. Mi-ai spus că băiețelul tău se află pe Kinkaid!

— Nu acesta, ci celălalt! răspuse Jane cu o voce disperată. Trebuie să fi fost doi, dar eu nu am știut și de acesta.

— Nu a mai fost nici un alt copil. Eu am crezut că este al tău. Îmi pare foarte rău!

Andersson dădea semne de nervozitate, schimbându-și greutatea când pe un picior, când pe altul.

Jane și-a dat seama că suedezul habar nu avea de adevărata identitate a copilului.

Deodată copilașul a început să plângă și să se frământa în mâinile suedezului, aplecându-se cu mânuțele lui, încercând să ajungă la Jane.

Ea nu a putut rezista la această chemare afectuoasă și cu un țipăt ușor, sări în picioare, strânse copilașul la piept și cu fața ascunsă în scutecele murdare, plânse în tăcere câteva minute.

Supărarea și dezamăgirea pe care le simțise la constatarea că acest copil nu este Jack al ei, au făcut loc unei mari speranțe. După toate necazurile, poate era o minune, ca băiatul ei nu a fost în mâinile lui Rokoff și nu a fost îmbarcat pe Kinkaid.

Copilașul scâncea și Jane simți milă pentru acest mic orfan, părăsit în pădurea africană fără nimeni pe lume.

Deși sufletul ei era zbuciumat, inima ei de mamă nu a putut lăsa ca acest copil să sufere.

— Nu îți închipui al cui este acest copil? Întrebă ea pe Andersson.

Acesta dădu negativ din cap.

— Nu, răspunse el. Dacă nu este al tău nu pot să știu al cui poate fi. Rokoff zicea cu toată convingerea că este al tău.

Văzând că Jane îl privește cu mirare, a continuat:

— Acum ce ne facem cu el? Eu nu mă pot întoarce pe Kinkaid, pentru că Rokoff m-ar împușca. Dar tu te poți întoarce. Te conduc până la mare, iar acolo un negru te va duce până la vapor. Ce zici?

— Nu, nu, se opuse Jane, pentru nimic în lume! Mai bine mor decât să cad în mâinile aceluia om.

— Atunci ce dorești să facem?

— Mergem înainte, luând acest sărman copil cu noi. Cu voia lui Dumnezeu, vom fi salvați într-un fel sau altul.

Au pornit din nou la drum, luând cu ei șase indigeni din tribul Mosul, pentru a-i ajuta la transportul proviziilor și a pânzelor de cort pe care Andersson le strecurase în barcă, când a pregătit fuga lor de pe vapor.

Zilele și nopțile de chin pe care le-a îndurat tânăra femeie se contopiră într-un coșmar, pierzând orice calcul al timpului.

Nu mai era în stare să spună dacă este în junglă de câteva zile sau de câțiva ani.

Singurul punct luminos în acea eternitate plină de grozăvii și suferințe era acest mic copil, de care inima ei se lipi cu putere.

Într-un fel, acest micuț străin a umplut golul dureros făcut după răpirea propriului ei fiu.

Desigur că nu era. Același lucru; totuși observa zi de zi, că dragostea ei de mamă învăluie acest orfan din ce în ce mai mult, până când, uneori, rămânea cu ochii închiși, pierdută într-un vis, în care trupul cel mic și cald de la pieptul ei era cu adevărat fiul ei.

Înaintarea lor a fost foarte dificilă.

Din când în când, aflau de la indigenii care veneau de pe coastă în expediții de vânătoare, că Rokoff nu a ghicit încă direcția deplasării lor.

Acest amănunt, împreună cu dorința de a asigura femeii nobile o călătorie cât mai plăcută, îl făcură pe Andersson să înainteze încet, în etape scurte și facile, cu multe popasuri.

Insista de multe ori, să ducă el copilașul pe drum. În multe alte moduri, încerca să ușureze drumul, ca să nu o epuizeze pe Jane.

Suferise de cea mai mare durere, la descoperirea greșelii pe care o făcuse, înșelându-se asupra identității copilașului, iar după ce tânăra femeie s-a convins pe

deplin că în tot ce făcuse, a fost condus de motive pur cavaleriești, ea nu l-a mai lăsat să se tot învinovățească pentru o greșeală, pentru care nu era deloc vinovat.

La sfârșitul fiecărei zile de marș, Andersson avea grijă să se construiască un adăpost comod pentru Jane și copil.

Cortul ei era întotdeauna așezat în cea mai favorabilă poziție, iar gardul de mărăcini era cel mai tare și de nepătruns pe care cei din tribul Mosuli îl putea construi.

Hrana ei era întotdeauna cea mai bună ce se putea găsi printre proviziile lor și așa nu prea îndestulătoare.

Jane era impresionată de politețea și întreaga purtare a acestui om. Faptul că atâta noblețe s-a ascuns într-un om cu un exterior atât de respingător era pentru Jane un mister.

Când a aflat că Rokoff nu era decât la câțiva kilometri de ei și că în cele din urmă a descoperit direcția în care mergeau, au început să înainteze mai repede.

Andersson a cumpărat o barcă de la șeful unui sat, care se găsea la o mică distanță de râul Ugambi, pe malul unui afluent al acestuia și au pornit-o pe râu în sus.

O vreme Rokoff le-a pierdut urma datorită vitezei lor sporite de deplasare.

Au mers până acolo unde râul nu mai era navigabil, apoi au părăsit barca, luând-o din nou pe jos.

Din nou înaintarea a devenit dificilă, încetă și primejdioasă.

După ce au părăsit cursul râului, copilașul s-a îmbolnăvit de friguri.

Andersson cunoștea rezultatul acestei boli, dar nu avea inima să îi spună lui Jane adevărul.

Văzuse și el că tânăra femeie ajunsese să iubească acest copil de parcă ar fi fost al ei.

Dar starea micuțului excludea orice înaintare. Andersson s-a retras la o mare distanță de drumul principal, construind o bază, într-un luminiș, pe malul unui pârâu.

Aici, Jane își petrecea tot timpul îngrijind micuțul bolnav. Dar ca și cum necazurile și durerile nu erau suficiente, au mai primit o lovitură.

Unul dintre indigeni, care s-a dus în cercetare prin pădure, a adus vestea că Rokoff își stabilise sediul în apropierea lor și era evident pe urmele lor, către acel loc, pe care îl socotiseră o ascunzătoare perfectă.

Informația aceasta nu putea duce decât la o singură soluție și anume părăsirea taberei și să fugă.

Jane Clayton îl cunoștea foarte bine pe rus ca să nu fie sigură că o va despărți de acel copilaș îndată ce îi va prinde și mai știa că această despărțire înseamnă moarte sigură pentru acesta.

În timp ce înaintau prin vegetația deasă și încâlcită, pe cărări neumblate de foarte mult timp, căraușii indigeni au dezertat pe rând. Acești oameni au fost credincioși și au dus greul expediției, fără să se plângă, până nu au fost în primejdia de a fi ajunși de Rokoff.

Au auzit atâtea de cruzimea rusului, încât aveau o frică de moarte de acesta.

Iar acum când știau că vor fi prinși de el, nu au mai avut curaj și au fugit, lăsându-i pe cei trei albi singuri.

Și totuși Andersson și Jane Clayton își continuau fuga. Suedezul mergea înainte, ca să facă drum unde nu era cărare, așa că mai tot timpul Jane era nevoită să poarte copilul.

Au mers zile întregi. Într-una din seri însă și-au dat seama că vor fi prinși.

În spatele lor, din ce în ce mai aproape, se auzea zgomotul unui grup numeros, care înainta pe cărarea pe care ei o făceau.

Când următorii au ajuns foarte aproape, Andersson a ascuns-o pe Jane după un copac mare, acoperind-o cu un maldăr de uscături.

— Cam la vreo doi kilometri de aici este un sat, îi zise el. Mi l-a arătat unul dintre indigeni. Eu îl voi face pe rus să îți piardă urma și atunci mergi în sat. Cred că șeful este prietenos cu albi. Oricum, altă soluție nu avem.

— Dar tu ce vei face?

— Ascultă-mă! o întrerupse suedezul. În sat să încerci să îl îndupleci pe șef să îți dea oameni să te conducă înapoi spre mare. Mai curând sau mai târziu va ancora un vas și atunci vei fi salvată. La revedere și noroc la drum, doamnă!

— Dar tu unde te duci? reluă ea. Nu poți să te ascunzi și tu aici cu mine și să mergem împreună înapoi spre coastă?

— Trebuie să îi spun rusului că ai murit, ca să nu te mai caute, zise Andersson zâmbind.

— Și de ce nu te întâlnești apoi cu mine? insistă Jane.

Andersson dădu din cap.

— Nu cred că mă voi mai întâlni cu cineva, după ce îi voi spune că ai murit.

— Sven, nu se poate așa ceva. Este îngrozitor!

În inima ei însă știa ce soartă îl așteaptă pe Andersson. Rusul nu va sta pe gânduri și se va răzbuna pentru tot ce făcuse suedezul împotriva lui.

Andersson nu a mai spus nimic. I-a făcut semn să tacă arătându-i cărarea pe unde au venit.

— Nu îmi pasă de nimic, șopti Jane. Voi face și eu tot ce pot, ca să te scap. Dă-mi revolverul tău. Știu să trag și poate așa, amândoi vom putea să îi ținem la distanță, până găsim un mijloc de scăpare.

— Nu se poate, doamnă, replică Andersson. Ne vor împușca pe amândoi și atunci chiar că nu aș mai putea face ceva.

Continuă în șoaptă:

— Gândește-te la copil și la tine. Ce crezi că veți face, dacă Rokoff vă prinde. Fă mai bine așa cum spun eu. Ia carabina și muniția. Poate le vei folosi mai bine.

Împinse în adăpostul improvizat pentru Jane și copilaș, arma și cartușiera, după care s-a îndepărtat.

Jane s-a uitat după el, cum mergea înapoi pe cărare, ca să iasă înaintea caravanei rusului. După câteva minute, la o cotitură l-a pierdut din vedere.

Primul ei impuls a fost să îl urmeze. Înarmată cu pușcă ar fi putut poate face ceva pentru el.

În afară de asta, nu putea să sufere ideea de a rămâne singură în jungla înfricoșătoare, fără un prieten la nevoie.

Voia să părăsească adăpostul cu intenția de a-l ajunge pe Andersson, cât mai repede cu putință.

Și-a aruncat ochii asupra copilașului.

Ce roșii îi erau obrăjorii!

Ce culoare nefirească!

Își puse fața pe pielea fierbinte a copilului. Scoase o exclamație de groază și sări în picioare pe cărare.

Carabina și cartușiera le-a uitat acolo în adăpost, unde le pusese Andersson.

Uitase acum și de rus și de suedez și de marea primejdie care era foarte aproape.

Prin creierul ei trecea o singură idee, că acest copil neputincios era bolnav de friguri tropicale și ea nu mai era în stare să facă nimic pentru a-i ușura suferințele.

Singurul ei gând era să găsească pe cineva care să o ajute, vreo femeie care se pricepea la boli. Își aminti de satul cu indigeni prietenoși de care vorbise Andersson.

De ar ajunge odată acolo, la timp!

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Porni ca o căprioară speriată în direcția indicată de suedez.

Departe, în spatele ei, s-au auzit deodată strigăte, câteva împușcături, apoi liniște deplină.

Știa acum că Andersson l-a întâlnit pe Rokoff.

După o jumătate de oră de mers, a ajuns într-un sat cu colibe de stof.

Imediat a fost înconjurată de bărbați, femei și copii, care o năpădiră cu sute de întrebări, din care ea nu înțelegea nimic.

În încercarea ei de a fi înțeleasă, arăta spre copilașul care plângea de țî se rupea inima, repetând mereu:

— Friguri, friguri..., friguri...

Indigenii nu au înțeles cuvintele ei, dar au priceput cauza deznădejdiei ei. Una dintre femei a condus-o într-o colibă, unde împreună cu altele au început să facă ce știau, pentru liniștirea și alinarea suferințelor micuțului.

În cele din urmă, a apărut și moașa satului, cu descântecul ei, care după ce a făcut un foc în fața copilașului, a fiert într-un vas de pământ un amestec de ierburi, făcând tot timpul semne ciudate cu mâna, deasupra vasului și a copilului, mormăind stranii cântece monotone.

După un timp, a înmuiat vârful cozii unei zebre în fiertură și mormăind fără încetare, a scuturat câteva picături peste fața copilașului.

Apoi a plecat, dar celelalte au rămas văitându-se și jelind, de Jane credea că va înnebuni.

Știa însă că tot ce făceau era din bunătatea lor sufletească, așa că a îndurat cu resemnare mută și răbdare supraomenească, coșmarul îngrozitor al acestor clipe teribile.

Pe la miezul nopții a auzit mai multe voci, care strigau în întuneric.

Sătenii discutau aprins, dar nu înțelegea nimic din vorbele lor.

După puțină vreme, auzi pași care se apropiau de coliba în care stătea ea înaintea unui foc mic, împreună cu copilașul.

Nu era copilul ei, dar cât de drag i-a devenit micuțul acesta, lipsit de orice ajutor pe lume!

Inima ei, lipsită de propriul ei copil, s-a îndreptat către acest orfan fără nume, revărsând asupra lui întreaga ei săptămâni de captivitate de pe Kinkaid.

Îi văzu sfârșitul aproape și cu toate că acest gând o îngrozea, spera ca acest sfârșit să vină mai repede, ca să se termine odată cu, suferințele micii victime.

Pașii care se auzeau afară se opriră în fața colibei ei.

Auzi o mică discuție în șoaptă, iar după un moment intra M'ganwazam, șeful tribului.

Jane Clayton nu îl zărise decât în treacăt, deoarece de îndată ce a intrat în sat, a fost preluată de femeile care doreau să o ajute.

Uitându-se cu atenție la el, văzu că are o figură răutăcioasă, purtând stigmatul unei degenerări brutale. I se părea că seamănă mai mult cu o gorilă decât cu un om.

A încercat să intre în vorbă cu ea, dar fără succes, așa că până la urmă a strigat pe cineva.

Ca răspuns la chemarea lui, un alt negru a intrat în colibă. Acesta avea un aspect total diferit de cel al lui M'ganwazam.

Jane Clayton trase concluzia că era dintr-un alt trib.

Noul sosit avea rolul de interpret. De la primele întrebări, Jane și-a dat seama că este interogată pentru obținerea unor informații utile în viitor.

I s-a părut foarte curios că era întrebată ce va face și mai ales pe unde dorea să meargă...

Nu avea nici un motiv să păstreze secret aceste lucruri și zise adevărul.

La întrebarea însă dacă speră să se întâlnească cu soțul ei la sfârșitul călătoriei, a dat negativ din cap.

Atunci, șeful a vorbit, prin interpret, comunicându-i adevărata intenție a acestei vizite nocturne:

— Am aflat, de curând, de la niște oameni care locuiesc lângă apa cea mare, că soțul tău a fost în urma ta, în susul râului Ugambi, dar a fost atacat de indigeni și ucis. Îți spun toate acestea ca să te cruț să îți mai pierzi vremea într-o călătorie lungă, la sfârșitul căreia sperai să îți întâlnești soțul. Dacă vrei, te vom duce spre coastă.

Jane îi mulțumi pentru bunătate, ca și cum inima ei ar fi rămas nepăsătoare la durerea acestei noi lovituri.

Dar a îndurat atât de multe, încât nu mai putea fi atinsă nici de chinurile celor mai dureroase suferinzi, pentru că toate simțurile ei au amortit.

Stătea cu capul aplecat, uitându-se fără să vadă figura copilașului din poalele ei.

M'ganwazam a ieșit.

Ceva mai târziu se auzi un zgomot ușor la ușă. Intrase o altă persoană.

Una dintre femeile care ședeau de partea cealaltă a focului, a aruncat niște vreascuri pe tăciuni.

Lemnele au izbucnit într-o flacără mare, luminând interiorul colibeii.

La această lumină, Jane Clayton și-a dat seama că micuțul murise. De cât timp, nu putea ști.

Un nod greu i s-a pus în gât și s-a aplecat zdrobită peste scutece, strângând micul ghem cu mâinile la piept.

Câteva momente, în colibă a domnit o liniște deplină.

Un bărbat tuși lângă Jane și a strigat-o pe nume.

Ea a tresărit imediat și ridicând privirea văzu figura înspăimântătoare a lui Nicolai Rokoff.

CAPITOLUL XIII.

Fuga.

Rânjind diabolic, Rokoff se uită lung la Jane Clayton, apoi i-a luat legătura pe care o ținea în poală.

Jane a tras colțul unei cârpe peste fața copilașului, astfel că cel care nu știa adevărul, ar fi crezut că micuțul doarme.

— Te-ai oboșit degeaba, zise Rokoff, ca să aduci copilul până în acest sat. Dacă îți vedeai de treabă, îl aduceam eu singur.

Apoi, a continuat:

— Acesta este satul în care și eu doream să îl aduc. M'ganwazam îl va crește ca pe propriul său fiu, făcând din el un canibal cumsecade, iar dacă tu te vei întoarce în lumea civilizată, vei avea la ce să meditezi, comparând viața civilizată, viața de lux pe care o trăiești, cu mizeria în care este fiul tău.

Zicând acestea s-a îndreptat spre copil.

— Da, a mai spus, îți mulțumesc că l-ai adus aici în locul meu. Acum te rog frumos să mi-l cedezi, ca să îl predau părinților săi adoptivi.

A întins mâinile să primească copilul, având pe figură un rânjel răutăcios.

Dar spre surpriza lui, Jane Clayton se ridică și fără să protesteze, îi depuse mica legătură în brațe.

— Iată copilul, zise ea. Mulțumesc lui Dumnezeu, că acum îți va fi peste putință să îi mai faci vreun rău.

Rokoff sesizând rostul acestor cuvinte, smulse pânza de pe fața copilului ca să se încredințeze de adevărul de care se temea.

Jane Clayton se uită fix în ochii lui.

Era curioasă să vadă dacă Rokoff cunoaște adevărata identitate a copilului.

Dar dacă până acum câteva momente avusese o oarecare îndoială, aceasta a dispărut imediat ce a văzut furia oarbă a rusului, care văzând că micuțul era mort, a înțeles că răzbunarea lui fusese spulberată, de o forță cu mult mai puternică.

Cu o mișcare bruscă, rusul a aruncat înapoi copilul în brațele lui Jane și începu să se plimbe nervos prin colibă, bătând cu pumnii în aer și înjurând oribil.

În cele din urmă, se opri în fața femeii și apropiindu-se de ea, a strigat:

— Râzi de mine? Crezi că m-ai învins? Am să îți arăt eu, cum i-am arătat și mizerabilei maimuțe, căreia îi zici soț, ce înseamnă să te amesteci în planurile lui Nicolai Rokoff.

Se opri puțin, de parcă ar fi vrut ca vorbele sale să aibă o mai mare greutate, apoi a continuat:

— M-ai înșelat cu copilul. Acum nu mai pot face din el un canibal, dar voi face din mama lui, soția unui canibal, dar numai după ce va fi și a mea.

Dar dacă el credea că poate să smulgă de la Jane vreo amăgire, se înșelă. Creierul și inima ei erau amorțite pentru orice amenințare sau lovitură.

Spre marea sa uimire, un zâmbet slab apăru pe buzele ei. Se gândea cu mulțumire că micul cadavru de lângă ea nu este al fiului ei Jack și că Rokoff nu cunoștea adevărul.

Cum ar fi vrut să îi spună acest adevăr! Nu îndrăznea însă.

Atâta timp cât Rokoff continua să creadă că acesta a fost copilul ei, atât timp Jack este în siguranță oriunde s-ar afla.

Desigur, nu știa deloc unde ar putea fi copilul ei, nici măcar că este viu. Dar exista o mare probabilitate ca acesta să trăiască și să fie sănătos.

Foarte probabil că acest copil a fost înlocuit cu Jack, fără știrea lui Rokoff, de unul dintre oamenii lui și acum se află la adăpost cu cineva la Londra, unde erau suficienți prieteni să îi poată plăti orice recompensă ar fi cerut răpitorii.

Se gândi la această alternativă de sute de ori, de când descoperise că micuțul pe care Andersson i l-a pus în brațe, în noaptea fugii lor de pe Kinkaid, nu era fiul ei.

Dar de atunci, aceste gânduri au fost singurele care i-au adus momente de fericire.

Nu, rusul nu trebuia să afle adevărul, că acesta nu fusese fiul ei.

Își dădea seama, că se află într-o situație deznădăjduită. Acum când Andersson și soțul ei probabil sunt morți, nu mai era nimeni pe lume să o ajute, chiar dacă ar fi știut unde se găsește.

Înțelegea că amenințarea lui Rokoff nu este o glumă.

Era sigură că va proceda așa cum a amenințat-o. Dar aceasta ar fi fost o scăpare, în cel mai rău caz, de toate suferințele ei.

Trebuia negreșit să găsească o modalitate prin care să câștige timp. Timp în care să se gândească cum să se pregătească pentru ce urmează, încercând să găsească o modalitate de scăpare, dacă ar putea exista.

De viață nu îi prea păsa, decât numai dacă i s-ar fi dat prilejul înapoierii la copilășul ei, dar oricât de slabă era această speranță, nu voia să renunțe la ea, până în ultimul moment, când va fi față în față cu cruda realitate, alternativa de a alege între două soluții: Nicolai Rokoff sau sinuciderea.

— Du-te, zise ea rusului. Du-te și lasă-mă cu mortul meu! Mi-ai adus atâtea necazuri și suferințe și acum încerci să îmi aduci altele. Eu ce rău ți-am făcut de mă prigonești cu atâta înverșunare?

— Ispășești păcatele maimuței pe care ți-ai ales-o, pe când puteai să ai dragostea unui gentleman..., a mea, a răspuns Rokoff.

Apoi a reluat:

— Dar la ce bun să mai discutăm? Vom îngropa aici copilul și vei merge cu mine în tabăra mea. Măine te voi aduce aici ca să te predau noului tău soț: drăguțul de M'ganwazam. Haide!

Întinse mâna să ia copilul. Dar Jane, care acum era deja în picioare, se dădu la o parte.

— Îl îngrop eu, zise ea. Trimite câțiva oameni să sape o groapă, afară din sat.

Rokoff dorea să termine cât mai repede cu toate acestea și să se întoarcă în tabără cu victima sa, crezând că apatia ei înseamnă resemnare față de soarta care o așteaptă.

Leșind din colibă, îi făcu semn să îl urmeze și după câteva clipe, plecă din sat cu oamenii lui, conducând-o pe Jane la o oarecare distanță de sat, unde indigenii au săpat o groapă lângă un copac mare.

După ce a înfășurat copilul într-o cârpă mai mare, Jane Clayton îl coborî ușor în groapă și întorcându-și capul, ca să nu vadă bulgării de pământ ce cădeau peste legătura de pânză, șopti o rugăciune lângă groapa orfanului fără nume, care a ajuns în cele mai depărtate locuri ale inimii ei.

S-a ridicat apoi, cu ochii uscați, dar suferind puternic și îl urmă pe rus prin întunericul de nepătruns al junglei, pe o cărare ca o boltă de frunze, care ducea din satul lui M'ganwazam, canibalul negru, până în tabăra lui Nicolai Rokoff, demonul cel alb.

Pe lângă ei, prin tufișurile de nepătruns care străjuiau cărarea, se auzeau pașii moi de carnivore înfometate și răsunau răcnete îngrozitoare ale leilor ieșiți la vânatoare. Până și pământul se cutremura de aceste zgomote teribile.

Căraușii au aprins torțe mari, pe care le învăteau deasupra capului într-o parte sau alta, ca să sperie fiarele de pradă.

Rokoff îi tot grăbea să meargă mai repede, iar Jane a înțeles din vocea sa tremurătoare că îi este foarte frică.

Zgomotele acestei nopți îi aminteau, tot mai mult, de zilele și nopțile petrecute în junglă, împreună cu zeul ei din pădure: neînvingutul și neînfricatul Tarzan al maimuțelor.

Atunci nu simțea ce este frica, deși jungla era ceva nou pentru ea, iar răcnetul unui leu i se părea una dintre cele mai înspăimântătoare sunete de pe întreg pământul.

Câtă deosebire ar fi acum, dacă Tarzan ar fi aici cu ea!

Într-adevăr atunci ar avea toate motivele să dorească o viață în sălbăticia aceea. Dar din păcate, el este mort!

I se părea de necrezut să fie așa ceva adevărat!

Se putea oare ca moartea să se fi abătut asupra uriașului, cu mușchii atât de puternici?

Nu ar fi crezut, dacă această știre i-ar fi dat-o Rokoff, pentru că acesta avea toate motivele să mintă.

Dar M'ganwazam, gândea ea, nu avea nici un motiv să o înșele.

Ea nu știa că rusul vorbise cu canibalul câteva minute mai înainte ca acesta să intre în coliba în care fusese ea adăpostită.

Au ajuns în cele din urmă la marginea taberei, în jurul căreia indigenii angajați de Rokoff au ridicat un gard primitiv.

Totul era în cea mai mare dezordine aici.

Ea nu a înțeles ce se întâmplase, dar îl vedea pe Rokoff foarte supărat, iar din crâmpiele de conversație ce le putea prinde, a afla că în timpul cât au lipsit, alți dezertori au fugit, luând grosul de hrană, arme și muniții.

După ce își revărsă nervii asupra oamenilor care au mai rămas, rusul s-a întors la locul unde o lăsase pe Jane, în paza a doi marinari.

A apucat-o brutal de o mână, încercând să o tragă în cortul lui. Ea s-a zbatut și a încercat să scape, timp în care cei doi marinari râdeau de această scenă comică.

Rokoff nu a ezitat să folosească toate mijloacele pentru a duce la îndeplinire planurile sale mârșave.

Începu să o lovească pe Jane peste obraz, până ce o ameți și reuși să o târască în cort.

Unul dintre negri, ordonanță a lui Rokoff, aprinse lampa și la o vorbă a stăpânului dispăru.

Jane se prăbuși la pământ, în mijlocul cortului.

Simțurile ei amortite își reveneau încet, iar gânduri negre o năpădeau.

Își roti ochii în jur, în interiorul cortului, uitându-se la fiecare obiect.

Rusul o ridică, încercând să o ducă spre patul de campanie, instalat într-un colț.

Din cingătoare îi atârna un pistol mare, asupra căruia căzuseră privirile lui Jane și simțea cum o mânăncă în palmă, ca să apuce cât mai repede mânerul armei.

S-a prefăcut că leșină din nou, dar cu genele întredeschise, aștepta prilejul potrivit, care se va ivi, dacă Rokoff va veni să o ridice și să o târască în pat.

Un zgomot de la ușă îl făcu pe rus să-și întoarcă repede capul în altă direcție.

Arma nu era decât la două degete de mâna ei.

Dintr-o singură mișcare, ca fulgerul, smuci arma din toc, dar chiar în aceeași clipă Rokoff se întoarse spre ea, dându-și seama de pericol.

Ea nu îndrăznea să tragă, de teamă că detunătura va fi auzită de alți oameni din jur. Iar dacă Rokoff ar fi murit, ar fi căzut în mâinile altora mai răi ca el și ar fi așteptat-o o soartă și mai crudă decât și-ar fi închipuit-o chiar rusul.

Amintirea celor două brute care râdeau de ea când Rokoff o bătea, era încă vie în mintea ei.

Când rusul cu o înfățișare cruntă, furios dar înspăimântat se întoarse către Jane, ea ridică pistolul cel greu deasupra capului lui aplicându-i o lovitură teribilă între ochi.

El se prăbuși la pământ, fără cunoștință. Totul s-a petrecut fără nici un sunet. Un moment mai târziu, ea era lângă el, liberă, cel puțin în clipa aceea, lipsită de primejdia de a fi din nou lovită.

Se auzi din nou, afară din cort, același zgomot care atrăsese mai înainte atenția rusului.

Nu știa ce este, dar fiindu-i teamă ca să nu se întoarcă ordonanța și să i se descopere fapta, se îndreptă imediat spre masă, unde ardea lampa și o stinse.

În întunericul complet din interior, se opri puțin, ca să își adune ideile și să se gândească la ce urma să facă, adică la primul pas spre libertate.

În jur erau celelalte corturi, iar dincolo de tabără, jungla sălbatică, plină de animale feroce, mai de temut decât oamenii aceștia îngrozitori.

Avea prea puține căi de ales, sau chiar nici o perspectivă, măcar pentru a supraviețui câteva zile.

Dar gândul că până în acel moment a trecut cu bine atâtea încercări și că undeva în lume era un copilăș, care chiar în acele clipe țipa după ea, se hotărî să mai facă un efort, încercând să traverseze acele ținuturi groaznice, în căutarea drumului către ocean sau al oricărui drum care ar fi dus spre scăpare.

Cortul lui Rokoff era exact în centrul taberei. În jurul lui, erau corturile marinarilor și mai departe adăposturile indigenilor, care apărau centrul.

Traversarea printre toate acestea părea un lucru foarte greu, cu prea multe piedici de netrecut. Dar altă cale nu era.

A rămâne în cort, până va fi descoperită, ar însemna să piardă tot ceea ce câștigase până în acel moment.

Așadar, porni încet, atentă la toate mișcărilor din jur, mergând în etape, mai întâi încercând să iasă din cort.

A pipăit peste tot, dar nu a găsit ieșirea.

Atunci s-a întors către rusul care zăcea fără suflare. Pipăi și găsi cuțitul lui de vânătoare, cu care a tăiat imediat pânza de cort, după care a ieșit afară.

Spre imensa ei ușurare, a observat că, după toate aparențele, ceilalți s-au culcat.

La lumina aproape stinsă a focului, a văzut o singură santinelă, un indigen, care dormea ghemuit, în partea opusă a focului.

A traversat tabăra, trecând pe lângă adăposturile negrilor, în așa fel, încât între ea și santinelă era întotdeauna un cort care să o protejeze de privirile lui.

A ajuns până la gardul de mărăcini.

Afară, în întunericul acelei jungle încâlcite, se auzeau urletele leilor, râsul hienelor și nenumărate alte zgomote fără nume din junglă.

A rămas o clipă locului, însă ridicând cu curaj capul, a început să dea la o parte gardul, cu mâinile ei delicate.

Deși s-a înțepat și s-a zgâriat de nu mai putea opri sângele, lucra fără să se oprească, până ce și-a croit o gaură prin care s-a putut strecura afară din tabără.

A lăsat în spate, un loc unde ar fi așteptat-o o soartă mai rea decât moartea. Înaintea ei, o altă soartă o aștepta, poate chiar moartea, dar o moarte rapidă, fără chinuri și fără dezonoare.

Porni înainte, departe de acei blestemați, fără să-i fie frică și fără să regrete. După câteva clipe, jungla a înghițit-o.

CAPITOLUL XIV.

Singură în pădure.

Tambudza, conducându-l pe Tarzan spre tabăra rusului, abia se mișca pe cărarea întortocheată din junglă, fiind bătrână și cu picioarele înțepenite.

Astfel că războinicii trimiși de M'ganwazam ca să îl înștiințeze pe Rokoff că albul uriaș va fi ucis în noaptea aceea, au ajuns în adăposturile rusului, înainte ca Tarzan și bătrâna să fi făcut jumătate din drum.

Indigenii au găsit totul în cea mai mare dezordine. În acea dimineață, Rokoff a fost găsit amețit și plin de sânge în cortul său.

Când și-a revenit destul ca să își dea seama că Jane Clayton a scăpat, l-a apucat o furie fără margini.

Luând carabina din cui, alergă încoace și încolo, căutând să-i împuște pe indigenii care fuseseră de santinelă și nu au păzit așa cum trebuie tabăra, lăsând femeia să fugă...

Dar câțiva marinari albi, care și-au dat seama de situația precară în care îi aduseră numeroasele dezertări datorită cruzimii lui Rokoff, l-au prins și l-au dezarmat.

Pe când au sosit trimișii lui M'ganwazam, care abia au apucat să îi spună rusului motivul pentru care au venit și Rokoff făcea pregătiri pentru drum, veni un alt rând de războinici, gâfâind de oboseală, strigând de la distanță că uriașul cel alb a scăpat din sat și vine să se răzbune pe dușmanii lui.

Într-o clipă, în toată tabăra s-a produs o învălmășeală de nedescris.

Indigenii care făceau parte din cărașii lui Rokoff s-au îngrozit la gândul apropierii uriașului alb care vâna în pădure cu o fioroasă armată de maimuțe și pantere după el.

Astfel, până ce albi să-și dea seama ce se întâmplă, temerile superstițioase ale sălbaticilor și-au făcut efectul, cu toții fugind în desigurul junglei.

Totuși nu au uitat să ia cu ei, chiar în graba cea mai mare, orice obiect de valoare pe care au putut pune mâna.

Rokoff și cei șapte marinari ai săi au rămas părăsiți și jefuiți în mijlocul acelor sălbăticiuni fără seamăn.

Rusul, după cum îi era obiceiul, își înjură tovarășii, aruncând vina pe ei pentru tot ce s-a întâmplat până atunci, până au ajuns în această situație dispartă.

Dar de data asta, nimeni nu a mai răbdat să fie înjurat în acest hal.

În mijlocul potopului de ocări, unul dintre ei a scos revolverul și a tras asupra lui.

Din întâmplare, sau poate pentru că din cauza nervilor, individul nu a țintit bine, Rokoff a scăpat neatins, dar acest fapt l-a îngrozit peste măsură, făcându-l să fugă îngrozit spre cortul lui.

În timp ce alerga, s-a uitat din întâmplare peste gard, spre pădure și ceea ce văzu, îi îngheță sângele în vine de o spaimă care întrecea groaza băgată în el când cei șapte marinari furioși au început să își descarce armele după el.

Ceea ce a văzut era silueta uriașă a unui alb, pe jumătate gol, care apăruse din tufișuri.

Intrând ca o săgeată în cort, nu se opri, ci trecu mai departe prin tăietura pe care o făcuse Jane Clayton, noaptea trecută.

Rusul înfricoșat alerga ca un iepure gonit de ogari, trecând prin spărtura din gard, pe acolo pe unde scăpase propria sa victimă.

Astfel că, pe când Tarzan se apropia de tabără din partea opusă, rusul a și apucat să dispară în codru, pe urmele fostei sale prizoniere, Jane Clayton.

La vederea lui Tarzan, care a intrat în tabără cu Tambudza, cei șapte marinari au rupt-o la fugă, dar acesta nu dorea să se răfuiască decât cu Rokoff, pe care îl credea în cort. Îi lăsa pe ceilalți să fugă, după ce a văzut că rusul nu era printre ei.

În legătură acești marinari, știa că jungla va avea grijă de ei, făcându-i să plătească, cu vârf și îndesat pentru toate crimele pe care le-au săvârșit. Nu a greșit, pentru că în acea zonă, alt alb nu a mai fost văzut, în afară de ei.

Au găsit cortul lui Rokoff gol, iar Tarzan era gata să pornească în urmărire, când Tambudza i-a atras atenția că plecarea rusului nu putea fi decât rezultatul știrii despre sosirea sa, dată de M'ganwazam.

— Nu avea alt motiv să plece, așa în grabă, insistă baba. Dacă vrei să îl găsești, trebuie să ne întoarcem imediat.

Și pentru că și Tarzan a avut aceeași idee, nu a mai pierdut vremea să caute urma rusului, ci plecă repede în direcția satului, lăsând-o pe bătrână să vină în urma lui.

Singura lui speranță era că Jane este cu Rokoff și că este încă în viață.

În acest caz, nu ar fi fost o chestiune decât de o oră, până să o poată smulge din mâinile lui.

Acum știa că M'ganwazam este un mișel și fără îndoială că va trebui să folosească forța ca să își recâștige soția.

Din această cauză, simțea foarte mult lipsa lui Mugambi, Șita, Akut și a maimuțelor, dându-și seama că nu este o joacă să o smulgă pe Jane singur din ghearele unor ticăloși ca M'ganwazam și Rokoff.

Dar spre surpriza lui, nu a găsit nici un semn al prezenței lor în sat!

Nu a mai avut încredere în spusele lui M'ganwazam și nu a mai pierdut vremea să îl întrebe ceva, așa că pe cât de neașteptată i-a fost întoarcerea, pe atât de rapidă i-a fost plecarea. Aflase ce dorea și nimeni nu îl mai putea opri.

Sărind din copac în copac, se întoarse repede în tabăra părăsită, știind că numai de aici putea începe urmărirea lui Rokoff și Jane.

Sosind în tabără, cercetă totul cu multă atenție, până a văzut o trecere prin gard, care i-a arătat locul pe unde cineva a trecut de curând.

Mirosul său fin îi detectase pe cei doi care au fugit pe acea deschizătură, așa că porni imediat în urma acestora.

Mai departe de el, la o distanță apreciabilă, o tânără femeie, îngrozită până în adâncul sufletului, mergea cu pași mărunți, pe o cărare îngustă, temându-se ca nu cumva un animal sălbatic și feroce sau un om sălbatic să îi iasă în cale.

În timp ce mergea așa, fără speranță, înspre locul unde credea ea că va găsi drumul spre râul Ugambi, a ajuns în locul pe care îl cunoștea foarte bine.

Într-o parte a cărării, lângă un copac uriaș, se afla o grămadă de crengi uscate. Acest loc i s-a întipărit în minte pentru totdeauna.

Acolo a ascuns-o Andersson și unde acesta probabil că a fost ucis, în încercarea lui de a o scăpa de Rokoff.

La vederea acelei grămezi de crengi, și-a amintit de carabina și cartușiera pe care suedezul i le-a lăsat în ultimul moment și de care ea uitase cu desăvârșire.

În mână tot mai ținea revolverul pe care îl smulse din cingătoarea lui Rokoff, dar care nu avea decât șase cartușe, ceea ce nu era destul nici ca să se apere, dar nici să își procure hrană în lunga ei călătorie spre mare.

Cu răsuflarea reținută, căută sub crengi, pipăind după acea comoară prețioasă, pe care spera să o găsească.

Dar spre marea ei bucurie și ușurare, găsi numaidecât arma și cartușiera plină cu cartușe.

Când își încinse cartușiera și simți greutatea carabinei în mână, un sentiment de siguranță a pus stăpânire pe ea.

Porni din nou la drum, cu o nouă speranță în suflet, încredințată că va ajunge cu bine.

Noaptea dormea în copaci, așa cum învățase de la Tarzan. În fiecare dimineață pornea voioasă la drum.

Târziu, într-o după-amiază, când era gata să pătrundă într-un luminiș, se opri locului speriată, văzând o maimuță enormă apărând din pădure, din partea opusă a luminișului.

Vântul bătea înspre ea, așa că Jane nu putea fi descoperită, dar nu a stat pe gânduri, ci s-a ascuns într-un tufiș, pregătindu-și carabina pentru apărare.

Monstrul a traversat încet luminișul, mirosind în dreapta și în stângă, de parcă ar fi căutat pe cineva.

Dar după ce acesta făcuse doar zece pași, alte maimuțe antropoide și-au făcut apariția.

Erau cinci fiare enorme și păroase, care erau în fața bieteii femeii ascunse.

Spre consternarea ei, a văzut că maimuțele s-au adunat într-un loc și priveau înapoi de parcă ar mai fi așteptat și pe altele.

Jane ar fi dorit să plece de acolo, cât mai repede, știind că în orice moment, o schimbare de vânt ar fi dat-o de gol și atunci nu știa cât de folositoare îi mai era arma, împotriva atâtor fiare uriașe.

Ea se uita în toate direcțiile, de la maimuțe spre marginea luminișului, când văzu pe cei care probabil urmăreau aceste fiare.

Cel puțin asta era convingerea ei, când văzu o panteră uriașă ieșind fără zgomot din pădure, venind înspre locul de adunare al maimuțelor.

Fiara într-adevăr porni spre maimuțe.

Jane era foarte mirată de apatia lor, dar mirarea i s-a schimbat în uluire, când văzu că fiara s-a apropiat de maimuțe, s-a așezat în mijlocul lor și a început să toarcă, obiceiul tuturor felinelor când simțeau plăcere.

Dar dacă uimirea femeii era uriașă văzând fraternizarea acestor animale feroce, scena următoarea a făcut-o să se întrebe dacă era în toate mințile.

Zări un indigen uriaș și puternic, care s-a apropiat de grupul de animale și s-a așezat în mijlocul lor.

În primul moment, Jane a fost convinsă că omul va fi sfârtecat în bucăți, așa că s-a ridicat din ascunzătoarea ei, ducând pușca la umăr, ca să facă ceva pentru a-l scăpa pe nenorocit de acele fiare sălbatice.

Însă negrul începu să vorbească cu ele și după toate aparențele le dădea ordine. După o scurtă pauză, întreaga ceată porni la drum, străbătând locul și dispărând în junglă.

Cu o exclamație de ușurare și necrezându-și propriilor ei ochi, Jane ieși din ascunzătoare, fugind de acea hoardă teribilă.

La un kilometru în urma ei, mergând pe același drum cu ea, o altă persoană a înghețat de spaimă, acolo unde se ascunsese după un mușuroi de termite, în timp ce feroasa hoardă a trecut prin apropiere.

Această persoană era Rokoff, care însă imediat i-a recunoscut pe războinicii lui Tarzan.

Deci, abia trecuseră fiarele pe lângă el, că rusul porni într-o goană nebună prin junglă, pentru a fi cât mai departe de înspăimântătoarele animale.

În acest fel, întâmplarea a făcut ca pe când Jane Clayton ajungea la malul râului, în josul căruia spera să plutească până la ocean, către un vapor care să o ducă acasă, știind că, Nicolai Rokoff avea să fie la o foarte mică distanță în urma ei.

Pe malul apei, Jane a observat o barcă masivă, trasă pe jumătate la mal și legată de un copac de pe țârm.

— Iată, se gândi ea, problema transportului este rezolvată, numai să pot eu singură să mișc această ambarcațiune de aici.

Dezlegând funia cu care era prinsă barca, Jane o împinse cu toată forța din spate, dar o încercare de a împinge Alpii din loc ar fi avut același rezultat.

Era foarte obosită, când trecut prin minte să încarce partea dinspre apă a bărcii cu balast.

Mișcând barca pe urmă înspre apă, ea ar fi alunecat mai ușor.

Nu avea la îndemână pietriș, nici bolovani, dar pe mal erau suficiente lemne scoase la mal de curentul apei, pe care le puse pe marginea bărcii. Spre bucuria ei, barca s-a înclinat și a pornit-o pe firul apei.

Dar la numai doi metri, ea s-a împotmolit din nou.

Descoperi că mergând dintr-o parte în alta a micii ambarcațiuni, putea imprima un balans puternic, care în cele din urmă ar fi împins barca spre râu.

În timp ce planul ei se dovedi bun, iar Jane se concentra asupra deplasării bărcii, ea nu a observat apariția unui bărbat, care s-a oprit sub un copac uriaș.

El stătea și urmărea în tăcere munca ei istovitoare, dar pe întreaga lui figură se așternu un zâmbet dintre cele mai crude.

În cele din urmă, barca a ajuns suficient de mult în apă, iar Jane a fost sigură că acum putea să o împingă în larg, ajutându-se de una dintre lopeți.

Pentru a se putea deplasa, a luat o vâslă pe care a proptit-o de fundul apei, când deodată a privit în sus.

Zărimdu-l pe bărbatul care ședea acolo, scoase un țipăt de groaza.

El a alergat acum spre ea, strigând-o să îl aștepte, că altminteri va trage. Neînarmat cum era, cu greu ar fi putut face așa ceva.

Însă Jane nu avea de unde să știe despre toate câte i s-au întâmplat rusului, de când ea a fugit din tabără și credea că și tovarășii lui sunt pe aproape.

Totuși, de data asta nu dorea să fie prinsă prea ușor.

Prefera să moară decât să cadă prizonieră.

Încă un minut de eforturi și barca ar fi pornit.

Odată luată de curent, va fi imposibil pentru Rokoff să o ajungă, nefiind altă barcă pe mal, iar de înotat nici nu putea fi vorba printre atâția crocodili și șerpi.

Pe de altă parte, Rokoff nu se gândea decât să scape. Ar fi uitat bucuros de toate planurile mârșave pentru Jane Clayton, numai ca ea să îl ia în barcă.

Ar fi fost în stare să promită orice, însă nu credea că este nevoie și de așa ceva.

A văzut că va ajunge la barcă înainte ca aceasta să se fi îndepărtat prea mult și desigur nu mai era nevoie să facă atâtea promisiuni.

Nu că ar fi avut remușcări dacă apoi și-ar fi călcat cuvântul, dar nu îi plăcea să se roage de o persoană, care cu câteva ore fusese victima lui.

Se și bucura de zilele și nopțile de plăceri pe care le va gusta în compania femeii, în timp ce barca va aluneca încet spre ocean.

Jane Clayton, încercând din răspuțeri să împingă barca acolo unde rusul nu ar mai fi ajuns-o, a observat că nu mai avea mult și va reuși, pentru că barca, săltând ușor, a fost luată de curent, tocmai când rusul a încercat să o apuce cu mâna. Câțiva centimetri au lipsit ca Rokoff să își atingă scopul.

Jane aproape că a leșinat din cauza încordării fizice și nervoase din ultimele câteva minute.

În cele din urmă, slavă Domnului, era scăpată!

Dar pe când șoptea o rugăciune scurtă de mulțumire, văzu pe figura rusului o neașteptată expresie de triumf.

Acesta s-a aruncat la pământ, apucând strâns ceva ce șerpuia prin nămol spre apă. Cu ochii plini de groază, Jane s-a cuibărit în fundul bărcii, dându-și seama că în ultimul moment, succesul de care fusese atât de sigură, s-a transformat într-o totală nereușită, fiind din nou prizoniera lui Rokoff.

Toate aceste nenorociri se datorau frânghiei cu care ' fusese ancorată barca de un copac.

CAPITOLUL XV.

În josul râului Ugambi.

La jumătatea drumului între râul Ugambi și satul lui M'ganwazam, Tarzan s-a întâlnit cu ceata sa, care mergea încet, după o mai veche urmă a lui.

Lui Mugambi nu îi venea să creadă că drumul pe care a mers s-a intersectat cu drumul pe care o apucase și soția stăpânului său și rusul, fiind atât de aproape de ei.

După părerea lui, era aproape de necrezut că două ființe omenești să fi trecut atât de aproape de ei, fără să fie descoperite de vreuna dintre animale.

Tarzan însă i-a arătat urmele lăsate de Jane și Rokoff, dându-și seama că amândoi au fost ascunși atunci când ei au trecut pe lângă ei.

Pentru Tarzan era limpede, că Jane și Rokoff nu mergeau împreună.

Urmele lăsate de tânăra femeie, au fost la început la o mare distanță, de Rokoff, dar cu cât înainta pe urmele lor, devenise foarte clar că următorul mergea mai repede.

La început, urmele pașilor de femeie se vedeau urmate de animale sălbatice, peste care apărea urma lui Rokoff, arătând că acesta a trecut pe acolo după ce animalele au plecat pe alte urme.

Mai târziu, urmele de animale au dispărut, rămânând doar cele ale lui Jane și Rokoff, până când au ajuns la râu. Tarzan și-a dat seama că rusul nu putea fi la mai mult de câteva sute de metri de Jane.

Sărind în grabă, dintr-un copac în altul, a ajuns la malul apei, exact în același loc unde Jane încercase să împingă barca cea grea la apă.

Tarzan văzu în nămolul de pe marginea apei, urmele pașilor celor pe care îi căuta, dar nu mai era nici o persoană acolo, dar nici barca.

La prima vedere, nu putea ști unde sunt cei pe care îi urmărea.

Dar era clar că cineva a împins o barcă de indigeni, apoi s-a urcat în ea, așa că Tarzan și-a îndreptat privirile în josul apei și zări în depărtare, un om stând în picioare într-o barcă dusă de curent.

Când ceata lui Tarzan a ajuns lângă râu, Mugambi și animalele și-a văzut stăpânul alergând în jos pe malul apei, sărind din brazdă în brazdă, peste terenul mlăștinos ce se întindea până la un mic promontoriu, care se înălța acolo unde râul o cotea la dreapta, ascunzându-se ochiului.

Ca să îl urmeze, maimuțele grele și neîndemânaticice la mersul pe jos, au fost nevoite să facă un ocol mare. La fel și pantera, căreia nu îi plăcea apa.

Mugambi a trebuit și el să meargă cu ele, cât mai repede cu putință, pentru a-l ajunge pe Tarzan.

După o jumătate de oră de mers prin mlaștină, Tarzan a ajuns la o cotitură a râului, unde văzu în dreptul lui, în mijlocul apei, barca în care se afla Nicolai Rokoff.

Jane nu era cu el.

La vederea dușmanului său, cicatricea de pe frunte i s-a făcut roșie ca sângele, iar de pe buzele lui porni ferocele răcnet de sfidare al maimuțelor antropoide.

Rokoff s-a cutremurat din cap până în picioare, la auzul acestui teribil sunet.

Ascuns pe fundul bărcii, clănțănind din dinți, pândea toate mișcările omului de care îi era frică mai mult decât de toate celelalte ființe de pe suprafața pământului și pe care o vedea apropiindu-se de el.

Deși se credea în siguranță, numai vederea dușmanului său era suficientă să o aducă într-o stare de totală lașitate, care s-a transformat în isterie, când a văzut că uriașul alb s-a aruncat fără frică în apele periculoase ale râului tropical.

Înotând rapid și în forță, Tarzan străbătea curentul de apă care îl despărțea de barca dusă încet de apă.

Rokoff a apucat una dintre lopeți și cu privirile pline de groază, vâslea nebunește, într-un ultim efort de a mări viteza bărcii.

De pe malul opus, o dungă sinistră, nevăzută de niciunul dintre ei, se apropia neconținut de înotătorul gol din apă.

Tarzan a ajuns în cele din urmă la barcă și cu o mână întinsă s-a agățat de margine.

Rokoff stătea înghețat de spaimă, incapabil să mai facă vreo mișcare, privind fix la inamicul său.

Deodată, în apă s-a auzit o mișcare neașteptată, în spatele înotătorului. Văzu dunga și a înțelese totul.

Tarzan își simți piciorul prins de niște fălci puternice. Se zbatu să scape și să se ridice deasupra bărcii.

Efortul lui ar fi fost încununat de succes, dacă acea întrerupere neașteptată nu l-ar fi deconectat pe Rokoff din apatia sa, dându-i o speranță de scăpare.

Se repezi cu iuțeala unui șarpe veninos și îl izbi pe Tarzan cu lopata cea grea în cap. Degetele acestuia s-au desprins de pe marginea bărcii și au dispărut.

O luptă scurtă s-a dat la suprafața apei, stârnind un vârtej, iar puternicul alb dispăru în adâncul respingătoarelor ape ale râului Ugambi.

Slăbit de spaimă, Rokoff căzu tremurând pe fundul bărcii.

În primele momente nu și-a dat seama de extraordinarul noroc care a dat peste el. Tot ce mai putea vedea era silueta albului, care se zbătea, dispărând sub apa râului, către o moarte groaznică, spre nămolul alunecos de pe fundul râului.

Încet creierul lui Rokoff a realizat întreaga situație și un zâmbet crud, de ușurare și triumf îi flutură pe buze.

Dar acest zâmbet a fost de scurtă durată, pentru că pe când se felicita, simțindu-se într-o oarecare siguranță, un zgomot infernal de pe mal i-a atras atenția.

Uitându-se către acea direcție, văzu pe mal, teribila ceată care îl urmărea cu ură, pantera înconjurată de maimuțe hidoase, iar în fruntea lor un războinic negru uriaș, care îl amenința cu pumnul, făgăduindu-i o moarte cumplită.

Rokoff porni mai departe în josul râului, cu hoarda feroasă pe urmele sale, care mergea paralel cu el, ziua și noaptea. Uneori urmăritorii dispăreau, ca apoi să reapară mai teribili și feroce.

Rusul, deși era un bărbat puternic și echilibrat, se transformă într-o ființă slăbită și încărunțită, numai în câteva zile.

Trecu pe lângă sate cu o populație numeroasă, unde războinicii de îndată ce îl vedeau lansau bărci pentru a-l prinde, dar de îndată ce feroasa hordă de animale apărea, toți fugeau înspăimântați, dispărând în junglă.

Nicăieri, în drumul lui, nu o mai văzu pe Jane. Nu a mai văzut-o de când a apucat funia care ținușe barca ei. Crezuse atunci că va putea captura acea barcă, dar de îndată ce a vrut să se urce, Jane a luat o carabină din fundul bărcii, ochind drept spre pieptul său.

Atunci a dat drumul funiei și o văzu îndepărtându-se.

Apoi, a alergat în susul râului, spre un mic afluent al acestuia, unde și-a adus aminte că ascunsese barca cu care au venit în urmărirea lui Andersson și Jane.

Dar unde era doamna de Greystoke?

După părerea rusului, nu era nici o îndoială că fusese prinsă de războinicii din satele pe lângă care a trebuit să treacă până să ajungă la ocean.

Scăpase în acest fel de majoritatea dușmanilor săi de rasă umană.

Dar bucuros i-ar fi înviat pe toți, dacă ar fi fost cu putință, numai să scape de primejdia urmării acelor ființe groaznice, care mergea aproape de el, neîncetat, urlând și mârâind, ori de câte ori îl vedeau.

Dintre acestea, pantera îi inspira cea mai teribilă groază. Aceasta alerga cu ochii aprinși, cu gura întredeschisă și colții scoși. Ochii ei străluceau noaptea, peste apă.

Ajungând la gurile râului, Rokoff văzu plin de speranță vasul Kinkaid, ancorat în apele tulburi ale golfului.

El trimisese cu multe zile în urmă pe Paulvitch să aprovizioneze vasul cu cărbuni, pe când el era ocupat în expediția sa prin junglă.

Acum că vedea vaporul din nou, reîntors ca să îl salveze, îi venea să urle de bucurie.

Începu să vâslească mai în forță, strigând în același timp, ca să atragă atenția celor de pe bord.

Dar oricât de tare ar fi strigat, nimeni nu răspundea.

Pe mal însă, bestiile hidoase erau tot acolo.

S-a înfiorat la vederea animalelor, dar se gândi că cei de pe vapor le-ar putea alunga cu armele lor de foc.

Dar oare ce s-a întâmplat cu cei pe care îi lăsase pe Kinkaid?

Unde era Paulvitch?

Nu cumva vaporul a fost părăsit, iar el era blestemat să fie ajuns de acele animale înfiorătoare, care l-au urmărit zi și noapte?

S-a cutremurat de parcă moartea l-ar fi atins cu mâna sa rece pe frunte.

Cu toate aceste gânduri, nu a încetat să vâslească nebunește către vapor, dar acele câteva minute i s-au părut o veșnicie.

Pe una dintre laturile vaporului, găsi o scară portabilă, dar când s-a agățat de prima treaptă, auzi o voce. Uitându-se în sus, văzu țeava rece a unei carabine îndreptată spre el.

După ce Jane Clayton a reușit, să scape de Rokoff, datorită inspirației de a îndrepta arma către el și să îl țină la distanță, ea a luat o vâslă și a început să vâslească cu forță, pentru a duce barca spre mijlocul râului, unde curentul era mai puternic.

În timpul zilelor și nopților lungi și obositoare, ea menținu direcția bărcii pe unde apa era mai iute și numai câteva ore pe zi sau noapte când se întindea pe fundul bărcii pentru odihnă, lăsa barca în voia curentului.

Numai în aceste momente se putea odihni, pentru că în rest vâslea cu putere, ca să mărească viteza ambarcațiunii indigene, care este greu de manevrat.

În acest timp, Rokoff nu folosea aceeași tactică de deplasare rapidă pe mijlocul apei, pentru că trebuia să se apropie mai mult de malul opus datorită teribilei cete care îl urmărea, amenințându-l cu moartea.

De aceea, cu toate că Jane avea un avans doar de câteva minute la început, ea a ajuns înaintea lui cu trei ore la vapor.

Văzu vasul ancorat și citi numele de pe babord: Kinkaid. Bucuria ei s-a transformat într-o vagă teamă și îngrijorare.

Dar acum era prea târziu să se mai întoarcă, curentul ducând-o spre vapor cu putere.

Nu mai putea cârmi înapoi contra curentului, iar tot ce i-a mai rămas, era să încerce să se îndrepte spre mal, fără să fie observată de pe Kinkaid. Mai rămânea alternativa de a se lăsa prinsă de cei de pe vapor, sau mai grav, să fie dusă de un curent puternic și să fie împinsă în larg, la o moarte sigură...

Știa foarte bine că pe vas o așteptau multe primejdii, dar și pe mal, în apropierea junglei lucrurile nu prezentau o siguranță mai mare.

Dar în lipsa lui Rokoff de pe vas, mai rămânea posibilitatea de a oferi marinarilor o sumă imensă de bani, ca să îi câștige de partea ei, apoi să fie dusă într-un port, unde să ia un vapor spre caisă.

Oricum, această alternativă părea să aibă șanse de reușită.

Curentul o purta cu mare repeziciune și își dete seama că va trebui să facă mari eforturi ca să îndrepte barca spre vapor, pentru a evita intrarea în largul oceanului.

Odată cu hotărârea luată pentru a se îndrepta spre vapor, spera să găsească pe cineva la bord, care să fie dispus să îi dea o mână de ajutor, dar spre marea ei mirare, puntea părea părăsită și pe întreg vaporul nu se vedea țipenie de om.

Barca s-a apropiat foarte mult de marginea vasului, dar nu a fost zărită de nimeni.

Îngrozită, Jane a văzut că va fi târâtă mai departe în larg, dacă nu va fi salvată de pe vapor, oceanul fiind chiar la flux.

Strigă după ajutor, dar nu primi nici un răspuns, în afară de urletele sălbatice ale fiarelor din pădure.

Jane Clayton începu să vâslească din toate puterile, ca să ducă barca înapoi spre vapor.

La început, a avut impresia că va trece de vapor la numai doi sau trei metri. Dar în cele din urmă, cu un ultim efort s-a agățat de lanțul ancorei.

Barca a fost smulsă de sub ea de forța curentului.

Acum trebuia să rezolve o altă situație dificilă. Cum să ajungă la scara portabilă care se găsea la numai un metru de ancoră?

Dacă ar fi lăsat din mână lanțul, în încercarea de a ajunge la scară, ar fi alunecat spre larg, pierzând ultima șansă de a se urca pe vapor.

Disperată strigă din nou, în speranța că va atrage cuiva atenția. Rezultatul a fost același. Nimeni nu a auzit-o.

Zări atunci funia care atârna de barcă și legând-o de lanț, lăsă barca să alunece încet, până a ajuns sub scară.

După această manevră nu a avut nevoie decât de un singur minut ca să urce pe vapor, înarmată cu carabina și încinsă cu cartușiera.

Sus pe punte, nu era nimeni. Prima ei grijă a fost să exploreze vaporul, ținând carabina pregătită, fiind hotărâtă să tragă la orice atac din partea celor din echipajul de pe Kinkaid.

Nu a trecut multă vreme și a descoperit cauza aparenței de vas părăsit al vaporului. Într-una dintre cabine, găsi câțiva marinari, care fuseseră lăsați de pază, dormind adânc, amețiți de băutură.

Cutremurându-se de această priveriște, a ieșit de acolo, închizând ușa cu cheia.

Apoi a coborât în bucătărie, ca să mănânce ceva. După ce și-a potolit foamea, a urcat pe punte, unde s-a așezat pe un scăunel, aproape de scara pe care urcase, hotărâtă să nu lase pe nimeni să urce, până nu va accepta propunerile ei.

Mai bine de o oră nu s-a întâmplat nimic. Pe apă nu se vedea încă nimic care să se apropie de vapor. Peste câteva minute de veghe, apără în sfârșit pe râu o barcă, în care afla o singură persoană.

Când barca s-a apropiat mai mult de ea, recunoscu figura palidă a lui Rokoff, care încercând să se urce pe vapor, a fost întâmpinat de țeava amenințătoare a carabinei.

De îndată ce a observat cine a amenință, s-a înfuriat și a început să înjure și să amenințe. Văzând că această tactică nu are succes, iar Jane nici nu se sperie, dar nici nu se lasă înduplecată, începu să se roage de ea, promițându-i câte în lună și în stele.

Însă Jane nu avea decât un singur răspuns la toate acestea: nimic în lume nu o va îndupleca să îl lase la bord, pe același vapor cu ea.

În cele din urmă, Rokoff s-a convins că nu are de ales și că ea l-ar împușca, dacă ar mai face un pas.

Rusul coborî în barca lui și cu riscul de a fi târât în larg, reuși până la urmă să ajungă pe mal, în partea opusă cetei de animale care mârâiau și îl urmăreau.

Acum, Jane Clayton nu se mai teme de vreun atac din partea lui, știind că singur și fără ajutor, nu mai era în stare să aducă barca în apropierea vaporului.

Despre animalele de pe mal, credea că sunt aceleași pe care le văzuse cu câteva zile în urmă în susul râului Ugambi, pentru că era de necrezut să existe două hoarde sălbatice cu aceleași animale care fraternizaseră.

Nu își închipuia însă, cum au ajuns ele atât de departe de locul unde i-a întâlnit. Spre seară, a fost alarmată de strigătele rusului, care se auzeau pe malul opus. Uităndu-se în acea direcție, a rămas mută de spaimă, văzând că se apropie din susul râului, o barcă a vaporului, în care desigur că nu puteau fi alții decât cei din echipaj: bandiți fără inimă și dușmanii ei neîmpăcați.

CAPITOLUL XVI.

În întunericul nopții.

Când Tarzan și: a dat seama că a fost prins de puternicele fălci ale crocodilului, nu a reacționat așa cum ar fi făcut orice altă ființă umană, adică să piardă orice speranță.

Dimpotrivă, și-a umplut plămâni cu aer, înainte ca enorma reptilă să-l fi tras sub apă și a încercat să se zbată ca să scape de puternica strânsoare.

Dar nefiind în elementul lui obișnuit, nu a putut face altceva decât să ațâțe animalul, care a început să se miște mai repede.

Crocodilul își târa după el victima.

Tarzan simțea nevoia să respire aer curat. Știa că nu va putea trăi, dacă nu respira, așa că s-a gândit că dacă moare, să face tot ce putea pentru a-și răzbuna moartea.

În timp ce era tras prin apă, a încercat să împlânte cuțitul său de cremene, printre solzii animalului, înainte ca acesta să îl ducă în vizuină și să îl devoreze.

Eforturile sale nu au dus decât la mărirea vitezei crocodilului, iar când se simțea la capătul rezistenței sale, se simți dus peste un strat de nămol, reușind să tragă o gură de aer.

A fost tras într-un loc întunecos. Un moment a rămas nemișcat, trăgând aer în piept, pipăind prin nămol.

Alături de el se afla animalul cu solzi ca de fier, care încerca și el să respire.

Au stat în liniște câteva clipe, după care, animalul s-a zvârcolit puternic, rămânând apoi țepăn.

Tarzan s-a ridicat în genunchi, lângă crocodil.

Spre marea sa uimire, a observat că fiara este moartă. Cuțitul lui subțire lovise o parte vulnerabilă sub armătura de solzi.

Reuși să se ridice în picioare, apoi începu să cerceteze locul unde era.

Descoperi că era închis într-o încăpere subterană, destul de largă ca să încapă cam zece sau cincisprezece animale enorme ca acela care îl târâse până acolo.

Și-a dat seama că se află în cuibul ascuns al animalului, undeva sub malul apei și că desigur, singura cale de ieșire era deschiderea prin care intraseră.

Primul lui gând a fost să iasă repede de acolo, dar ca să ajungă apoi la suprafața apei, era un lucru mult prea greu.

Se putea ca trecătoarea să aibă mai multe cotituri, iar Tarzan se temea că ar putea să întâlnească și alți locuitori ai acestor vizuini.

Și chiar dacă ar fi ajuns cu bine afară, mai era primejdia de a fi atacat din nou, mai înainte de a ieși teafăr la mal.

Totuși, nu era nici o altă soluție. Umflându-și plămâni cu aerul stricat al subteranei, s-a scufundat în apa murdară, intrând prin culoarul întunecos, unde se deplasa pipăind cu mâinile pereții.

Piciorul pe care îl prinsese crocodilul între fălcile sale era sfâșiat, însă nu avea nici un os sau vreun tendon rupt.

Îl dureau îngrozitor, doar atât.

Tarzan era deprins cu durerea și nu s-a mai gândit la picior, după ce s-a convins că rana nu este foarte gravă și se putea folosi de picior foarte bine.

A înotat repede prin trecătoare îngustă, care avea multe ocolișuri. Ieși la suprafața apei, la câțiva metri de mal.

Ajungând la suprafața apei, zări capetele a doi crocodili mari, la o foarte mică distanță de el.

Amândoi monștri au pornit spre el, dar Tarzan, cu un efort supraomenesc, s-a ridicat din apă și s-a prins de creanga unui copac care creștea pe mal.

Era și timpul. Abia a apucat să se tragă în sus, când auzi sub el, clănțănitul puternic a două perechi de fălci, care s-au închis puternic.

S-a odihnit câteva minute în copacul de pe mal, care i-a oferit mijlocul de a se salva.

În acest timp, a scrutat cu privirea întinderea râului, dar nu a zărit nici o urmă a lui Rokoff.

După câteva minute de odihnă, necesare mai ales din cauza piciorului rănit, a pornit în urmărirea bărcii.

Era acum pe malul opus, dar pentru că urmărea pe cineva pe cursul apei, acest detaliu nu l-a deranjat.

Spre marea lui dezamăgire, a observat că de la un timp, piciorul lui rănit începe să îl împiedice la mers.

Numai cu mare greutate reușea să se deplaseze mai repede decât un om obișnuit, iar deplasarea prin copaci îi întârzia și mai mult mersul înainte. A continuat să meargă pe jos, cu multă atenție.

A aflat de la bătrâna negresă, ceva care l-a pus pe gânduri.

Când baba povestise despre moartea copilului, a mai adăugat că femeia cea albă, deși zdrobită de durere, i-a spus că acel băiețel nu era al ei.

Tarzan nu avea nici un motiv să creadă că Jane ar fi încercat să ascundă identitatea copilului.

Singura explicație care putea să o dea enigmei, era că femeia care îi însoțise pe suedez nu a fost Jane.

Cu cât se gândea mai mult la acest amănunt, cu atât se convingea mai mult că micuțul murise, iar soția lui era la Londra, neștiind nimic de teribila soartă a copilului ei.

Deci, interpretarea pe care o dăduse insinuărilor rusului erau greșite și purtase în suflet, fără să fie nevoie, două necazuri..., cel puțin așa credea.

Din aceste gânduri, a tras concluzia că moartea fiului său era de fapt o ușurare pentru el.

La gândul morții fiului său s-a cutremurat, gândind că cel care murise, fusese un copil nevinovat.

În timp ce înainta anevoios spre coastă, se gândea la oribilele fapte ale lui Rokoff, comise împotriva lui și a celor dragi lui.

Cicatricea de pe fruntea sa se înroșise, semn de mare supărare.

Unde se oprea, izbucnea, fără să vrea, în răcnete nervoase, făcând ca celelalte animale să se ascundă de frică.

Dacă ar putea pune mâna pe Rokoff!

De două ori, i-au ieșit în drum războinici, care au încercat să îl împiedice să continue urmărirea. Aceștia însă imediat fugeau speriați de răcnetele sălbatice ale uriașului alb.

Deși părerea lui era că merge încet, pentru că întotdeauna se compara cu păsările sau animalele pădurii, adevărul era că se deplasase cu aceeași viteză ca și barca lui Rokoff.

A ajuns la gurile râului tocmai când se întuneca, în aceeași zi în care Rokoff și Jane au ajuns în aceleași locuri.

Noaptea s-a lăsat repede, iar Tarzan, deși deprins cu drumurile nocturne, nu distingea nimic în jurul lui.

A avut intenția să cerceteze întreg malul, ca să descopere vreo urmă a rusului sau a acelei femei, care desigur că a luat-o pe același drum, în jos pe râul Ugambi.

Cit despre Kinkaid, sau orice alt vapor, nici prin vis nu îi trecea că ar putea veni, deși vaporul se găsea la numai o sută de metri de el, neavând însă aprinsă nici o lumină.

În timp ce făcea cercetări pe mal, atenția i-a fost atrasă de un zgomot neașteptat pe care nu îl auzise mai înainte: mișcări discrete de vâslă, chiar în dreptul locului unde se afla el.

A rămas nemișcat ca o statuie, ascultând acel sunet slab.

Sunetul a încetat, dar a fost urmat de un altul, pe care urechile sale sensibile, obișnuite cu zgomotele pădurii, l-au interpretat ca venind de la urcarea unor picioare încălțate cu ghete pe treptele scării mobile ale unui vapor.

Cu toate aceste constatări, nu putea vedea nici un vapor și nici nu se putea gândi că ar putea fi așa ceva în apă.

Deodată a auzit de foarte aproape, dinspre apă, un schimb de focuri de armă și țipătul sfâșietor al unei femei.

Deși era rănit și era sub impresia primejdiei prin care trecuse, Tarzan nu a mai stat pe gânduri și a mers până la mal unde dintr-o săritură a fost în apă și cu mișcări în forță a mers în direcția din care auzise zgomotul.

Barca care atrăsese atenția lui Jane, în timp ce ea stătea de veghe pe puntea vasului Kinkaid, fusese văzută și de Rokoff, de pe malul celălalt, dar și de Mugambi și hoarda lui.

Strigătele rusului au făcut ca barca să se îndrepte spre el, apoi după o scurtă pauză de discuții, porni spre Kinkaid. Dar când a ajuns la jumătatea distanței dintre mal și vapor, se auzi o detunătură de armă de pe bord, iar unul dintre marinari s-a prăbușit în apă.

Au mai mers puțin, dar din nou, carabina de pe vapor mai nimeri pe unul dintre ei. Barca s-a retras atunci la mal.

Hoarda de animale sălbatice, condusă de Mugambi, urmărea cu interes, tot ce se întâmpla pe apă. Conducătorul acestei haite era singurul care cunoștea cine este prieten sau dușman al lui Tarzan.

Norocul celor din barcă era că se găseau pe apă, altminteri fiarele i-ar fi sfâșiat fără prea multe discuții.

Mugambi cunoștea o parte din aventurile lui Tarzan înaintea abandonării sale pe acea insulă unde s-au întâlnit.

Știa deasemenea că stăpânul lor își căuta soția și copilul, care fuseseră furăți de infernalul alb pe care îl urmăriseră în interiorul continentului și acum înapoi în josul râului Ugambi.

Mai credea că același om l-a ucis și pe Tarzan, pentru care Mugambi avea un respect deosebit.

De aceea, în sufletul lui încolțise hotărârea fermă să ajungă la rus și să răzbune moartea uriașului alb.

Când îl văzu pe Rokoff urcându-se în barca, împreună cu marinarii de pe Kinkaid, și-a dat seama imediat că dacă ar avea și el o barcă, ar putea porni cu fiarele lui și să cadă în spatele dușmanului.

Aceasta a fost cauza pentru care, înainte ca Jane să fi tras primul foc de armă asupra bărcii în care se afla Rokoff, ei au dispărut în junglă.

După ce rusul și cei din barcă, care nu erau alții decât Paulvitch și ceilalți marinari lăsați pe vas să ajute la încărcarea cărbunelui, s-au retras în fața împușcăturilor, Jane Clayton a înțeles că era doar retragere strategică de așteptare.

Era hotărâtă să se apere împotriva tuturor celor care ar fi dorit să îi facă vreun rău.

După ce i-a îndepărtat pe dușmani, a coborât la cei doi marinari pe care i-a închis într-o cabină.

Dorea ca ei să fie de acord cu planurile ei, iar dacă s-ar fi împotrivit, era hotărâtă să îi amenințe cu arma, până o vor asculta.

Cu revolverul gata de atac, i-a eliberat și în timp ce stăteau cu mâinile sus, pe cap, i-a percheziționat cu grijă, ca nu cumva să aibă arme asupra lor.

După ce s-a convins că sunt neînarmați, i-a pus să desfacă lanțul ancorei.

Planul ei era simplu: să plece în larg, să plutească în voia curenților, lăsându-se în grija naturii, care nu era așa de nemiloasă ca Rokoff.

Mai era și posibilitatea de a fi zărită de un vapor în trecere și pentru că vaporul era bine aprovizionat cu alimente și apă, cei doi marinari au asigurat-o de asta, iar sezonul furtunilor trecuse de mult, avea toate motivele să spere într-un eventual succes al drumului spre civilizație.

Cerul era acoperit de nori groși, care în întunericul nopții, parcă se uneau cu malurile. Dinspre apus doar, se vedea o rază de lumină, acolo unde luna pătrundea printre norii mai puțini deși.

Era o vreme potrivită pentru izbânda planurilor ei.

Dușmanii ei nu ar fi putut observa mișcarea vasului, nici să observe că acesta era purtat de curentul puternic al râului care ieșea în ocean.

Până nu se lumina de ziuă, credea Jane, Kinkaid va fi departe, poate chiar în curentul Benguela, care trecea mai la nord. Vântul începuse să sufle dinspre sud, așa că existau toate condițiile ca vaporul să se îndepărteze, mai înainte ca Rokoff să fi observat dispariția vasului.

Stând în picioare lângă cei doi marinari care își vedeau de treabă, tânăra femeie a scos un suspin de ușurare, când ei au terminat trasul ancorei, știind din acel moment că vaporul este gata să părăsească gura râului Ugambi.

Ținând marinarii sub amenințarea carabinei, le-a ordonat să se urce din nou pe punte, unde avea intenția să îi închidă într-o cabină.

S-a lăsat totuși înduplecată de promisiunile lor de supunere și de argumentul că este de lucru pe punte, până vaporul să intre în ocean.

Timp de câteva minute, Kinkaid a plutit cu repeziciune, dusă de curent, însă după câteva minute, s-a oprit după o puternică zdruncinătură.

Vaporul se lovise de un banc de nisip, care împărțea canalul în două, cam la vreo cinci sute de metri de ocean.

După câteva clipe însă, împinsă de puternicul curent de apă, s-a mișcat din nou, continuându-și plutirea necontrolată.

În același moment, tocmai când Jane Clayton se bucura că vaporul a pornit-o din nou, auzi din locul unde fusese ancorat vaporul, mai multe împușcături și un țipăt ascuțit de femeie.

La auzul împușcăturilor, marinarii au fost convinși că le sosesc stăpânii și cum nu se împăcau cu gândul de a merge cu Jane, care i-ar fi dus cu vaporul plutind aiurea, s-au înțeleș, în șoaptă, asupra unui plan, cum să o dezarmeze și să îi cheme pe ceilalți la bord.

Părea că soarta le este favorabilă, pentru că la auzul împușcăturilor, atenția femeii fusese distrasă de la gândul de a-i păzi pe cei doi. În loc să stea atentă la fiecare mișcare a lor, Jane a alergat la proră, unde a încercat să pătrundă în întunericul nopții, scrutând neantul în direcția de unde veniseră zgomotele înspăimântătoare.

Fiind ne păziți, cei doi au început să se furișeze în apropierea ei.

Unul însă s-a lovit de ceva, producând un zgomot ușor, atrăgând atenția femeii, care imediat și-a dat seama că este în primejdie.

Deși era întuneric și târziu, în momentul când cei doi marinari au sărit asupra lui Jane, trântind-o la pământ, ea a zărit silueta unui alt om care venea de la marginea vasului.

Așadar, cu toate eforturile ei pentru a se elibera, vedea că nu a reușit în tentativa ei de a merge spre libertate. Suspini deznădăjduită și abandonă lupta inegală.

CAPITOLUL XVII.

Din nou pe bordul vaporului Kinkaid.

Când Mugambi s-a întors către junglă, avea în minte un plan exact.

Plecuse să facă rost de o barcă cu care să se ducă, împreună cu animalele, pe puntea vaporului.

Nu a avut nevoie de multă căutare.

La o oarecare distanță a găsit o barcă, trasă la mal, la intrarea într-un mic afluent al lui Ugambi.

Fără să mai stea pe gânduri, și-a îngrămădit înspăimântătoarea ceată în barcă și o împinse către larg.

În marea grabă de a pune stăpânire pe acea barcă, nu a observat că mai era cineva cu ei.

Forma ghemuită cart dormea în barcă i-a scăpat din vedere, în întunericul adânc al nopții.

Dar abia au apucat să plutească vreo câțiva metri, că un mârâit furios al unei maimuțe i-a atras atenția. Una dintre maimuțele antropoide era gata să sfâșie o ființă omenească ce încerca să se apere.

Spre marea sa uimire, Mugambi a văzut o femeie indigenă.

Cu mare greutate, a reușit să oprească animalul să nu o sfâșie și făcând mari eforturi reuși să potolească spaima femeii.

După spusele ei, Mugambi a aflat că fugise din sat, unde a fost obligată să se mărite cu un bătrân de care îi era scârbă și s-a ascuns de frica sătenilor, în acea barcă.

Mugambi nu ar fi dorit ca ea să meargă cu ei, dar nu avea de ales, pentru că ar fi pierdut timp prețios.

Au înaintat prin întuneric, în josul râului Ugambi, spre Kinkaid, cât de repede puteau vâsli maimuțele neîndemânaticе.

Cu mare greutate, Mugambi a reușit să distingă silueta întunecoasă a vaporului. Dar tocmai când a reușit să își obișnuiască ochii cu întunericul și cu siluetele care se reflectau în apă, a observat forma întunecată a unei bărci, la vreo trei sute de metri de ei.

În același moment, cei din barcă au văzut că sunt aproape de ambarcațiunea lui Mugambi, dar nu au recunoscut restul îngrozitorului echipaj.

Cineva din acea barcă le-a strigat să fie atenți că se vor ciocni și să nu meargă atât de aproape de ei.

Drept răspuns, se auzi mârâitura panterei, iar marinarul care strigase se trezi fixat de doi ochi aprinși de panteră, care se ridicase pe labele din spate pe marginea bărcii, gata să sară asupra marinarilor.

Rokoff și-a dat imediat cine se găsește în barca aceea și a intuit imediat primejdia în care se găseau.

Întorcându-se spre marinari, le-a ordonat să tragă asupra celor din cealaltă barcă și acestea au fost zgomotele auzite de Tarzan: salva de arme de foc și țipătul femeii înspăimântate. Aceste zgomote au fost auzite și de Jane.

Până ce vâslașii neîndemânatici ai lui Mugambi să poată profita de deruta marinarilor și să sară asupra lor, echipajul lui Rokoff a schimbat repede direcția bărcii lor, vâslind din răspuțeri spre Kinkaid, pe care îl vedeau acum foarte aproape.

Vaporul, după ce se izbise de bancul de nisip, s-a răsucit puțin în loc, întrând într-un curent slab, care la gura râului Ugambi, se întoarce spre interior, făcând un circuit cu râul care se varsă în ocean.

În acest fel, Kinkaid se întorcea înapoi, aducând-o pe Jane mai aproape de dușmanii ei.

Toate acestea se petreceau în momentul când Tarzan sărise în apă. Nu avea cum să vadă vaporul și nici nu își închipuia că în timp ce înota, o barcă s-ar fi apropiat de el. Mergea după zgomotul care i-a atras atenția.

Înota în forță, în timp ce se gândea la clipele de groază în timp ce înotase pe râul Ugambi, amintire ce îl făcu să se cutremure din cap până în picioare.

Simțise de două ori că ceva se freacă de picioarele lui, dar nu fusese prins de nimic din adâncul apei.

Deodată a uitat de toate văzând spre marea lui mirare o masă enormă întunecată apărând înaintea lui, acolo unde credea că este doar râul care se varsă în ocean.

A grăbit ritmul și atinse cu mâna marginea vaporului.

S-a cățărât pe punte, iar urechile sale sensibile au auzit zgomotul unei lupte surde.

A străbătut acea distanță, care îl despărțea de combatanți, într-o singură clipă.

Luna răsărise și cu toate că cerul era acoperit de nori groși, puntea vaporului nu era chiar atât de întunecată să nu distingă ce se petrecea.

Văzu siluetele a doi bărbați, care se luptau cu o femeie.

Nu știa că era femeia care l-a însoțit pe Andersson, dar bănuia că este vorba de ea. De un lucru era însă sigur: ajunsese pe puntea lui Kinkaid.

Nu mai pierdu vremea cu alte cercetări și se repezi la cei doi. Atacul asupra unei femei era un motiv suficient ca să intervină fără prea multă vorbă.

Cei doi marinari și-au dat repede seama că au fost înhățați de o mână puternică, de parcă ar fi fost prinși de strânsoarea unei mașinării.

— Ce înseamnă asta? Auziseră ei o voce puternică și amenințătoare.

Nu au avut vreme să mai răspundă, pentru că la auzul acestei voci, tânăra femeie sări în picioare și cu un țipăt ușor se repezi la cel care îi atacase pe marinari.

— Tarzan! strigă ea.

El îi azvârli pe cei doi cât mai departe și o strânse pe Jane la piept, nevenindu-i să creadă că este în lumea realului.

Revederea le-a fost însă de scurtă durată.

Abia au reușit să se strângă în brațe, că pe vas au apărut șase siluete în frunte cu Rokoff.

Când acesta a observat, în lumina lunii ecuatoriale, că înaintea sa se află lordul de Greystoke, a început să dea ordine isterice oamenilor, să tragă asupra celor doi soți.

Tarzan, cu o singură mișcare, a împins-o pe Jane în spatele unei cabine și dintr-o săritură a fost lângă Rokoff.

Dintre oamenii din spatele rusului, vreo doi care erau mai aproape, au ridicat armele și au tras asupra lui Tarzan, dar cei din spate, s-au trezit atacați de o firoasă hoardă de animale, care tocmai se cățăraseră pe punte.

Din spate veneau cinci maimuțoi, niște animale enorme, cu colții amenințători, cu fălcile căscate, iar după ei un războinic negru, uriaș, cu sulita grea sclipind în lumina luni.

În urma lor venea o creatură, care i-a înfricoșat mai mult ca oricare din hoarda animalelor: Șita, pantera, cu ochii aprinși de ură și sete de sânge.

Focurile trase asupra lui Tarzan și-au greșit ținta, iar el l-ar fi prins pe Rokoff într-o clipă, dacă acesta nu s-ar fi dat înapoi printre doi marinari și nu ar fi alergat îngrozit către cabine.

Atenția lui Tarzan i-a fost atrasă de cei doi, așa că nu l-a putut urmări pe rus.

În jurul lui, maimuțoi și Mugambi se luptau cu ceilalți marinari.

În fața ferocității îngrozitoarelor animale, oamenii au fugit imediat, răspândindu-se în toate direcțiile, desigur cei care au mai rămas în viață, pentru că maimuțele lui Akut și Șita făcuseră deja mai multe victime.

Însă patru dintre marinari au scăpat, dispărând în cabinele din spate, unde sperau să se poată baricada.

Aici ei l-au găsit pe Rokoff și furioși că i-a părăsit tocmai când primejdia a fost mai mare, doreau să se răzbune pentru toate câte au suferit din cauza brutalității lui.

Cu toate rugămințile lui, l-au împins afară pe punte, predându-l fiarelor de care abia scăpaseră.

Tarzan l-a văzut ieșind din cabină. Își recunoscuse dușmanul de moarte. Dar în afară de Tarzan, altcineva pusese ochii pe rus, Șita, cu colții amenințători, se îndreptă repede și în tăcere spre Rokoff, care încremenise de groază.

La vederea primejdiei care îl amenința, rusul izbucni în strigăte de ajutor și rămase țintit locului.

Genunchii îi tremurau, de parcă era cuprins de un acces de friguri.

Moartea era lângă el.

Tarzan a făcut un pas spre rus, cu sângele în fierbere din cauza furiei răzbunării.

În sfârșit, avea la discreția lui pe ucigașul fiului său.

Al lui era dreptul de răzbunare.

Odată, de mult, Jane îl oprise când a vrut să aplice legea pe care o cunoștea el, pedepsindu-l pe Rokoff după cum ar fi meritat. Acum nu îl mai împiedica nimeni.

În timp ce se apropia de rus, ca o fiară furioasă, degetele i se încleștau și se descleștau în continuu.

Văzând însă pantera gata să atace, gata să îi fure prada.

Dădu atunci o comandă scurtă și aspră. Cuvintele sale parcă l-au deșteptat pe rus din amorțeală, punându-l deodată în mișcare.

Cu un strigăt puternic, acesta se întoarse și fugi spre cabina căpitanului, care se afla sus, pe pasarelă.

Șita alergă după el, fără să mai țină cont de porunca stăpânului.

Tarzan se pregătea să îi urmărească, când o atingere ușoară de braț îl opri. Întoarse capul și o văzu pe Jane.

— Nu mă lăsa singură, mi-e teamă! șopti ea.

Tarzan privi în jur.

Acolo se aflau maimuțele lui Akut. Vreo doi dintre ei se apropiau de ea cu priviri amenințătoare și cu mârâituri furioase.

Tarzan strigă la ei să se dea înapoi. Uitase pentru un moment, că ei nu erau decât niște animale care nu puteau să deosebească dușmanii stăpânului, de prietenii lui.

Firea lor sălbatică fusese stârnită de lupta împotriva marinarilor și Jane era considerată ca făcând parte din ceata dușmanilor.

Tarzan se întoarse din nou în direcția în care fugise Rokoff, întristat de gândul că va trebui să se lipsească de plăcerea unei răzbunări drepte.

Numai dacă Șita nu l-a ajuns și a făcut ce dorea el să facă...

Privind mai atent, văzu că rusul nu mai avea nici o speranță.

Acesta se retrăsese până la capătul balustradelor, unde stătea tremurând, privind cu ochii holbați către fiara care se apropia încet, dar amenințător.

Pantera se târa pe burtă, frecându-se de podea, scoțând niște răgete scurte și firoase.

Se apropia foarte încet de Rokoff, care stătea împietrit, cu ochii ieșiți din orbite, cu gura căscată și cu fruntea acoperită de broboane mari de transpirație rece.

Dedesubtul lui erau maimuțele antropoide teribile și nu îndrăznea să se refugieze acolo.

Oricum, nu avea rost să coboare, văzând una dintre brutele acelea păroase, cățărându-se pe un stâlp al pasarelei în fața sa era pantera, gata de atac.

Nu se mai putea mișca. Genunchii îi tremurau. Vocea i s-a stins, ne izbutind să mai scoată nici un sunet articulat.

Suspină, gemând sfâșietor și căzu în genunchi... Șita sări asupra lui.

Se azvârlă drept spre pieptul rusului, trântindu-l pe spate.

Când colții puternici ai felinei au început să sfâșie gâtul și pieptul omului, Jane Clayton și-a întors capul cu groază. Nu același lucru l-a făcut însă și Tarzan.

Un zâmbet rece de satisfacție i-a fluturat atunci pe buze, iar cicatricea de pe frunte, care i se înroșise ca sângele, dispăru, revenind la culoare sa normală de piele albă, arsă de soare.

Rokoff se zbătu furios, dar zadarnic.

Își primea pedeapsa pentru nenumăratele sale crime, iar moartea îl chema.

După ce luptele de pe bord au încetat, Tarzan, la rugămintea soției lui, s-a apropiat să scoată corpul neînsuflețit din ghearele panterei și să îi ofere o înmormântare creștinească, decentă.

Însă felina enormă s-a ridicat de pe cadavru și a început să mârâie și să-l amenințe chiar pe Tarzan, pe care îl iubea în felul ei sălbatic și nu a permis nimănui să se apropie de prada sa.

Toată noaptea, Șita a stat culcată peste cadavrul sfâșiat al celui care a fost Nicolai Rokoff, până cu câteva ore mai devreme.

Pasarela de pe Kinkaid devenise alunecoasă de sângele care a curs.

Sub razele sclipitoare ale lunii, fiara s-a ospătat, iar a doua zi, la răsăritul soarelui, din temutul dușman al lui Tarzan nu a rămas decât o mână de oase roase.

Tarzan porni apoi să îi caute pe cei ascunși. Au mai rămas doar patru marinari în viață, ascunși în cabinele de sub punte, restul erau morți. Paulvitch însă dispăruse.

Cu ajutorul celor care au rămas în viață, Tarzan a pus vaporul sub presiune, ordonând secundului, care spre norocul lui a scăpat, să îndrepte vaporul în direcția insulei pe care fusese abandonat.

Tocmai când au încercat să o ia din loc, o furtună puternică a pornit ca din senin, făcând ca valurile să crească mult, împiedicând deplasarea vasului.

Toată ziua cât a durat furtuna, vaporul a stat în golful de la vărsarea râului Ugambi. După ce s-a lăsat noaptea, cu toate că vântul s-a mai domolit, Tarzan a socotit că este mai bine să aștepte până se luminează de ziuă.

Bancurile ascunse de nisipul adus de râul Ugambi, puteau să le împiedice ieșirea în larg.

Ceata de animale a fost lăsată în voie pe punte, înțelegând cele spuse de Tarzan și Mugambi, că nu trebuie să mai atace pe nimeni de pe vapor. Însă pentru o mai mare siguranță, noaptea au stat închise într-una dintre cabinele mai spațioase.

Bucuria lui Tarzan a fost fără margini când a aflat că micuțul care murise în satul lui M'ganwazam nu fusese fiul lor.

Cine a fost acel copilăș, sau de unde venise, nu se putea afla. Singurii care puteau da relații, Rokoff și Paulvitch nu erau la îndemână.

Se simțeau ușurați, trăind acum cu speranța, că nu aveau nici o dovadă că fiul lor ar fi în primejdie.

Cert era că micuțul Jack nu fusese adus pe Kinkaid Andersson ar fi știut asta, dacă ar fi fost așa, dar el o asigurase pe Jane, de nenumărate ori, că micuțul pe care îl luaseră cu ei, fusese singurul copilăș pe bordul vaporului, de când au plecat din Dover.

CAPITOLUL XVIII.

Răzbunarea lui Paulvitch

În timp ce Tarzan stătea de vorbă cu soția lui pe puntea vaporului, povestindu-și unul altuia peripețiile prin care au trecut, începând de la despărțirea lor de la Londra, pe malul apei îi pândea un om cu priviri răutăcioase, cu sprâncenele încruntate.

Prin mintea acestui om se perindau planuri prin care ar fi putut împiedica plecarea englezului și a soției lui. Atâta vreme cât în creierul răzbunător al lui Paulvitch era o scânteie de viață, niciunul dintre cei pe care îi ura nu era în siguranță.

Rusul făcea plan după plan, dar le respingea tot el, socotindu-le nepractice sau fără valoare, față de răzbunarea care se cuvenea celor care i-au făcut atâtea rele.

Mintea criminală a locotenentului lui Rokoff era atât de stăpânită de o judecată greșită, încât nu putea să înțeleagă adevărata situație a celor petrecute. Nu își dădea seama că principalul vinovat în toate era Rokoff și nu Tarzan.

Respingând fiecare plan nou, Paulvitch ajungea la aceeași concluzie: nu putea întreprinde nimic, atâta timp cât între el și obiectul urii sale era jumătate din lățimea marelui râu Ugambi.

Dar cum să treacă el apa aceea, în care mișunau crocodili feroși?

Nu se găsea nici o barcă prin apropiere, decât în satul Mosula, dar Paulvitch nu avea certitudinea că va mai găsi vaporul ancorat în golf, până să reușească să facă rost de un mijloc de a ajunge pe Kinkaid.

Și totuși, altă soluție nu era. Era convins că numai în acest fel putea ajunge la dușmanii lui. Se îndepărta de mal, după ce aruncă o privire plină de ură spre cele două persoane, care stătea de vorbă pe punte.

Mergând în grabă prin jungla deasă, cu mintea concentrată numai asupra unui singur fapt, răzbunare, a uitat cu desăvârșire până și teribilul pericol al unei asemenea plimbări printre animalele sălbatice.

Învins de data aceasta, fiind obișnuit să câștige întotdeauna prin comploturi mârșave, era orbit să se răzbune, uitând de planurile lui Rokoff și ale lui, care i-au dus pe amândoi la acest deznodământ; pe el abandonat în junglă, iar pe Rokoff să își găsească moartea printre colții și ghearele unei feroase pantere.

În timp ce mergea grăbit spre satul de indigeni, în mintea sa era deja conturat un plan de răzbunare, care părea mai simplu decât oricare la care se gândise.

Se gândea că va putea să se apropie de vapor în timpul nopții și să ia legătura cu marinarii, cu cei care au scăpat de teribila hoardă de animale ale aceluia echipaj feros.

Va încerca să smulgă comanda vasului de la Tarzan cu ajutorul supraviețuitorilor măcelului.

În cabina lui mai erau multe arme, iar într-un sertar secret era ascunsă o bombă puternică, așezată într-o cutie neagră.

Construcția acestei mașini infernale îi luase destul de mult timp, pe când se bucura de încrederea nihilistilor din Rusia, țara lui natală.

Pe aceștia însă, până la urmă i-a denunțat, pentru a scăpa el însuși de pedeapsă, ba mai și primise o mică sumă de bani, drept recompensă.

Se cutremură la amintirea blestemului care ieșise pe buzele unui fost camarad, când i s-a dat voie să vorbească pentru ultima oară, înainte de a fi spânzurat.

Îndepărta aceste gânduri, concentrându-se asupra modului cum va folosi explozibilul.

Câte ar fi putut face, dacă ar fi avut la îndemână acea puternică armă!

Acea cutie mică și neagră, ascunsă în masa din cabina lui de pe Kinkaid avea suficientă putere să îi distrugă pe toți dușmanii lui de pe punte, într-o singură clipă.

Își lingea buzele de plăcere, gândindu-se la momentul în care va gusta plăcerea victoriei. Aceste gânduri îl făceau să se grăbească, pentru a nu pierde vaporul.

Totul depindea însă de ora plecării vasului. Rusul își dădea seama că Tarzan nu va pleca decât pe ziuă.

Pentru ca să se poată apropia de vapor, trebuia să acționeze pe întuneric. Altfel, ar fi fost văzut de Tarzan sau de lady Greystoke, care nu i-ar fi permis să urce la bord.

Pe bună dreptate socotea că întârzierea se datora furtunii din larg.

Dacă furtuna ar fi durat până în noapte, situația îi era favorabilă, știind că era imposibil de navigat pe întuneric prin apele puțin adânci ale golfului, datorită bancurilor de nisip și micilor insule care împânzeau toată lățimea ieșirii râului Ugambi în ocean.

Pe la orele amiezii, Paulvitch a ajuns în satul care se afla pe malul unui mic afluent al râului Ugambi.

Șeful localnic îl primi bănuitor și fără să îi arate prietenie, deoarece toți cei care au avut legături cu Rokoff și Paulvitch, au avut de suferit, într-un fel sau altul de pe urma lăcomiei și cruzimii celor doi ruși.

Când Paulvitch a cerut să i se împrumute sau să i se vândă o barcă, șeful s-a încruntat, refuzând mânios, dându-i de înțeles să părăsească satul cât mai repede.

Înconjurat de războinici furioși, care păreau că nu așteaptă decât un pretext ca să îl străpungă cu sulițele lor, rusul nu a avut de ales și s-a îndepărtat.

Vreo doisprezece războinici l-au condus până la o plantație din afara satului, unde l-au lăsat singur, spunându-i să nu mai calce în acele locuri, sau în vecinătatea satului lor, niciodată în viața lui.

Stăpânindu-și cu greu furia, Paulvitch s-a afundat în junglă, dar de îndată ce a ieșit din raza vizuală a războinicilor, s-a oprit și a început să asculte cu atenție.

Putea auzi vocile celor din escortă care se întorceau în sat și s-au asigurat că nu îl urmărește nimeni. S-a strecurat până pe malul râului, fiind hotărât să facă rost de o barcă, cu orice preț.

Chiar propria lui viață depindea de reușita efortului său de a ajunge pe Kinkaid și să se asigure de serviciile echipajului. Pentru că odată abandonat în pădurea africană, unde localnicii au prins o ură teribilă pe el, ar fi fost condamnat la moarte sigură.

Dar și dorința de răzbunare era un imbold tot atât de puternic ca să înfrunte toate primejdiile până la îndeplinirea planurilor.

Era într-o situație disperată și stătea ascuns printre tufișurile de pe malul râului, căutând cu privirea vreo barcă, pe care să o poată manevra singur, cu o singură vâslă.

Întâmplarea a făcut să nu aștepte prea mult. Văzu o barcă mică pe râu, una din care indigenii o folosesc la deplasări scurte.

Un tânăr negru vâslea leneș spre mijlocul apei, în dreptul satului. Ajungând unde dorea, a lăsat să fie dus de curent, iar el s-a tolănit pe fundul bărcii.

Habar nu avea că a fost reperat de un dușman nevăzut de pe mal. Fluiera vesel o melodie monotonă.

Paulvitch îl urmărea din pădure, de-a lungul malului.

Cam după vreo doi kilometri, negrul s-a sculat și a îndreptat barca spre mal.

Paulvitch era încântat de această întâmplare. Numai că tânărul și-a schimbat gândurile și a tras barca pe malul opus, ascunzând ambarcațiunea într-un tufiș.

După o foarte scurtă vreme, tânărul s-a întors, a tras barca din tufiș și a început traversarea râului, pe malul unde era Paulvitch.

Acesta își reveni imediat din amorțea și ieși din ascunzătoare, ca un șarpe flămând.

În creierul lui, toate planurile au început să se contureze din nou. Pentru nimic în lume, nu ar fi dorit să intre din nou în conflict cu localnicii.

Avea acum prilejul să facă rost de o barcă și să ajungă pe Kinkaid.

— Ce are de gând tânărul acesta? se întreba el. De ce nu mai pleacă de lângă barca aceea?

Începea să devină nerăbdător.

Tânărul negru căsca prelung. Apoi s-a întins în barcă. După câteva momente, s-a sculat cu o încetineală care l-a scos pe Paulvitch din minți. Și-a verificat săgețile din tolbă și a încercat coarda arcului.

S-a uitat dacă mai are cuțitul la el și a încercat muchia cu degetul. A pus cuțitul înapoi la brâu mulțumit.

Din nou s-a întins pe fundul bărcii, privind spre apă, dând din umeri. S-a așezat să doarmă. Probabil dorea să se odihnească înainte de a porni la vânătoare.

Paulvitch s-a sculat din ascunzișul său, cu mușchii încordați, uitându-se țintă la victima sa, care nu bănuia nimic.

Pleoapele tânărului războinic erau nemișcate și ochii îi erau închiși. După câteva momente, a început să respire liniștit, adânc, semn că adormise într-un somn fără griji.

În sfârșit, putea să acționeze!

Rusul s-a furișat încet spre tânărul războinic negru care adormise într-un somn adânc. O creangă a trosnit sub piciorul lui Paulvitch, iar tânărul s-a mișcat în somn.

Rusul și-a scos revolverul și a îndreptat țeava spre tânărul negru. A rămas câteva clipe nemișcat ca o stană de piatră, până ce negrul a adormit din nou.

Albul s-a apropiat și mai mult. Nu putea să riște un foc tras aiurea. În cele din urmă a ajuns chiar lângă barcă.

Țeava rece a armei din mâna sa se apropia de pieptul băiatului cu o încetineală înspăimântătoare.

Își opri mâna la numai doi centimetri de pieptul în care bătea regulat inima tânărului.

Acum, numai o singură mișcare de deget îl mai despărțeau de lumea eternă.

Obrajii lui negri-bruni erau plini de aer tineresc, iar buzele se ondulau într-un zâmbet ușor, nevinovat.

Oare mâna rusului vor opri viața din acest trup tânăr și fericit?

Conștiința lui Paulvitch oare nu îl muștra pentru această fărădelege?

Zadarnică speranță! Alexandr Paulvitch era imun la asemenea gânduri.

Buza lui răutăcioasă s-a destins într-un zâmbet de satisfacție, când degetul lui apăsător a tras trăgaciul revolverului.

Se auzi o detunătură, iar deasupra inimii tânărului apăru o mică gaură, în jurul căreia era un mic cerc negru de piele arsă de praful de pușcă.

Tânărul corp, cu câteva clipe mai înainte plin de viață, s-a încovoiat din mijloc. Buzele, care mai adineaori zâmbeau fericit, se crispaseră într-o agonie cutremurătoare.

Căzu pe spate, în cel mai adânc somn, din care nimeni nu se deșteaptă.

Criminalul a sărit imediat în barcă, lângă cadavrul victimei sale. După câțiva metri de mers pe apă, a apucat brutal corpul neînsuflețit și l-a ridicat deasupra marginii bărcii.

Apoi, cu o mișcare scurtă, a vâslit ușor. Vâsla sa a creat câteva cercuri concentrice pe luciul apei. Aceste cercuri pe apă au fost imediat tulburate de corpul tânărului negru, care a fost azvârlit brutal în râu. Cadavrul sărmanului negru a început să plutească ușor.

Barca mult dorită a ajuns în stăpânirea albului, mai sălbatic decât negrul căruia îi luase viața.

A tăiat apoi funia cu care fusese legată barca și apucând mai cu putere vâsla, se puse cu înverșunare pe vâslit, în josul râului Ugambi. Dorea să meargă cât putea el mai repede.

S-a întunecat de-a binelea când a ajuns în curentul care merge spre larg, Paulvitch se străduia să cerceteze întunericul ca să zărească mai repede vaporul, ca să poată lua direcția cea mai bună.

Oare Kinkaid mai era în apele râului, sau a plecat în larg odată cu trecerea furtunii?

Acestea întrebări și le punea rusul în timp ce vâslea în josul râului. Întrebările acestea îl turburau foarte mult, știind că numai Kinkaid îi putea oferi un viitor pentru supraviețuire.

Altminteri era la discreția ororilor nemiloasei păduri și a ținuturilor acestea sălbatice.

În întuneric, în timp ce vâslea puternic, avea impresia că zboară cu barca sa. Dar începea să se convingă că vaporul a ridicat ancora, iar el a trecut de mult de locul vechi de ancorare.

După un cot al râului, i-a apărut deodată o lumină tremurătoare. Era un felinar de pe Kinkaid.

A scos o exclamație de triumf. Vaporul nu a plecat. Viața lui era salvată și răzbunarea era foarte aproape.

Se opri din vâslit de îndată ce a zărit lumina de pe vas.

A lăsat barca să lunece încet pe apele tăcute ale râului Ugambi, vâslind foarte rar, doar pentru a da o direcție cât mai bună micii ambarcațiuni, care plutea în voia curentului.

Vedea cum se apropie de gigantul de fier, care stătea nemișcat în întunericul nopții.

De pe punte nu răzbătea nici un sunet, iar Paulvitch plutea fără să fie observat de cineva.

Singurul zgomot a fost acela al atingerii bărcii de masivul corp al vaporului.

Tremurând din cauza tensiunii nervoase, rusul a stat nemișcat câteva clipe. Nu auzea nici un zgomot pe vas, care să-i fi arătat că a fost descoperit.

Și-a condus ușor barca până a găsit locul unde trebuia să fie scara portabilă. Însă aceasta dispăruse.

Trebuia să se întoarcă pe partea cealaltă a vaporului pe unde se încărcă marfa sau cărbunele și să găsească cele două tampoane puternice, legate cu frânghii groase.

Se agăță de una dintre aceste frânghii și peste câteva clipe a fost sus pe punte, unde din nou a rămas nemișcat mai multe minute.

În tot acest timp se gândea cu groază la hoarda de animale sălbatice și îl treceau fiori reci.

Dar pentru că viața îi era în pericol și acum totul depindea de succesul acestei încercări era hotărât să înfrunte orice primejdie și să se arătat.

Pe punte nu era nimeni de pază, așa că s-a furișat până la cabinele marinarilor, care se aflau în partea de jos a vasului.

Peste tot domnea o liniște deplină.

Ușa cabinei principale era întredeschisă și privind înăuntru văzu pe unul dintre marinari citind, la lumina slabă a unei lămpi care fumega, atârând de tavan.

Rusul îl cunoștea foarte bine pe acest individ. Era un criminal fără scrupule, pe care se putea bizui mai mult decât pe oricare dintre ceilalți, pentru a-și duce la bun sfârșit planul pe care îl concepuse.

Coborî încet treptele care duceau spre cabine, fixându-l pe marinar cu privirea, gata să îi facă semn să tacă, dacă ar fi simțit ceva mișcându-se afară.

Marinarul era însă cufundat în lectură și nu l-a observat, nici chiar când rusul era chiar lângă el.

Paulvitch s-a aplecat ușor, șoptindu-i numele. Omul a ridicat ochii de pe carte. Privirile lui au arătat nedumerire la început când l-a observat pe adjunctul lui Rokoff, dar imediat ochii lui au redevenit mici, într-o privire răutăcioasă.

— La naiba! mârâi el. De unde ai mai apărut și tu? Am crezut că am scăpat și de tine și te-ai dus acolo unde merita. Înălțimea sa lordul va fi foarte încântat să te vadă.

Paulvitch se grăbi să se apropie de marinar și pe buzele lui flutura un zâmbet prietenesc. Întinse mâna dreaptă ca să i-o strângă pe a marinarului semn de bucurie a revederii.

Marinarul a ignorat cu desăvârșire mâna întinsă a rusului și nu i-a întors zâmbetul mios.

— Sunt aici ca să vă ajut, îi explică rusul. Doresc să îmi dau toată silința să vă ajut să scăpați de englez și de animalele sale înfiorătoare. Nu vom avea de suferit de pe urma legilor, când vom ajunge în țările civilizate.

Marinarul nu l-a întrerupt. Paulvitch a continuat:

— Ne vom strecura spre ei când dorm. Vreau să spun către Greystoke, soția lui și banditul negru. Pe urmă ne va fi foarte ușor să ne descotorosim de animale. Unde sunt?

— Sunt jos, îi răspunse marinarul. Trebuie să îți spun însă ceva, Paulvitch. Pe noi nu ne mai poți trimite împotriva lordului englez. Am avut foarte mult de suferit din cauza ta și a nebunului celălalt. Acum el este mort, dar nădăjduiesc să ai și tu aceeași soartă, cât de curând. Ne-ați tratat ca pe niște câini, iar dacă tu crezi că mai avem vreun sentiment față de tine, mai bine lasă-te păgubaș.

— Adică vrei să spui că acum toți sunteți împotriva mea? întrebă Paulvitch.

— Da! răspunse scurt marinarul.

După o pauză, în care parcă i-a venit o idee salvatoare, a adăugat:

— Numai dacă nu mă poți „convinge” să te las să pleci de pe vapor, până nu vine englezul să termine și cu tine.

— Nu vrei să mă trimiți înapoi în junglă, sper, zise speriat Paulvitch. Acolo știi că nu aș putea supraviețui, nici măcar o săptămână.

— Acolo mai ai o speranță, răspunse marinarul. Aici nu ai niciuna. Uite, ca să te conving, îi chem pe ceilalți. Te vor spinteca imediat. Norocul că m-ai găsit pe mine deștept, în locul altuia dintre marinari.

— Ești nebun de legat! exclamă Paulvitch. Nu știi că englezul vă va trimite la spânzurătoare de îndată ce veți ajunge undeva unde să vă înhațe cei cu legea?

— Nu, nu va face așa ceva, replică marinarul. Ne-a spus el nouă că nimeni nu este vinovat de câte s-au întâmplat decât Rokoff și cu tine. Restul, adică noi, am fost doar uneltele nemerniciei voastre. Vezi acum cum stau lucrurile?

Paulvitch a stat o jumătate de oră pe capul marinarului, rugându-l sau amenințându-l, după toane.

Uneori se prefăcea că plânge, alteori promitea averi fabuloase sau pedeapsa pe care marinarul ar merita-o. Acesta însă rămânea neînduplecat, spunându-i categoric că nu are decât două alternative: sau să consimtă să fie predat lordului de Greystoke, sau să plătească marinarului, ca preț al învoirii că acesta îl lasă să plece de pe vapor, cu tot ce are de valoare sau bani.

— Trebuie să te decizi mai repede, pentru că vreau să mai și dorm. Hai, alege, pădurea africană sau lordul englez!

— Îți va pare rău, mârâi Paulvitch.

— Lasă vorba! se răsti marinarul. Vezi numai să nu mă răzgândesc și să te leg aici.

Paulvitch nu era deloc dispus să cadă în mâinile lui Tarzan, din moment ce mai avea o șansă de scăpare.

Deși jungla îl înspăimânta, totuși era o alternativă cu mult mai acceptabilă decât moartea sigură pe care știa că o merită din partea lui Tarzan.

— Doarme cineva în cabina mea? întrebă el.

Marinarul a dat negativ din cap.

— Nu. Lordul și lady de Greystoke ocupă cabina căpitanului.

— Merg atunci să îți aduc tot ce am acolo de valoare, îi spuse Paulvitch.

— Merg și eu cu tine, ca nu cumva să încerci să faci ceva mârșav, zise marinarul luându-se după rus.

La intrarea cabinei, se opri să păzească, lăsându-l pe Paulvitch să intre singur.

Acesta a adunat la un loc tot ce îi aparținea și cu care trebuia să își cumpere libertatea de la un individ care i-a pus niște condiții care nu intraseră în planurile sale.

Și în timp ce stătea privind grămada de lucruri de pe masă, își chinuia creierul, într-o succesiune de gânduri fugare, cum să născocască un plan ca să îl ajute să se răzbune pe dușmanii lui, dându-i în același timp și lui, o posibilitate de a scăpa.

Deodată își aminti de cutia neagră, ascunsă sub masă, într-un sertar fals. Tocmai se rezema de acea masă, în acel moment.

Pipăi sub masă și figura lui s-a luminat de o rază sinistră și o satisfacție răutăcioasă.

O clipă mai târziu, scotea de sub masă obiectul mult dorit.

În timp ce își adunase lucrurile, aprinsese lampa care atârna de tavan. La lumina aceea, examina acum cutia, mai aproape de lampă, căutând să o deschidă.

După ce a ridicat capacul, s-a uitat înăuntru, la cele două despărțituri aproape egale în dimensiuni.

Într-o parte era un mecanism care semăna cu un ceasornic simplu.

Tot acolo era și o baterie electrică mică uscată prinsă de perete.

De la mecanismul de ceasornic pornea o sârmă, care era în contact cu unul dintre polii bateriei, iar la celălalt pol era o altă sârmă, care trecea în al doilea compartiment al cutiei, întorcându-se apoi la mecanism.

În al doilea compartiment, care era acoperit cu o pânză impermeabilă, era un material necunoscut, fixat în ceară.

În fundul cutiei, lângă mecanism, se afla o cheie, pe care Paulvitch a scos-o și fixând-o de un șurub, a început să o rotească...

Ascunse cutia sub haină pentru a nu se auzi afară zgomotul produs de arc.

În același timp, asculta cu atenția încordată, dacă nu se aude vreun zgomot în exterior.

Trebuia să fie atent, ca nu cumva marinarul, sau altcineva de pe vapor, să intre tocmai acum, când își desăvârșea opera de răzbunare.

După ce a rotit arcul până la refuz, a fixat un arătător pe un cadran mic, de lângă mecanism.

A închis cutia la loc, așezând-o de unde o luase.

Un zâmbet sinistru îi apărură pe buze, când și-a strâns obiectele.

Stinse lampa și ieși, ducându-se către marinarul care aștepta.

— Uite lucrurile mele, zise el.

Privi speriat în jur. Adăugă:

— Lasă-mă acum să plec liniștit.

— Să mă uit și prin buzunarele tale, obiectă marinarul. Să nu fi uitat ceva să îmi lași, care desigur că nu ți-ar folosi la nimic în junglă, dar care ar fi util unui amărât marinar din Londra!

După câteva clipe a exclamat:

— Ah! Tocmai de asta m-am temut. Ce, credeai că sunt prost?

Scoase un teanc de bancnote din buzunarul de la piept al hainei lui Paulvitch.

Rusul mârâi furios, trase o înjurătură și îl rugă să îi lase ceva din bani.

Văzând însă că nu are cu cine discuta, s-a împăcat și cu această pierdere.

Știa bine că marinarul nu va ajunge niciodată la Londra ca să își cheltuiască banii.

Cu multă greutate s-a abținut să nu facă o aluzie la cele ce se vor întâmpla, atât cu el, cât și cu toți ceilalți de pe Kinkaid.

Însă teama de a stârni vreo bănuială în legătură cu explozibilul, l-a oprit.

A străbătut puntea vaporului și a coborât fără nici o vorbă în barcă.

După câteva momente, vâslea spre mal.

A fost înghițit de întunericul nopții.

Dacă ar fi știut că îl așteaptă ani mulți până să iasă în civilizație, ar fi preferat să moară de mâna lui Tarzan.

Marinarul, după ce s-a asigurat că Paulvitch a plecat, s-a întors în cabina lui.

A ascuns prada și s-a culcat.

În acest timp, în cabina rusului, ticăia, în tăcerea nopții, mecanismul de ceasornic din cutia mică, neagră, care conținea răzbunarea rusului pentru toți cei de pe Kinkaid.

CAPITOLUL XIX.

Ultimele ore pe Kinkaid.

Când s-a luminat de ziuă, Tarzan a ieșit pe punte, ca să vadă dacă timpul era favorabil călătoriei pe ocean. Vântul se potolise, iar cerul nu avea nici un nor pe întinderea sa albastră.

Era vremea ideală pentru a merge spre insula unde trebuiau să lase animalele.

Apoi, urma drumul către casă...

Tarzan s-a dus să îl scoale pe secund, dându-i instrucțiuni pentru ca vaporul să ridice ancora cât mai repede.

Restul echipajului, fiind asigurați de lordul de Greystoke că nu vor fi dați în judecată pentru crimele celor doi ruși, foarte binevoitori, s-au grăbit să își îndeplinească fiecare datoria pe care o avea pe vapor.

Animalele, eliberate din cabinele unde au fost închise pentru noapte, cutreierau puntea în lung și în lat, spre marea neplăcere a marinarilor, în a căror memorie era încă vie scena sălbatică a luptei dintre aceste fiare și cei care au pierit sub colții lor.

Și acum se părea că aceste animale ar aștepta doar o ne semnificativă provocare pentru a se înfrupta din carnea moale și gustoasă a altor victime.

Sub atentele priviri ale lui Tarzan și Mugambi, atât Șita cât și maimuțele lui Akut, și-au înfrânt poftetele. Oamenii au putut lucra liniștiți pe vas, într-o siguranță cu mult mai mare decât și-ar fi închipuit-o.

În cele din urmă, Kinkaid porni în josul râului Ugambi, ieșind foarte curând în apele Oceanului Atlantic.

Tarzan și Jane Clayton priveau țărmul îmbrăcat în verdeață, care se depărta și pentru întâia oară, Tarzan părăsea pământul pe care a crescut, fără nici o urmă de regret.

Nu ar fi existat pe lume, nici un vapor destul de rapid, ca să îl poată îndepărta de Africa și să îl apropie de casă, de locul unde ar fi putut afla ce s-a întâmplat de fapt cu fiul lui.

Deși vaporul înainta repede, i se părea că stă pe loc. După o vreme, dealurile joase ale acelei părți din Africa de vest, au dispărut la orizont.

În cabina lui Paulvitch, mecanismul de sub masă ticăia, ticăia mereu, cu o monotonie care, după toate aparențele, părea să nu aibă sfârșit.

Și totuși, secundă după secundă, o limbă de ceas, se apropia de o altă limbă de ceas, care se afla pe același cadran din cutie.

Când aceste două micuțe bucăți de metal se vor atinge, ticăitul ceasului va înceta...

Tarzan și Jane stăteau sus pe punte, privind spre insulă. Toți ceilalți se aflau în preajma lor, în partea din spate a vaporului, uitându-se cum apare pământul, de parcă ar fi răsărit din ocean.

Fiarele erau tolănite sub un acoperiș improvizat. Dormitau liniștite. Domnea o tăcere, atât pe vapor, cât și pe apă.

Deodată, fără nici un avertisment, acoperișul cabinelor sări în aer, iar un nor gros de fum s-a ridicat de pe Kinkaid. O altă explozie izbucni imediat, zguduind vaporul.

Parcă iadul se deschisese sub vas.

Maimuțele alergau speriate și furioase.

Șita sărea încolo și înapoi, scoțând sunete teribile, care înghețau inimile marinarilor.

Până și curajosul Mugambi a fost cuprins de panică. Numai Tarzan și soția lui și-au păstrat sângele rece.

După ce exploziile au încetat, Tarzan a sărit în mijlocul animalelor speriate, încercând prin vorbă să calmeze hoarda înspăimântată. I-a mângâiat asigurându-i că pericolul a trecut.

După ce au cercetat rezultatul dezastrului, au văzut că a izbucnit un incendiu, care începea să se întindă peste întreaga construcție lemnoasă a cabinelor. Printr-o spărtură, au ieșit flăcări care au aprins și puntea.

Ca prin minune, nimeni nu fusese nici măcar rănit, iar originea exploziei a constituit un mister pentru toți.

Numai unul avea o bănuială: marinarul pe care Paulvitch îl întâlnise noaptea și care i-a permis să intre în cabina lui.

El ghicise adevărul, dar nu avea de ales. Trebuia să tacă...

— Desigur, gândea el, cel care a îngăduit ca acel mișel să pună piciorul aici, ar fi aspru pedepsit. Mai ales că după vizita lui, s-a dovedit că a pus o mașină infernală în funcțiune.

Hotărâse să păstreze pentru sine această taină, care a provocat dezastrul.

Flăcările înaintau repede, iar după câteva minute Tarzan a observat că ceea ce produsese explozia a împrăștiat o materie foarte inflamabilă pe lemne. Apa nu putea să stingă flăcările. Se părea că flăcărilor le priește să fie udate.

La un sfert de oră după explozie, nori groși de fum se ridicau din toată partea din față a vaporului, care era menit să piară în flăcări.

Focul a ajuns până la oameni și animale, iar vaporul nu mai putea fi dirijat.

Soarta ei era pecetluită.

— Este zadarnic să încercăm să mai facem ceva și să rămânem aici, zise Tarzan secundului. Pe lângă că nu putem salva vasul, s-ar putea ca alte explozii să izbucnească, dacă flăcările dau de material inflamabil sub punte.

Apoi a venit cu propunerea salvatoare:

— Cel mai bine ar fi să ne imbarcăm în bărcile de salvare și să mergem la mal.

Desigur că aceasta era soluția, dar a fost greu acceptată.

Doar marinarii au putut să își mai ia câte ceva din lucruri pentru că numai cabinele lor mai erau întregi.

Au coborât două bărci mari, în care au încăput cu toți: oameni și animale.

În timp ce bărcile se apropiau de țărm, animalele nerăbdătoare adulmecau aerul binecunoscut lor, al insulei lor natale.

Abia au ajuns pe uscat că Șita și maimuțele lui Akut au sărit vesele, alergând spre pădure.

Un zâmbet trist a fluturat atunci pe buzele lui Tarzan, la vederea dispariției lor.

— Adio, prieteni, a murmurat el. Ați fost buni și credincioși și îmi va fi dor de voi.

— Se vor mai întoarce la noi, nu-i așa, dragă? întrebă Jane Clayton, care se afla lângă el.

— Poate că da, poate că nu, răspunse Tarzan.

Apoi, a adăugat:

— Erau foarte stingherite de când au fost obligate să accepte atâtea ființe omenești lângă ele. Eu și Mugambi nu le deranjam, fiind mai demult cu ele și mai apropiate lor. Însă tu și echipajul sunteți ființe prea civilizate pentru fiarele mele. Mai ales de tine fug.

— Da? întrebă Jane surprinsă.

— Fără nici o îndoială. Ele simțeau că abia se pot abține lângă o carne atât de gustoasă ca a ta, dar știau că sunt în primejdie chiar și pentru o mică mușcătură doar.

Jane Clayton râse cu poftă și răspunse:

— Eu cred că mai degrabă au fugit de tine. Tu ești cel care le interzice ba una, ba alta, fără motiv, după părerea lor. Ca și copiii mici, sunt acum încântați că au prilejul să iasă de sub tutela părinților severi.

Pe urmă, a mai spus:

— Dar dacă se întorc, mi-ar face plăcere să îi văd ziua.

— Dar dacă se întorc tot flămânde? râse Tarzan.

Timp de mai multe ore, naufragații de pe mal au urmărit spectacolul ce îl prezenta vaporul incendiat. După aceea, au auzit o bubuitură îndepărtată a unei alte explozii, iar Kinkaid a început să se scufunde.

Peste câteva minute, pe luciul apei nu se mai zărea nimic.

Cauza celei de a doua explozii se datora cazanelor cu aburi care s-au încins din cauza căldurii. Secundul le-a explicat cum s-au întâmplat lucrurile. Dar cauzele primei explozii nu au fost elucidate și au fost subiectul discuțiilor și presupunerilor încă foarte multă vreme.

CAPITOLUL XX.

Aventuri pe insulă.

Prima grijă a celor debarcați de pe Kinkaid a fost să găsească apă de băut și să-și construiască o tabără. Nimeni nu știa cât vor sta pe acea insulă. Șederea lor se putea prelungi luni sau chiar ani.

Tarzan știa de unde se putea lua apă și au pornit-o cu toții în acea direcție.

Oamenii au început să construiască adăposturi cu mobilă rudimentară. Jane a rămas cu Mugambi și femeia pe care o găsiseră în barcă. Tarzan nu avea încredere ca paza soției lui să fie asigurată de vreunul dintre marinari.

Lady Greystoke suferea cumplit, pentru că speranțele ei au dispărut odată cu acest naufragiu. Se gândea că nu va afla niciodată ce s-a întâmplat cu fiul ei.

Și nici nu putea să facă ceva pentru el, acum că se afla pe această insulă nelocuită și în afara obișnuitelor trasee maritime.

Au trecut două săptămâni, iar fiecare dintre ei avea câte ceva de făcut.

În timpul zilei, aveau în permanență pe cineva, care stătea pe un deal din apropiere, cu vedere foarte bună spre ocean. Această persoană observa orizontul, dacă nu cumva apare vreun vapor.

În locul de pază, era pregătită o grămadă mare de vreascuri, care puteau fi aprinse imediat, pentru a semnaliza că este cineva pe insulă. Pe vârful unei prăjini, flutura un steag, croit din cămașa roșie a secundului de pe Kinkaid.

Însă nici un vapor nu a fost observat, nici o pânză de catarg și nici un fum de pe coșul unui vas cu aburi.

În cele din urmă, Tarzan a venit cu ideea construirii unei ambarcațiuni, care ar putea să îi ducă înapoi pe continent.

Le-a arătat cum să își confecționeze unelte primitive, iar pregătirile au început de îndată ce și-au dat seama cu toți, că asta le era ultima șansă.

Cu cât trecea timpul, rezultatul muncii lua o formă concretă. Însă oboseala și nervii care cedau foarte des, duceau la certuri foarte neplăcute.

Mai mult ca oricând Tarzan se temea să o lase pe Jane singură cu aceste brute de pe Kinkaid.

Totuși, trebuia să meargă la vânătoare, pentru că nimeni altul nu putea să vâneze în junglă mai bine ca el și cu atâta ușurință și rapiditate.

Uneori Mugambi se lua la întrecere cu el. Dar sulița săgeților negrului nu dădeau niciodată rezultate atât de sigure ca funia și cuțitul lui Tarzan.

În cele din urmă însă, oamenii s-au plictisit să lucreze, plecând, doi câte doi prin junglă, ca să cunoască regiunea și să vâneze singuri.

În tot acest timp, cei din tabără nu au mai întâlnit animalele din ceata lui Tarzan, însă Tarzan i-a văzut de mai multe ori în timp ce vâna.

Dar în timp ce în tabăra naufragaților de pe coasta de răsărit, starea de lucruri se înrăutățea vizibil, o altă tabără se construia pe coasta nordică.

Aici, într-un mic golf, se găsea corabia Cowrie. Puntea acestui vas a fost înroșită de sângele ofițerilor ei și ai celor care le-au fost credincioși, doar cu câteva zile în urmă.

Acestea s-au întâmplat, pentru că vasul Cowrie a trecut printre cele mai negre zile ale ei, de când pe punte au apărut oameni ca Gust, suedezul, Momulla, maurul și teribilul criminal Kai-Shang din Fașan.

Cu ei mai erau vreo zece, drojdia porturilor din mările de sud. Dar Gust, Momulla și Kai-Shang erau creierul acestei bande de criminali.

Ei au fost cei care au pornit revolta, cu intenția de a pune mâna pe recolta de perle, care constituia averea de pe Cowrie.

Căpitanul vasului a fost omorât în timp ce dormea, de către Kai-Shang, iar Momulla, maurul, condusesse atacul împotriva ofițerului de cart.

Gust, după obiceiul lui, găsise mijlocul să dea ordine ca alții să omoare în locul lui.

Nu că nu ar fi putut face el așa ceva, dar nu se simțea în siguranță să comită el crima, când avea subordonați pentru astfel de acțiuni.

Pentru fiecare criminal există un dram de risc, pentru că victimele nu se lasă omorâte de bună voie.

Se întâmplă uneori, ca ei să fie bărbați puternici și vigilenți, care ar putea schimba în favoarea lor un atac mișelesc.

Gust prefera să evite o asemenea alternativă deloc plăcută.

Acum însă, după ce totul s-a terminat, suedezul aspira la funcții înalte printre cei chemați să comande.

A mers până acolo încât și-a însușit câteva dintre bunurile căpitanului de pe Cowrie: îmbrăcăminte mai ales, care îi schimbau imediat înfățișarea, dându-i un aer autoritar.

Pe Kai-Shang însă, această atitudine arogantă îl deranja cumplit.

Nu îi plăcea ca cineva să îi comande. Nu avea de gând să accepte ordine de la un marinar simplu.

Astfel, sămânța nemulțumirii era adânc înfiptă printre răsculații de pe Cowrie, care tocmai se instalau în partea de nord a insulei.

Totuși, Kai-Shang își dădea seama că nu este cazul de noi lupte, pentru că Gust poseda cunoștințele cele mai prețioase privind navigația, din întreaga ceată de nemernici.

El era singurul, care putea să îi conducă prin Oceanul Atlantic, apoi să ocolească Capul Bunei Speranțe și să îi ducă în porturi sigure.

Acolo, ei doreau să își vândă marfa dobândită prin crimă, fără să fie întrebați de originea perlelor.

Cu o zi înainte de a debarca pe insulă și să fi acostat în golf, marinarul de veghe din vârful catargului, a zărit, departe spre sud, fumul și coșurile unui vas de război.

Cum celor de pe corabie nu le surâdea ideea de a fi opriți și verificați, au încercat să se ascundă câteva zile, până ce lucrurile se liniștesc.

Gust nu mai dorea să iasă acum în larg, pentru nimic în lume.

— Nimeni nu mă poate asigura, insista el, că vaporul pe care l-am văzut nu a venit intenționat să ne caute pe noi.

Kai-Shang i-a demonstrat că așa ceva era imposibil, pentru că nu era ființă pe pământ să știe ce se întâmplase pe Cowrie, în afară de ei.

Gust nu se lăsa convins. În mintea lui încolțise un plan, ca să îl ducă în posesia unei mai mari părți din pradă, decât ce s-a hotărât înainte.

Fiind deci singurul capabil să conducă vaporul, ceilalți nu se puteau lipsi de el. Însă nimic nu l-ar fi împiedicat pe el, să fugă cu patru sau cinci marinari, de îndată ce ar fi apărut un prilej favorabil unei astfel de acțiuni.

Și tocmai un asemenea prilej aștepta Gust. Trebuia ca într-o zi, Kai-Shang, Momulla și alți marinari să lipsească din tabără, plecați sau la vânătoare sau să cerceteze locurile din jurul golfului.

Suedezul se frământa în alcătuirea unui plan pentru îndepărtarea acestora de vaporul ancorat în golf.

Organiza dese vânători, dar întotdeauna se părea că demonul suspiciunii a intrat în sufletul lui Kai-Shang, pentru că acest ticălos de chinez nu voia să vâneze decât însoțit de Gust suedezul.

Într-una din zile, îi spunea lui Momulla că are toate motivele să îl suspecteze pe Gust, pentru intenția acestuia de a pleca separat de ei.

Momulla a și hotărât că nu este cazul să mai aștepte prea mult și să îi împlânte suedezului în piept cuțitul lui cel lung.

Kai-Shang nu avea altă dovadă decât simțul lui de criminal înnăscut, închipuindu-l pe Gust făcând ce și el ar fi făcut foarte bucuros, dacă ar fi avut toate mijloacele la îndemână.

Acum însă, nu îndrăznea să îl lase pe Momulla să îlucidă pe marinar. Toți depindeau de cunoștințele acestuia privind navigația pe ocean, iar numai el putea să îi ducă la destinație.

S-au gândit însă că nu ar strica să îl sperie puțin, pentru a-l sili să se supună lor orbește. Astfel că Momulla s-a dus să discute cu Gust.

Suedezul însă nici nu a vrut să audă de o plecare în grabă, punând aceleași condiții, ca mai înainte. Se temea că vasul de război patrula prin apropiere și probabil a pornit spre sud, așteptând ca ei să treacă spre Capul Bunei Speranțe.

Momulla își bătu joc de el, spunându-i din nou, că nimeni nu știe de revolta lor, așa că nu exista nici un motiv de bănuială.

— Dar, zise Gust, iată unde greșiți voi toți! Norocul vostru că aveți printre voi un om deștept și educat, care vă sfătuiește, gândindu-se la binele vostru.

După aceea a continuat:

— Ești un negru ignorant, Momulla, pentru că nu ai auzit în viața ta de telegraf.

Maurul sări în picioare, punând amenințător mâna pe mânerul cuțitului.

— Nu sunt negru! strigă el furios.

— Am glumit, se grăbi să explice suedezul. Suntem prieteni vechi, Momulla și nu trebuie să ne certăm, mai ales acum când Kai-Shang completează să ne fure perlele. Toată această discuție pornește de la el care are un plan ca să scape de noi și să fugă cu prada.

— Ce este cu telegraful acela? întrebă Momulla. Ce legătură are cu noi?

— Da, da! răspunse Gust, scărpinându-se la ceafă, întrebându-se dacă maurul este chiar așa de tâmpit ca să creadă o minciună cum avea el intenția să spună.

A continuat ideea:

— Uite, fiecare vapor de război este echipat cu un aparat pe care ei îl numesc telegraf fără fir. Cu ajutorul lui, ei pot comunica cu alte vapoare, la sute de kilometri depărtare și să asculte ce se întâmplă pe alte vapoare.

A mai făcut o pauză. Pe urmă, a spus:

— Tu știi foarte bine că în timp ce i-ați omorât pe cei de pe Cowrie, ați strigat și ați vorbit tare. Vasul de război, care se găsea la sud de noi, a ascultat tot ce ce petrece pe vaporul nostru.

S-a oprit să vadă reacția maurului. A continuat:

— Desigur că nu au avut de unde să știe numele vaporului, dar au auzit suficient să înțeleagă că pe un oarecare vapor, echipajul s-a răscolat și i-a ucis pe ofițeri. După cum vezi, acum stau și cercetează fiecare vapor pe care îl văd. Se poate ca să nici nu fie prea departe de aici.

Terminând povestea sa, a încercat să ia un aer cât se poate de serios, ca să nu stârnească nici o bănuială asupra adevărului privind afirmațiile sale.

Momulla a rămas tăcut câteva clipe, privindu-l pe Gust cu mare atenție. În cele din urmă, s-a sculat și a început să vorbească răspicat:

— Ești un mare mincinos. Dacă până mâine, pe vremea asta, nu pornești cu noi la drum, nu vei mai avea prilejul de a spune atâtea minciuni. Am auzit că doi dintre marinari doresc să te spintece, dacă îi mai ții mult pe insula asta. Sunt sigur că vor face asta.

— Du-te și vorbește cu Kai-Shang. Întreabă-l de telegrafia fără fir, replică Gust. El îți va spune că așa ceva există și că vapoarele pot comunica între ele la sute de kilometri depărtare unul de celălalt. După aceea, du-te și spune celor doi nerăbdători, care vor să mă omoare, că dacă fac așa ceva, le vor putrezi oasele pe această insulă, pentru că sunt singurul în stare să îi duc spre un port civilizată.

Momulla s-a dus la Kai-Shang și l-a întrebat dacă există aparate de telegrafie fără fir, cu care vapoarele pot comunica între ele la distanțe foarte mari.

Kai-Shang i-a spus că astfel de aparate există pe multe vapoare.

Momulla a rămas foarte nedumerit, însă dorea să părăsească insula cât mai repede. Era în stare să riște orice, numai să scape de locul acela blestemat.

— Numai de am avea pe cineva care să se priceapă la navigație! se văita Kai-Shang.

După-masa, Momulla a plecat la vânătoare împreună cu alți doi mauri. Au luat-o spre sud, dar nu s-a îndepărtat prea mult de golf și au auzit voci omenești în junglă.

Erau convinși că insula nu era locuită și știind că restul echipajului este în tabără, au crezut că au halucinații, dorind să fugă de acolo cât mai repede.

Credeau că insula este locuită de stafii; poate chiar stafiile celor uciși pe Cowrie.

Însă Momulla era foarte curios și nu atât de superstițios ca și ceilalți. Nu a dorit să fugă de acolo.

Le-a făcut semn celorlalți să îl urmeze și se lăsă pe brânci, începând să se furișeze, cu inima cât un purice. Au pornit încet în direcția de unde veniseră acele sunete.

După puțină vreme, au ajuns la o poiană, unde s-au oprit și au dat drumul la niște suspine de ușurare, zărind doi oameni în carne și oase, șezând pe o buturugă, discutând aprins.

Unul dintre ei era Schneider, secundul de pe Kinkaid, iar celălalt era Schmidt, un marinar de pe același vas.

— Eu cred că vom reuși, Schmidt, zicea Schneider. O barcă solidă nu este greu de construit și trei inși pot vâsli până pe continent, într-o singură zi, dacă vântul ne este favorabil, iar marea este liniștită. Nu este necesar să așteptăm până se construiește o ambarcațiune mare, în care să încapă toți. Și așa sunt foarte mulți nemulțumiți care zic că trag ca robii toată ziua. Și nu este nici treaba noastră să îl salvăm pe englez. Sunt de părere să-și vadă singur de problemele lui!

Se opri o clipă, uitându-se la celălalt și să vadă ce efect au aceste cuvinte asupra lui. A continuat:

— Am putea totuși lua femeia cu noi. Ar fi o rușine să lăsăm o bucătică atât de bună pe insula asta pustie și uitată de Dumnezeu.

Schmidt se uită la el, apoi zâmbi:

— Așa stau lucrurile? Întrebă el. De ce nu ai spus asta la început? Dar eu ce primesc dacă te ajut?

— Ne vor plăti o răscumpărare mare pentru ea, dacă o ducem în lumea civilizată, explică Schneider. Dar uite la ce m-am gândit: împart în două cu cei doi care vor dori să mă ajute.

A stat pe gânduri și a mai zis:

— Eu iau o jumătate, iar cealaltă jumătate va fi a ta și a celuilalt cu care vrei să vii. M-am cam plictisit să stau aici. Vreau să plec repede. Ce zici?

— Îmi convine, răspunse Schmidt. Eu nu știu nimic despre navigație, iar dintre ceilalți deasemenea nu cunosc pe vreunul să se priceapă. Tu ești singurul care cunoaște navigație și sunt hotărât să mă asociez cu tine.

Maurul Momulla își ciuli urechile. Cunoștea multe limbi și cum fusese de mai multe ori angajat pe vase britanice, înțelegea engleza. A priceput tot ce au discutat Schmidt și Schneider, din momentul când s-au apropiat de ei.

S-a ridicat și a intrat în poiană. Schneider și celălalt au tresărit, de parcă ar fi văzut o fantomă în fața lor.

Schneider scoase revolverul și era gata să tragă, dar Momulla își ridică mâna dreaptă în aer, cu palma deschisă, semn că are intenții pașnice.

— Sunt prieten, zise el. V-am auzit vorbind, dar nu trebuie să vă fie teamă, nu voi dezvălui nimănui discuția voastră. Eu vă pot ajuta, dar și voi, la rândul vostru, mă puteți ajuta.

Apoi s-a adresat direct lui Schneider:

— Dumneata te pricepi la navigație, dar nu ai vapor. Noi avem vapor, dar nu avem cine să îl conducă. Dacă vii cu noi și nu te interesează afacerile noastre, te lăsăm să duci vaporul unde vrei, dacă mai întâi ne duci pe noi într-un port pe care îl vom alege la timpul potrivit.

S-a oprit puțin să vadă reacție celuilalt, apoi a continuat ideea:

— Poți să iei și femeia de care ai amintit și nici noi nu ne interesăm de afacerile voastre. Vrei așa?

Schneider ceru și alte lămuriri, dar Momulla a spus numai câteva detalii nesemnificative. A hotărât însă că ar trebui să se sfătuiască cu Kai-Shang.

Cei doi marinari de pe Kinkaid, i-au urmat pe cei trei până în apropierea taberei.

Aici, Momulla i-a ascuns și i-a instruit pe cei doi mauri să îi păzească pe marinari, ca nu cumva să se răzgândească și să plece.

S-a dus să îl caute pe Kai-Shang.

Schmidt și Schneider erau, fără să știe, prizonieri în toată regula.

După puțină vreme, Momulla s-a întors cu Kai-Shang, căruia i-a relatat pe scurt amănuntele norocului care a dat peste ei.

Chinezul a discutat amănunțit și îndelung cu Schneider, până când și-a dat seama și are în față un blestemat la fel de mare ca și el. Pe de altă parte toți doreau să plece cât mai repede de pe acea insulă.

Odată condițiile fiind acceptate, nu mai încăpea nici o îndoială că Schneider putea fi sigur că i se va încredința vaporul Cowrie.

Kai-Shang la rândul lui, era capabil să găsească suficiente mijloace de constrângere ca să îl silească să conducă vasul.

Când Schmidt și Schneider s-au despărțit de cei de pe Cowrie și au pornit spre tabăra lor, erau cu fețe senine și fericite, așa cum nu au avut în ultimele zile.

În cele din urmă, vedeau acum un mijloc de a pleca de pe insulă cu un vas și nu cu o ambarcațiune improvizată.

Nu va mai fi necesară o muncă grea de a construi un vas.

Nu mai era nici riscul de a traversa o parte de ocean cu un vas primitiv, cu care probabil s-ar fi înecat cu toții, decât să ajungă teferi pe continent.

La fel, vor primi ajutoare pentru răpirea femeilor, pentru că Momulla auzind de existența unei negrese în tabăra cealaltă a insistat să fie luată și aceasta împreună cu femeia albă.

Când Kai-Shang și Momulla au ajuns în tabără, erau convinși că de acum încolo nu mai au nevoie de Gust.

S-au îndreptat deci spre cortul acestuia și se așteptau ca acesta să fie acolo.

Deși ar fi fost foarte comod ca fiecare dintre ei să rămână pe vapor, au socotit că este mai sănătos să stea pe uscat într-o tabără.

Fiecare dintre ei era conștient că în inima celorlalți se găsea suficient simț al trădării pentru a-l opri pe unul dintre ei, sau pe mai mulți să se urce pe vapor și să plece singuri pe mare.

Astfel că niciodată nu lăsau pe vapor mai mulți de doi sau trei marinari, decât atunci când întreg echipajul era adunat împreună pe bord.

Pe când chinezul și maurul mergeau spre cortul suedezului, Momulla pipăia muchia cuțitului său lung.

Desigur că Gust nu s-ar fi simțit în apele lui văzând acest gest, sau dacă și-ar fi dat seama ce se petrece în capul acestui criminal.

Totuși s-a întâmplat ca Gust să se afle în acel moment în cortul bucătarului. Cortul acestuia era doar la câțiva pași de al suedezului.

Auzi pașii lui Kai-Shang și ai lui Momulla, dar nici prin minte nu i-a trecut că ei au intenții agresive.

Ieși din cortul bucătarului tocmai când Kai-Shang și maurul erau gata să intre în cortul lui.

A observat ceva suspect în felul lor de a se mișca, care nu prea se potrivea cu gesturile unor oameni care fac o simplă vizită. Când cei doi au intrat în cort a zărit și cuțitul pe care Momulla, maurul, îl ținea ascuns la spate.

Ochii i s-au mărit, iar la rădăcina părului a avut o senzație de furnicături. Fața lui arsă de soare se făcu albă ca varul.

S-a îndepărtat atunci de cortul bucătarului. Nu mai avea nevoie de altceva să se convingă de intențiile celor doi. Lucrurile îi erau foarte clare.

Știa că cei doi au complotat de la început împotriva lui, iar acum au venit să îl omoare.

Până acum siguranța că era singurul capabil să conducă vaporul Cowrie îi dăduse destule garanții. Evident că s-a întâmplat ceva, despre care el habar nu avea, dar acel ceva îi conducea pe cei doi să riște să îlucidă.

Fără să se gândească, Gust trecu ca o săgeată prin tabără și s-a afundat în junglă.

Îi era frică de junglă, ce-i drept, mai ales de acele zgomote înfiorătoare și necunoscute care se auzeau din vegetația încâlcită a acestui ținut misterios care se întindea de la mare spre interior.

Dar dacă îi era frică de această pădure africană, cu atât mai tare se temea de Kai-Shang și Momulla.

Primejdiile junglei nu erau chestiuni palpabile acum, dar amenințarea celor doi era cât se poate de evidentă, concretizată prin muchia ascuțită și rece a cuțitului sau prin lațul frânghiei de mătase.

Mai văzuse el scene de luptă când Kai-Shang l-a sugrumat cu frânghia pe un individ la Pai-Sha, pe o alee întunecată, în dosul unui local deocheat din Loo-Kotai.

Gust se temea de frânghia de mătase, mai mult decât de cuțitul maurului. Dar se temea de amândouă prea mult ca să mai stea în preajma acestor bestii.

A ales deci jungla.

CAPITOLUL XXI.

Legea junglei.

În tabăra lui Tarzan, după multe amenințări și făgăduieli, naufragații au reușit, în cele din urmă, să construiască o barcă destul de mare și de încăpătoare.

Tarzan și cu Mugambi au muncit cel mai mult, cu propriile lor mâini, pe lângă faptul că și de vânat tot ei s-au ocupat pentru a aproviziona tabăra cu hrană destulă.

Schneider, secundul, mormăia de dimineața până seara și în cele din urmă, nu a mai dorit să lucreze deloc, plecând în pădure împreună cu Schmidt, pentru ca să vâneze ce dorea el.

A motivat că dorea să se mai odihnească, iar Tarzan ca să nu mărească tensiunile care au făcut ca viața în tabără să devină insuportabilă, i-a lăsat să plece fără să obiecteze cu ceva împotriva dorinței lor.

Cu toate acestea, a doua zi, Schneider și-a schimbat gândul de a mai pleca din nou în interiorul insulei și s-a apucat cu multă râvnă de lucru, plin de bunăvoință.

Schmidt a lucrat și el cu foarte multă trageră de inimă.

Tarzan era bucuros că în cele din urmă, toți și-au dat seama de necesitatea de a munci, de datoria pe care o aveau unul față de celălalt.

Cu sufletul plin de mulțumire și mai bucuros decât oricând în acele câteva zile de după naufragiu, porni pe la prânz să vâneze în pădure. Văzuse o turmă de căprioare și era hotărât să aducă multă carne pentru masa de seară din acea zi plină de satisfacții.

Căprioarele au fost văzute și de Schneider, care a spus că le-a văzut fugind spre sud-vest. Tarzan porni deci în acea direcție, sărind dintr-un copac în altul, prin vegetația deasă a junglei.

În timp ce el se depărta de tabără, mergând cu rapiditatea lui cunoscută, șase indivizi veneau dinspre nord.

Ei veneau tiptil ca și cei care vin cu gânduri necurate.

Aceștia credeau că nu sunt observați de nimeni, dar în spatele lor, un om înalt a început să îi urmărească.

În ochii acestuia, pe lângă ură și teamă se citea și o mare curiozitate.

Pentru ce plecau Kai-Shang, Momulla și ceilalți spre sud și pe furiș? Ce sperau ei să găsească acolo?

Gust clătină din cap, dar era hotărât să afle ce se petrece. S-a gândit că îi va urmări să le descopere intențiile. Dacă îi putea împiedica în vreun plan, desigur că nu va sta mult pe gânduri și va acționa.

La început, a crezut că îl căutau pe el. S-a convins însă că greșea: ei și-au atins scopul prin dispariția lui din tabără.

Nici Kai-Shang și nici Momulla nu și-ar fi dat osteneala să îl omoare, fie pe el, fie pe altul, decât dacă după o astfel de fărădelege, nu s-ar fi ales cu o mulțime de bani. Gust nu avea bani.

Era evident că scopul plecării lor era altul.

După o scurtă vreme, ceata pe care Gust o urmărea, a făcut un scurt popas, ascunzându-se toți în frunzișul de pe marginea cărării. Probabil că auziseră un sunet sau zgomot care i-a alertat.

După câteva momente a apărut un alb necunoscut, care la fel venea pe furiș dinspre sud.

La vederea noului sosit, Kai-Shang și Momulla au ieșit din ascunzătoare și l-au întâmpinat cu multă bucurie.

Gust nu auzea ce vorbesc, dar după câteva minute, străinul s-a întors înapoi, în direcția de unde venise.

Era Schneider. Apropiindu-se de tabăra sa, făcu un ocol până în partea opusă, după care a alergat spre Mugambi, abia răsuflând și plin de groază.

— Vai! strigă el. Maimuțele voastre l-au prins pe Schmidt și îl vor omorî, dacă nu vii să îl scapi. Ești singurul care îi poți împlânzi. Să meargă cu tine Jones și Sullivan, poate îți vor fi de folos.

Se opri să își tragă respirația.

— Dar grăbește-te. Eu rămân aici. Mi-a ieșit sufletul până am alergat după tine.

Zicând acestea, secundul de pe Kinkaid se trânti jos pe pământ, răsuflând greu, sfârșit de oboseală.

Mugambi însă a ezitat. A fost lăsat acolo de Tarzan ca să asigure paza. Acum nu știa ce să facă. Jane Clayton, care auzise cele spuse de Schneider, l-a rugat să meargă să îl ajute pe bietul om.

— Nu întârzia, Mugambi! Nu se va întâmpla nimic. Uite, rămâne cu noi domnul Schneider. Pleacă și salvează-l pe bietul Schmidt.

Schmidt care stătea ascuns în tufiș, la marginea taberei, începu să zâmbească, auzind-o pe Jane Clayton rugându-l pe negru să se grăbească să îl salveze.

Mugambi ascultând de sfatul soției stăpânului, deși se îndoia dacă făcea bine sau rău, porni spre sud, urmat de Jones și Sullivan.

Dar nu a dispărut bine, că Schmidt s-a sculat din ascunzătoare și a plecat cu repeziciune spre nord.

După câteva minute a apărut cu criminalul de Kai-Shang.

La vederea lui, Schneider i-a făcut semn că totul este în ordine.

Jane Clayton ședea la ușa cortului ei, împreună cu negresa din Mosula, fiind întoarsă cu spatele spre bandiții care se apropiau pe nesimțite.

Nu simți prezența străinilor în tabără, decât atunci când aceștia s-au apropiat foarte aproape de ele.

— Hai! zise Kai-Shang, făcând semn celor două femei să se ridice și să îl urmeze.

Jane sări în picioare și îl căută cu privirea pe Schneider. Îl văzu alături de cei șase bandiți zdrențăroși, zâmbind răutăcios. Lângă el se afla și Schmidt.

A înțeles imediat că a fost victima unei conspirații diabolice.

— Ce înseamnă asta? strigă ea, adresându-se secundului.

— Înseamnă că am găsit un vapor și putem pleca de pe această insulă blestemată, răspunse acesta.

— Dar de ce i-ai trimis pe Mugambi și ceilalți în pădure? Mai întrebă Jane.

— Ei nu vin cu noi. Numai pentru noi este loc eu, dumneata și negresa.

— Mișcați-vă! se enervă Kai-Shang, prinzând-o pe Jane de încheietura mâinii.

Unul dintre mauri a apucat-o pe negresă de un braț, iar când femeia a vrut să strige după ajutor a lovit-o cu dosul palmei peste gură.

În acest timp, Mugambi alerga prin junglă, spre sud, lăsându-i pe Jones și pe Sullivan, mult mai în spate.

A înaintat astfel vreo doi kilometri, dar nu a dat de urma lui Schmidt, dar nici de careva dintre cei din ceata lui Akut.

Atunci s-a oprit și a dat drumul la un strigăt, îndreptându-se în mai multe direcții. Era chemarea pe care el și Tarzan o foloseau ca să adune animalele. A mai mers un kilometru, mergând și strigând în același timp.

În cele din urmă și-a dat seama că a fost victima unui complot mârșav. S-a întors și a început să fugă înapoi spre tabără.

Aici nu a avut nevoie decât de o clipă să se convingă de temerile pe care le-a avut.

Lady Greystoke și negresa din Mosula dispăruseră. La fel și Schneider.

Când Jones și Sullivan l-au ajuns din urmă, Mugambi era gata să îi omoare pe amândoi, pentru că în furia lui credea că și aceștia au luat parte la complot.

Marinarii au reușit să îl convingă de nevinovăția lor în timp ce Mugambi se întreba unde ar putea fi ceilalți din tabără, precum și ce scop ar fi avut Schneider să ia femeile de acolo, Tarzan sări ușor dintr-un copac, venind spre ei.

Cu o privire ageră a descoperit imediat că s-a petrecut ceva neobișnuit acolo. Mugambi i-a povestit ce s-a întâmplat, iar fața i s-a schimbat într-o atitudine plină de furie și dorință de răzbunare.

Nu îi venea să creadă că acel individ ar putea fi atât de prost. Deodată o idee i-a trecut prin minte ca fulgerul.

Schneider nu ar fi comis o astfel de acțiune, decât dacă ar fi existat un mijloc de a părăsi insula împreună cu prizonierele.

Dar ce l-a determinat să o ia și pe negresă? Trebuie să fi fost și alții care au pus ochii pe ea.

— Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să pornesc în urmărirea lor.

Nu a, terminat bine ceea ce a spus, că apăru din pădure, dinspre nord, silueta înaltă a unui om murdar și zdrențăros, care venea drept spre cei patru din tabără.

Era un individ străin, pe care nu îl cunoșteau. Dar nici prin vis nu le-a trecut ideea că ar mai exista alte ființe omenești pe acea insulă în afară de cei din tabăra lor.

Omul era Gust. Acesta fără nici o introducere a intrat direct în subiect.

— Femeile voastre au fost furate, zise el. Dacă vreți să le mai vedeți vreodată, veniți repede după mine! Dacă nu vă grăbiți, Cowrie va ridica ancora!

— Cine ești tu? întrebă Tarzan. Ce știi tu de răpirea soției mele și a negresei?

— I-am auzit pe Kai-Shang și Momulla complotând împreună cu doi marinari din tabăra voastră. Ei m-au gonit pe mine mai demult și m-ar fi ucis dacă aveau ocazia. Vreau să mă răfuiesc cu ei. Veniți!

Au pornit cu toți spre nord, în pas alergător.

Își puneau mereu întrebarea dacă nu vor ajunge prea târziu. Peste câteva minute vor avea răspunsul dat la această întrebare.

În cele din urmă, au străbătut și ultimul rând de tufișuri care separa jungla de tabăra celor de pe Cowrie.

Și-au dat seama că soarta a fost foarte crudă cu ei, observând că vaporul ieșea în larg în acel moment, cu pânzele umflate de vântul prielnic, care îi ducea departe de insulă.

Ce mai puteau ei face acum?

Tarzan respira greu în urma efortului pe care l-a făcut ca să ajungă mai repede în tabără.

Se părea că a primit lovitura de grație. Dacă vreodată în viața lui i-a fost dat să nu mai aibă nici o speranță, această clipă sosise.

Privea la corabia care se îndepărta și care o ducea pe soția lui departe de el.

A rămas cu ochii țintă la vas, urmărind cum dispare la orizont. A văzut că o cotește spre răsărit dispărând după o înălțime, plecând, cine știe în ce direcție.

Se trânti la pământ, zdrobit de durere, cu mâinile acoperindu-și fața.

S-a înnoptat când cei cinci au ajuns înapoi la tabăra din răsăritul insulei.

Era o noapte foarte caldă. Nici o adiere nu se mai simțea. Doar o ușoară briză bătea pe malul oceanului.

Niciodată nu văzuse Tarzan marele și nesfârșitul Ocean Atlantic într-o liniște atât de sinistră.

Stătea în picioare, pe margine plajei, privind spre apă, în direcția continentului, cuprins de gânduri triste și de deznădejde.

Auzi în spate, dinspre junglă, mârâitul fioros al unei pantere.

Era un sunet cunoscut, care l-a făcut pe Tarzan să întoarcă ușor capul. A răspuns mecanic la acea chemare sălbatică.

Peste câteva clipe, forma felinei de culoarea galben închis a ieșit din pădure. Șita a apărut la slaba lumină a lunii. Cerul strălucea de stele multe.

Fiara sălbatică s-a apropiat de Tarzan. De multă vreme nu s-au văzut, iar torsul ei ușor, l-a asigurat pe om că animalul nu a uitat vechile legături din trecut.

Tarzan a mângâiat blana moale a animalului, iar Șita s-a frecat de piciorul lui. Amândoi priveau nesfârșita întindere de apă.

Tarzan a tresărit cu putere.

Văzuse ceva și se străduia să deslușească lumina aceea slabă din larg.

— Jones, Sullivan! Strigă el, chemându-i pe marinarii care fumau întinși pe niște pături.

Cei doi au venit cu Mugambi în frunte. Numai Gust nu s-a înghesuit să vină văzând noul prieten al lui Tarzan.

— Priviți! Striga el. O lumină! Lumina de pe un vas! Trebuie să fie Cowrie care stă pe loc. Nu are vânt pentru ca să îi umfle pânzele.

S-a întors către ceilalți cu ochii plini de speranțe.

— Știți că putem ajunge la ei? Barca ne va ajuta să îi prindem din urmă.

Gust stătea la îndoială.

— Ei sunt foarte bine înarmați. Cam greu vom reuși doar noi cinci.

— Suntem șase acum, răspuse Tarzan arătând spre Șita, dar într-o jumătate de oră vom avea o ceată puternică. Se vede treaba că nu știi cine sunt prietenii mei.

Zicând acestea, se întoarse spre pădure și dădu drumul la strigătul înspăimântător al maimuței antropoide care își cheamă ceata în ajutor.

După foarte puțină vreme, se auzi un strigăt asemănător de departe, din junglă.

Gust s-a cutremurat de frică.

Printre ce ființe a nimerit el? Nu era mai bine să fi rămas în mâinile lui Kai-Shang sau Momulla, decât cu acest uriaș alb, care mângâie o panteră feroasă și cheamă alte fiare din pădure, care îi mai și răspund.

După câteva minute, se auzi ceata lui Akut mai îndeaproape. Veneau rupând crengi și au apărut chiar când cei cinci încercau să împingă barca la apă. Cu ajutorul maimuțelor au reușit imediat.

Vâslele de pe Kinkaid, de la cele două bărci care au fost duse de flux chiar din prima noapte, le-au luat de unde serviseră altui scop. Era suporturi pentru pânzele de cort.

S-au adunat cu toți într-un loc, gata de plecare.

Era același fioros echipaj care a răspuns din nou la chemarea lui Tarzan.

Cei patru oameni, au început să vâslească. Doar patru pentru că Gust nu a putut fi convins să îi însoțească.

Chiar și unele maimuțe au ajutat la vâslit, așa că într-un timp foarte scurt au ajuns la vapor.

Un marinar somnoros era de veghe pe coverta cașului, iar într-una dintre cabine Schneider discuta aprins cu Jane Clayton.

Ea găsisse un revolver într-un sertar și acum îl ținea la distanță pe fostul secund de pe Kinkaid.

Negresa din satul Mosula stătea în genunchi lângă ea. Iar Schneider se plimba furios, prin fața ușii.

Deodată s-au auzit o împușcătură și un strigăt de alarmă.

Jane Clayton și-a întors repede capul în acea direcție, dar simultan cu mișcare ei, Schneider s-a năpustit asupra ei.

Marinarul de pe Cowrie, care nici nu visa că ar exista vreun vapor la o mie de kilometri în jur, nu a observat nimic, până nu a văzut capul unui om, apărând de după balustradă.

Marinarul a sărit imediat în picioare și a îndreptat arma spre cel care urca. Strigătul lui și detunătura armei sale au fost zgomotele care au atras atenția celor din cabină.

Pe punte, locul liniștii de dinainte a fost luat de zgomotul unor lupte sălbatice.

Echipajul de pe Cowrie a ieșit pe punte, toți înarmați cu revolvere, săbii sau cuțite lungi, fiecare cu ce era deprins să lupte.

Alarma însă a fost dată prea târziu, căci Tarzan și fiarele sale erau deja pe punte, împreună cu ceilalți.

În fața acestor animale sălbatice, curajul răsculaților de pe Cowrie, s-a înmuiat și a dispărut.

Cei care au fost înarmați cu revolvere au tras câteva focuri la nimereală, după care au fugit să se ascundă, fiecare pe unde putea.

Unii s-au suit pe catarge, dar maimuțele lui Akut, specialiste în cățărare i-au tras jos. Cu toate țipetele lor de groază au fost sfârtecați de fiaroasele antropoide.

Animalele au fost pierdute de sub orice control, mai ales că Tarzan a pornit să o caute pe Jane. Animalele furioase erau dezlănțuite.

Șita se ocupa de despărțirea în bucăți mici și comestibile dintr-un răsculat, când îl zări pe Kai-Shang sărind de pe o scară, încercând să se furișeze în cabina lui de sub punte.

Cu un urlet prelung, pantera se repezi spre acesta, care la rândul lui a scos un urlet de groază...

Chinezul a ajuns la cabina lui și a încercat să trântescă ușa.

Prea târziu...

Corpul enorm al panterei deja se strecurase pe ușă, înainte ca ușa să fie bine închisă.

Chinezul a sărit spre colț, încercând să se refugieze în patul de sus, de lângă tavan.

Șita sări cu ușurință, după victima sa, iar Kai-Shang deveni foarte repede o nouă delicatessă pentru panteră.

Nu au trecut decât câteva clipe de când Schneider s-a aruncat asupra soției lui Tarzan, pentru a-i smulge arma, când ușa cabinei s-a deschis cu zgomot și a apărut un uriaș alb, aproape gol.

Fără să spună ceva, a străbătut încăperea dintr-un singur salt și Schneider a simțit că niște degete de oțel l-au înhățat de gât.

S-a întors să vadă mai bine cine l-a atacat, dar nu a mai reacționat în nici un fel, ca să se apere.

A încercat să strige, să se roage, fără însă să poată articula un sunet. Ochii îi ieșeau din orbite, în încercarea lui de a scăpa de teribila strânsoare.

Jane Clayton a încercat să îi desfacă mâinile lui Tarzan, dar acesta a dat supărat din cap.

— Nu, draga mea, a zis el calm. De data asta nu se poate. Am lăsat și alți mizerabili să trăiască, iar noi am avut numai de suferit din cauza bunăvoinței noastre. Trebuie să fiu sigur că măcar acest individ nu va mai încerca să îmi facă rău.

Cu o mișcare rapidă, a răsucit gâtul mârșavului secund. Se auzi o pocnitură seacă și corpul acestuia a rămas moale și nemișcat în mâinile lui Tarzan.

Cu o mișcare plină de dezgust, a aruncat la o parte cadavrul, după care s-a urcat pe punte, urmat de Jane și negresă.

Lupta se terminase. Numai Schmidt, Momulla și încă doi au mai rămas în viață din tot echipajul de pe Cowrie.

Ceilalți au avut parte de o moarte oribilă, după cum au meritat: mutilați de ghearele și colții fiarelor.

Din nou, puntea vasului Cowrie era plină de sânge, dar de data asta nu de sângele ofițerilor nevinovați, ci de sângele răsculaților, care și-au primit pedeapsa.

Pe supraviețuitori, Tarzan i-a pus la lucru, fără prea multe promisiuni de libertate și îndurare. Singura alternativă era moartea.

Vântul a început să bată, iar pânzele de pe Cowrie s-au umflat din nou. Vasul s-a îndreptat spre insulă pentru a-l lua pe Gust și pentru a lăsa animalele din nou pe insula lor natală.

Tarzan și-a luat rămas bun de la Șita și de la maimuțele lui Akut.

Animalele trebuiau să fie duse înapoi în mediu în care au crescut. Fără nici o altă manifestare de simpatie au dispărut în jungla deasă...

Nu putea nimeni să știe dacă și-au dat seama că Tarzan pleacă într-o lungă călătorie și poate nu îl vor mai vedea niciodată.

Doar Akut, care era mai inteligent decât toți, a rămas pe plajă, până când corabia a dispărut în zare.

Jane și Tarzan au rămas pe punte până când insula a dispărut cu totul la orizont, având pe plajă un maimuțoi antropoid uriaș și păros care stătea nemișcat pe mal.

La trei zile după aceste evenimente, Cowrie s-a întâlnit cu vaporul de război Shorewater, sub pavilion britanic, iar lordul de Greystoke a luat legătura cu Londra, cu ajutorul telegrafului.

A aflat vestea care l-a umplut de bucurie. Micuțul Jack era în siguranță la Londra, în reședința lor.

După ce au ajuns acasă, au aflat amănuntele care au dezvăluit adevărul despre tot ce se întâmplase cu Jack.

Au aflat că Rokoff, temându-se să ducă copilul în miezul zilei pe vapor, l-a ascuns într-un azil mizerabil, unde erau dați spre ocrotire, copii părăsiți și fără nume. Intenționa să îl ia de acolo, când întunericul se va fi lăsat.

Paulvitch, într-un acces de grandomanie, a dezvăluit identitatea micuțului Jack, iar împreună cu o îngrijitoare a alcătuit pe moment un plan. Știa bine că Rokoff nu și-ar fi dat seama că micuțul a fost schimbat. A convenit cu femeia ca aceasta să păstreze copilul până se întoarce el din expediție.

Îngrijitoarea la rândul ei, fără să mai stea pe gânduri, s-a gândit la un câștig facil, intrând în tratative cu reprezentanții legali ai lordului de Greystoke.

Esmeralda, bătrâna dădacă negresă a lui Jane, a venit din America și a identificat copilul ca fiind Jack de Greystoke.

Avocații au plătit răscumpărarea și la numai zece zile de la răpirea sa, viitorul lord a fost adus acasă.

Astfel că planurile nemernicului Rokoff nu și-au atins scopul, ba mai mult, el și-a găsit moartea în complicatele lui planuri de răzbunare.

De soarta lui Paulvitch nu știa nimeni nimic precis, dar existau toate șansele ca el să fi murit în jungla neiertătoare.

Deci cei care au dorit să îl lovească mișelește pe Tarzan au dispărut cu desăvârșire.

Întreaga familie s-a adunat fericită în casa lorzilor de Greystoke.

SFÂRȘIT